

រឿង

ក្នុងថ្កាចាឈតិ

ប្រធានមណ្ឌលកម្មវិធីសិក្សា

និពន្ធដោយ : អ្នកស្រី កែវ ច័ន្ទបុរណ៍

ហៅ មិត្ត មេត្តិ

P.O.Box 600279

Saint Paul, MN 55106

USA

www.angkorwat.com

www.chanbokeo.com

ខែឧសភា២០០៥

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង

សូមឧទ្ទិសស្នាដៃនេះចំពោះ

- លោកឪពុក ប៊ុន ថង អតីតសាស្ត្រាចារ្យ វិទ្យាល័យអ៊ាបឃុត
- អ្នកម្តាយ កែវ យ៉ឿង
- ប្អូនទាំងបួន ប៊ុន បុណ្ណា ប៊ុន សុវត្ថិ ប៊ុន វ៉ាសនា និង ប៊ុន សុគុណ
- លោក មេង សុង សុវណ្ណធី ជាស្វាមី
- កុមារី សុវណ្ណធី ធម្មិកា បារមីបុណ្យ ជាបុត្រីទោល
- លោកយាយ កែវ រឿន និង ក្រុមគ្រួសារ
- អ្នកគ្រូ អ៊ុក វ៉ាន់ថា សាសាបឋមសិក្សា សូភី ស្រុកសេរីសោភ័ណ
- លោក តាន់ រ៉ន ក្រសួង ស៊ីម៉ាក់ ខែត្របន្ទាយមានជ័យ
- លោកគ្រូ ប៊ុន ណាំ និងក្រុមគ្រួសារ នៅភូមិនិរា
- លោកគ្រូ ប៊ុន ឈុននាម និងគ្រួសារនៅភូមិសំរោងក្នុង
- លោក រស់ សាន់ អតីតសាស្ត្រាចារ្យ វិទ្យាល័យអ៊ាបឃុត
- លោកគ្រូ លីតាយហុង អ្នកគ្រូ ទូចសារឿង អ្នកគ្រូ កែវសុផុន លោកគ្រូ រឿនរស់ អ្នកគ្រូ មៀនសុខារី និង លោកគ្រូអ្នកគ្រូទាំងអស់នៅបាត់ដំបង
- ញាតិមិត្តទាំងអស់ នៅខេត្តបាត់ដំបង បន្ទាយមានជ័យ ភ្នំពេញ និង កំពង់សោម ។

ដោយក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេង

អ្នកស្រី កែវ ចន្ទ័បុរណ៍

រដ្ឋមន្ត្រីសុតា សហរដ្ឋអាមេរិក

www.angkorwat.com

ស្នាដៃខ្លះៗរបស់អ្នកស្រីកែវចន្ទបូរណ៍

១- រឿង សំនៀងស្តេចហ៊ុករី	២- រឿង និស្ស័យស្តេចហ៊ុក
៣- រឿង ផ្កាយរង្វង់មេឃ	៤- រឿង ស្នាមញញឹម
៥- រឿង កុលាបឆ្នាំងខៀវ	៦- រឿង ក្តិនផ្កាមាសតី
៧- រឿង លិខិតមរតកសម្ងាត់	៨- រឿង បំណុលជីវិត
៩- រឿង ចរណ៍ក្នុងទីយា	១០- រឿង អំបែងអណ្តែត
១១- រឿង ស្បែកចាកផុតទៅ	១២- រឿង តន្ត្រីបេះដូង
១៣- រឿង សាវណ្ណយមាតា	១៤- រឿង ទារុណក្នុងចិត្ត
១៥- រឿង បើសិននៅមានថ្ងៃស្អែក	១៦- រឿង លំអង់ផ្កាស្តេចហ៊ុក
១៧- រឿង ព្រៃមីត្រក្រវាត់	១៨- រឿង ខ្នើយវាសនា
១៩- រឿង បើសិនអាចបង្វិលផែនដី	២០- រឿង លើវបុរេកាល
២១- រឿង មេឃដ៏សក្តិសិទ្ធិ	២២- រឿង មួយពាន់ទំព័រ
២៣- រឿង អាមេរិកនៃនគរមាស	២៤- រឿង អាត្រាតថ្ងៃរះ
២៥- រឿង បក្សីស្លូតសុបិន	២៦- រឿង ម្តប់អសោក
២៧- រឿង ពិសេសភាសា	២៨- រឿង ផ្កាទឹកក្រោស្លូត
២៩- រឿង មន្តស្តេចហ៊ុកស្រីខ្មៅ	៣០- រឿង អនង្គលាភា
៣១- រឿង ពណ្ណរាយពេជ្រ	៣២- រឿង សាវិកា
៣៣- រឿង ផ្កាដាច់ដំរី	៣៤- រឿង និរាមណី
៣៥- រឿង ស្រីនាងក្នុងមាសា	៣៦- រឿង វាយោក្នុងចិត្ត

វាចាអ្នកនិពន្ធ

ផ្កាមារតីជាផ្កាពណ៌សស្រស់ មានស្រទាប់ត្របកអង្កាញ់ៗត្រូតលើផ្កាហើយ មានក្លិនក្រអូបគួរចេតនាគ្រែលែង មិនថាផ្កានោះរីកឬក៏រោយ យ៉ាងណាក្តី ។ កាលពីខែឧសភាឆ្នាំ២០០៤ នាងខ្ញុំបានទទួលផ្កាមារតីមួយទង យ៉ាងក្រអូបបំផុត ពីកុមារីម្នាក់នៅភូមិនរា ក៏នឹកភ្នករៀបរៀងនិពន្ធរឿងក្លិនផ្កាមារតីនេះឡើង ដើម្បី រំលឹកនូវតម្លៃពលគន្ធពិដោរនិងសោភ័ណភាពរបស់ផ្កាមារតីខេមរាដ៏ស្រស់ស្អាត ។

ជាពិសេសសាច់រឿងនេះមានបញ្ចូលកំណាព្យចំនួន១១ ភាគច្រើនជាទំនុក ចំរៀង ដែលនាងខ្ញុំនិពន្ធជូន ផលិតកម្មការាអូខេផ្កាយព្រះចន្ទ៍របស់លោកសមតារា វិចិត្រ ដែលនឹងចេញផ្សាយនៅពេលចុងឆ្នាំ២០០៥ខាងមុខនេះ ។

សូមមិត្តអ្នកអានបានប្រកបតែសេចក្តីសុខចំរើននិងមានសុវត្ថិភាពគ្រប់នាទី ។

អ្នកស្រី កែវ ចន្ទ៍បូរណ៍

២០ ឧសភា ២០០៥

www.angkorwat.com
www.chanbokeo.com

ដំណើររឿង

មាលតី បានសង្គ្រោះបុរសម្នាក់ឈ្មោះសៅឱ្យរួចផុតគ្រោះថ្នាក់ ពេល កំពុងធ្វើដំណើរមកផ្ទះ ជាមួយប្អូនប្រុសទាំងកណ្តាលភ្លៀង ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក មាលតីប្រសូត្របុត្រមួយរូប ប៉ុន្តែឧប្បត្តិហេតុដ៏កាចមួយ បានជំរុញនាងឱ្យឃ្លាត ចាក ភូមិឋានយ៉ាងទាន់ហាន់ ក៏បានមករស់នៅជ្រកកោន ក្រោមការឃុំគ្រងឧបត្ថម្ភ របស់នាយសៅដែលស្រឡាញ់និងថែទាំរូបនាងយ៉ាងល្អប្រសើរ ។ ការរស់នៅស្និទ្ធ ស្នាលក្បែរគ្នាច្រើនៗ ទៅបានបណ្តាលឱ្យអ្នកទាំងពីរកើតមានអារម្មណ៍ប្រតិព័ទ្ធ ចំពោះ គ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងជ្រាល ជ្រៅ ។

មួយឆ្នាំក្រោយមក មាលតីក៏ប្រទះជួបអតីតស្វាមីរបស់នាងវិញដោយចៃដន្យ គ្រានោះ ភាពស្មុគស្មាញក្នុងដួងចិត្តក៏កើតមានឡើងរវាងគូទាំងបីមុំ ។ ចំពោះនាយ សៅ ដែលបានបូជាអ្វីទាំងឡាយក្នុងជីវិតរបស់នាយ ដើម្បីមាលតីនិងកូនរបស់នាង គ្រានេះតើដួងចិត្តរបស់គេ មានប្រតិកម្មយ៉ាងណា ? រីឯបុរសដែលជាអតីតស្វាមី របស់មាលតី ឈ្មោះឈួននោះវិញ តើគេមានឧបសគ្គអ្វីក្នុងជីវិត បានជាគេមិនអាច វិលមកជួបភរិយានិងបុត្រសំណប់ចិត្តរបស់គេបាន ជាពិសេសក្នុងឱកាសដែលគេមិន ដែលនឹកគិតឬប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្តភរិយាសូម្បីម្តងណាសោះ? ចំពោះមាលតីវិញ តើ បុរសមួយណាទៅដែលនាងត្រូវសំរេចចិត្តជ្រើសរើសជាគូតាប់ កាលបើគេទាំងពីរ សុទ្ធតែជា បុរសដែលស្រឡាញ់នាងស្នើជីវិតដូចគ្នា ?

ក្រោយមក ឈួនគេបានសារភាពថាជាស្វាមីពិតប្រាកដរបស់មាលតីគឺជា មនុស្សផ្សេងម្នាក់ទៀត ក្នុងឱកាសដែលមាលតីបានបាត់ខ្លួនទៅដោយអាទិកំបាំង ។ សូមអញ្ជើញតាមដានថាតើស្វាមីពិតរបស់មាលតីជានរណា? ហើយនរណាទៅជា ឱពុកបង្កើតរបស់នាងតូចមាលាដែលជាកូនស្រីរបស់មាលតី?.....

សូមអញ្ជើញតាមដានដូចតទៅ.....

ជំពូក១
ជួបភក្តីជំពាក់និស្ស័យ

មេឃខ្មៅងងឹតស្កប... យូរៗមានរន្ទះធ្លាក់បន្តបន្ទាប់ៗកាត់នភាជី មានពពក ខ្ជាប់
ហាក់ដូចជាសញ្ញាប្រាប់ថាព្រះភិរុណកំពុងស្វែងរកទីទំលាក់ ខ្លួនប្រោសភាព រវាងស្ងួតនៅលើដីហើយ ។ វិព្រះអាទិត្យក៏យាងចូលក្រឡាបន្តិចទៅ
ដោយភ្លេច បញ្ចេញពន្លឺស្វីតណាស់ជាសញ្ញាថាពិភពលោកនេះជាចុងក្រោយ ។ នៅក្នុង ទិដ្ឋភាពដ៏ក្រៀមក្រោះគួររន្ធត់នេះ
មានក្មេងប្រុសជំទង់ម្នាក់អាយុប្រមាណ១៥ឆ្នាំ កំពុងជិះកង់កញ្ឆក់មួយខ្ទប់មាណវីស្រស់ក្មេងអាយុប្រមាណ១៩ឆ្នាំពីក្រោយផង ។
ក្រោមរស្មីរន្ទះធ្លាក់បន្តបន្ទាប់ភ្លឺតៗមកលើពុស្តា គេសំគាល់ឃើញរូបរាងនារី នោះថានាងកំពុងមានផ្ទៃពោះជិតគ្រប់ខែហើយ ។
ក្មេងប្រុសនោះបានជិះកង់មក ដល់ក្បែរមាត់ទ្វាររបងប្លង់ចាស់មួយ បំរុងនឹងចូលលំនៅដ្ឋានរបស់ខ្លួន ស្រាប់តែ
ភ្លេងផ្លាកឈ្មួញមកយ៉ាងខ្លាំងធ្វើឱ្យអ្នកទាំងពីរទឹកខ្លួនជោកអស់ ។ ក្មេងប្រុសក៏ ចុះពីលើកង់ហើយឈរទប់យ៉ាងនឹង
បណ្តោយឱ្យនារីដែលមានគភ៌ ចុះពីកង់មក តាមសំរួល រួចនាយក៏បន្តិវាចាថា :

- បងដី ! ដើរប្រយ័ត្នប្រយែងណាបង ប្រយ័ត្នអីលដួល ។
- អី ! បងដឹងហើយ !

ឆ្លើយហើយ នាងក៏លើកដៃប៉ាងភ្នែកកុំឱ្យត្រូវភ្លេង ដើម្បីសម្លឹងមើលផ្លូវចូល ទៅផ្ទះ ស្រាប់តែជំពាក់ដឹងនឹងអ្វីមួយ រកកលនឹងដួល :

- អីយ៉ាស់! (នាងស្រែកឡើង)

ក្មេងជំទង់ស្ទុះភ្លែតទៅជិតនាង :

- បងយ៉ាងម៉េចទៅហើយ ?
- បងមិនអីទេ តែមើលនេះ ! មានមនុស្សដេកដួលនៅមាត់របងផ្ទះ យើងនែក !

ក្នុងភាពងងឹតមានតែពន្លឺធ្លាក់បន្តបន្ទាប់ពីដំណើរភ្លែតៗ អ្នកទាំងពីរបាន ប្រទះឃើញបុរសម្នាក់មាឌដបងសម្បុរជ្រះ
តែមានពុកមាត់ស្រមូម ហាក់ដូចភ្លេច ការយូរអាទិត្យយូរខែហើយ ។ នាយមានស្នាមរបួសពេញខ្លួនហើយមានឈាមហូរ រឹមៗពីមាត់ទៀតផង ។
នារីយើងក៏ស្ទុះទៅបើក ទ្វាររបងបណ្តើរស្រែកហៅប្អូន បណ្តើរ :

- តារា ប្អូនជួយគ្រាប់គាត់ចូលផ្ទះសិនទៅ ! ភ្លេងខ្លាំងណាស់ ។

តារាមានរាងស្គមតូច ទោះខំប្រឹងតតែយ៉ាងណាក៏លើកនាយចំលែក មិនរួចឡើយ ។
នារីយើងឃើញដូច្នោះក៏ស្ទុះទៅជួយគ្រាប់ម្ខាងទៀត ។ មាណព របួសយើងបើកភ្នែកព្រមៗធ្វើមាត់ម្តប់ៗ
តែហាក់ដូចជាមិនឮសម្លេងចេញមកបន្តិច សោះ ។ អ្នកទាំងពីរក៏អូសមាណពនោះមកដល់ក្នុងផ្ទះឈើចាស់មួយ សង់ខ្ពស់ពី
ដីប្រហែលមួយម៉ែត្រ ។ តារាក៏និយាយទៅកាន់បងស្រីខ្លួន ក្រោយពីអុជង្កៀង បំភ្លឺរួចហើយ :

- បងដី ! បងយកគាត់ចូលផ្ទះដូច្នេះ តិចលោភាត់ជាមនុស្សដែលច្បាប់កំពុងតាម រកទៅ នោះមិនវិវរយើងហើយទេហ្នឹង ?

ឮដូច្នោះ នារីយើងហាក់ភ្ញាក់ព្រើតបន្តិចដែរ ប៉ុន្តែ លុះសម្លឹងឃើញមាណព មានរបួសពេញខ្លួន
នាងហាក់កើតមានចិត្តអាណិតអាសូរជាខ្លាំងក៏ឆ្លើយតបប្អូនវិញ ដោយពាក្យពេចន៍យ៉ាងស្រទន់ថា :

- យើងជាមនុស្សល្អ ខ្លាចអ្វីនឹងប្រព្រឹត្តអំពើល្អចំពោះមនុស្សដូចគ្នា ។ មើលចុះ! គួរឱ្យអាណិតគាត់ណាស់ មានរបួសពេញទាំងខ្លួន ។
យើងគួរសង្គ្រោះគាត់សិនទៅ ចាំដល់ដឹងខ្លួនមានស្មារតី ចាំយើងគិតគូរបន្តទៀត ។ ប្អូនឆាប់ទៅដាំទឹកក្តៅមក !

មួយស្របក់ក្រោយមក តារាក៏លើកឆ្នាំងទឹកក្ដៅនិងកន្សែងចាស់មួយមកជួយ បងស្រី ។ មាណវីក៏លាងជូតសំអាតមុខរបួសឱ្យបុរសរងគ្រោះ ដែលមានស្នាមរបួស មុតពេញខ្លួនហើយមានជាំដោយកន្លែង ។ លុះនាងជូតឈាមចេញពីបាតដៃរបស់ មាណពចេញ ក៏សង្កេតឃើញមានស្នាមខាំក្រឡៅនៅកន្លែងស្មា តែនោះមិនមែនជា របួសថ្មីណា គឺជាស្នាមដែលសេះទៅតាំងពីយូរហើយ ប្រហែលសង្សារបានខាំចំណាំ ទុកហើយមើលទៅ ។ ភ្លាមនោះមានតិប្រៃទឹកមុខហាក់ដូចជាមិនសូវស្រួល ហើយ យកដៃស្នាមពោះ រួចហើយរួចហើយក៏ជ្រួញចិញ្ចើមមួយស្របក់ ទើបនាងក៏ងាក ផ្ដាំបួសប្រុសរបស់នាង ៖

- តារា ! ជួយមើលបងប្រុសនេះផងណា ! បងគិតចូលគេងមុនបួសហើយ ។

ស្រីដំបូង ខាងក៏ដើរចូលសំដៅទៅបន្ទប់គេងបាត់ទៅ ។ នៅលើក្ដារង្សី បងខាងក្រៅបន្ទប់ តារាអង្គុយត្រចោមដង្កង់សំលឹងមើលមាណពដែលមានរបួស ពេញខ្លួន...នឹកគិតមិនអស់មិនហើយក្នុងចិត្ត ហាក់ដូចជាចង់ដឹងណាស់ថា តើបុរស ស្រីមួយនេះជាអ្នកណា មកពីណាទៅណា ហេតុអ្វីក៏មានរបួសពេញខ្លួនយ៉ាងនេះ ។ មើលទៅសាច់ឈាមដៃជើងរបស់នាង គឺសក្ដិសមជាអ្នកទីក្រុងណាស់ តែខោអាវ បែរជាចាស់ទុកមើលមិនយល់ រួចទុកពុកមាត់ស្រមូមដូចមេចោរមិនខុសសោះ ។ គិតយូរៗទៅ នាយយើងត្រូវក្បាលហើយក៏ប្រាសខ្លួនក្បែរនោះ លង់លក់ទៅ ។

មាណវីវិញឆ្ងល់ៗនិយាយ ។ មេឃក៏ចាប់ស្រឡះវិញហើយ... ឯព្រះអាទិត្យ ក៏យាងវិលវិញមកកំដរពិភពលោកសាជាថ្មីដែរ ។ តារាភ្ញាក់ឡើងរកបងស្រីមិន ឃើញក៏ស្ទុះចេញទៅឯចង្ក្រានបាយ ស្រាប់តែប្រទះឃើញនាងកំពុងរៀបស្លក់ បបរ ។ ឃើញនាយភ្លាម មាណវីក៏សួរឡើង ៖

- តារា ! បួសក្រោកហើយហ្នែស ? ឆាប់ទៅលប់មុខទៅ អាលញ្ចាំបបរ ។

ឮហើយតារាក៏ស្ទុះទៅលុបលាងខ្លួននៅបន្ទប់ទឹកក្រោយផ្ទះ ។ នារីយើងក៏ លើកស្លក់អាហារចូលមកដល់ខាងក្នុង ។ ពន្លឺតាមបង្អួចនាថ្ងៃថ្មី បានឱ្យយើងដឹងថា នាងគឺជានារីដ៏ស្រស់ស្អាតផ្លូវផងមួយរូបគួរចាប់អារម្មណ៍ពន់ពេក តែមានទឹកមុខ ហាក់ដូចជាអស់កម្លាំងល្អិតល្អៃបន្តិច ទំនងប្រហែលមកពីនាងមានផ្ទៃពោះផង ក៏មិនដឹង ។ នាងក្រាលកន្ទេលរៀបស្លក់បបរ កណ្ដាលផ្ទះរួចហើយក៏ស្ទុះទៅអង្រួន ដាស់បុរសយើងដែលកំពុងសំងំគេងស្ងៀមលើក្ដារង្សីបន្តិច៖

- បងប្រុស ! បងប្រុសពិសារបបរទេ ? ខ្ញុំដួសជូន...

ឮហើយ នាយយើងបើកភ្នែកព្រមៗប្រែខ្លួន ៖

- បាទ ! អរគុណអ្នកនាងណាស់ តែខ្ញុំមិនទាន់ចង់បរិភោគទេ ។

ភ្លាមនោះតារាចូលមកដល់ ពោលថា ៖

- បងបានគ្រាន់បើបន្តិចទេហ្នឹង ? ភូមិខ្ញុំនេះឆ្ងាយមន្ទីរព្យាបាលនិងឆ្ងាយទីប្រជុំជន បន្តិច ។ ឯខ្ញុំក៏ក្រខ្សត់... ជួយបងបានត្រឹមប៉ុណ្ណេះឯង ។

ឮដូច្នោះ នារីយើងយកដៃកេះបួសមិនឱ្យមាត់កច្រើនពេក ខ្លាចក្រែងខ្វះការ គួរសម ។ សង្កេតឃើញកិរិយារបស់នាងដូច្នោះ បុរសនោះ ក៏តបវិញទាំងសម្លេង ល្អិតល្អៃ ទំនងដូចជាខ្លាចចិត្ត ៖

- អរគុណណាស់ចំពោះសមាធិចិត្តដ៏ទូលាយរបស់អ្នកទាំង ពីរ ។

នាងសម្លឹងមុខនាយតបវិញ ហើយស្រី សួរវិញថា ៖

- អត់ទោស បងប្រុសជាអ្នកភូមិស្រុកខាងណាដែរ ? ត្រូវការឱ្យខ្ញុំជួយផ្តល់ វេជ្ជណ៍ ឱ្យគេមកទទួលបងប្រុសដែរទេហ្នឹង ?

ឮប្រយោគនេះ បុរសក៏ឈ្លាកមុខវិញ ក្នុងបូកពាអេះអុញ ៖

- ខ្ញុំមានសាច់ញាតិដែរ តែគេនៅខេត្តក្រៅ ពិបាកទាក់ទងណាស់បាទ

- ចុះបងមកពីណាទៅណា បានជាមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងនេះ ?

- ខ្ញុំធ្វើដំណើរពីភ្នំក្រវ៉ាតមកបាត់ដំបង ។ លុះមកដល់ជិតភ្នំសំពៅ ពេលព្រលប់ៗ

នេះស្រាប់តែមានមនុស្សម្នាក់មកឆ្លើយខ្ញុំទៅបាត់ហើយ ខ្ញុំក៏បានគេចខ្លួនមកដល់មុខផ្ទះ របស់អ្នកទាំងពីរតែម្តងនេះ (

នាយឆ្លើយផងផ្អែកខ្លួនទៅវិញផង ទំនងហាក់ដូច ជានៅទ្រុឌទ្រោមផ្លូវកាយនៅឡើយ)

- ឥឡូវបងប្រុសសំណូមកកំលាំងសិនទៅ ! ចាំថ្ងៃបន្តិចខ្ញុំដាស់បងពិសារបាយ ជុំគ្នាជាមួយខ្ញុំនិងបងមារតីណា (តារានិយាយ)

គ្រាន់តែឮឈ្មោះរបស់នាងភ្លាម បុរសយើងក៏លូតចោលកន្ទុយភ្នែកសំលឹង មារតីហើយញញឹមដាក់នាង

ធ្វើឱ្យមារតីចាប់អារម្មណ៍ក្នុងចិត្តប្លែកខុសធម្មតា ។ រសៀលនោះ បុរសយើងមានកម្លាំងក្រោកអង្គុយបាន ក៏ចូលរួម បរិភោគបាយជា

មួយបួនទាំងពីររូបក្រោមពន្លឺចង្អៀតក្រហមផ្ទៃ ។ អ្នកទាំងបី បរិភោគបណ្តើរ លូតមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមកបណ្តើរ ។

ម្នាក់ៗមានសំណូមនិង ចង់ក្នុងចិត្ត រឿងៗខ្លួន តែគ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានវាចាសួរគ្នាសោះឡើយ ។ ចំពោះមារតីវិញ

ថ្ងៃនេះនាងហាក់ដូចជាទើបទាល់ក្នុងចិត្តបំផុតហើយ ត្បិតបុរសចម្លែកនោះចេះ តែតាមលូតតាមគយគន់រូបនាងមិនដាក់ភ្នែកទាល់តែសោះ ។

មាណវីនឹកមិនអស់ ចិត្ត ក៏ដាច់ចិត្តសួរ :

- ខ្ញុំមិនទាន់បានស្គាល់បងប្រុសថាជាអ្នកណាទេ ។ ឱ្យខ្ញុំសុំស្គាល់ផងបានទេ ?

ឮប្រយោគដូច្នោះ បុរសនោះក៏ឆ្លើយតបមួយៗ ទាំងស្ងួតស្ងប់ :

- ខ្ញុំឈ្មោះសៅ ជាអ្នកស្រុកកសិកម្មម្នាក់ៗ សូមអ្នកនាងកុំបារម្ភអ្វីឱ្យសោះ ព្រោះ អ្វីខ្ញុំជាមនុស្សគ្មានពិសពុលអ្វីទេ បាទ !

ឮដូច្នោះ មារតីញញឹមឡើង :

- ខ្ញុំមិនបានគិតថា បងប្រុសជាមនុស្សអាក្រក់ទេណា ?

នាយយើងឃើញនាងឆ្លើយតបដូច្នេះ ក៏ញញឹមព្រាយតបវិញ :

- អរគុណណាស់ ដែលមិនបានចាត់ទុកខ្ញុំជាមនុស្សមិនប្រពៃ ។

រំពេចនោះ ខ្សែភ្នែករបស់អ្នកទាំងពីរក៏ប្រទាក់គ្នា ធ្វើឱ្យមាណវីជនបទយើង រអៀសខ្លួនកាន់តែខ្លាំង ហើយក៏ងាកមុខគេចចេញភ្លាម ។

នាងនឹកឆ្ងល់ក្នុងចិត្តតែ ម្នាក់ឯងថា តើហេតុអ្វីបានជាក្រសែភ្នែករបស់បុរសចំលែក មានអនុភាពពុះជ្រែក ដូចចិត្តនាងម្ល៉េះ

រហូតដល់នាងមានអារម្មណ៍ប្លែកខុសប្រក្រតីយ៉ាងនេះ ។

មុននឹងចូលដំណេកនាព្រឹកនោះ មារតីបានលាងរូបសម្បែងនាយយើងម្តងទៀត រួចស្ទុះទៅបើកហិបយកខោអាវមួយសំរាប់មកឱ្យនាយ

ដោយមានវាចាយ៉ាង ស្រទន់ទៅនាយទៀតថា :

- នេះជាខោអាវរបស់បុរសម្ចាស់ផ្ទះ បងប្រុសពាក់សិនទៅ ។

លុះមាណពលើកដៃទទួល ស្រាប់តែស្រវាំងប៉ះម្រាមដៃនាងវិញដោយចៃដន្យ ធ្វើឱ្យមារតីភ្ញាក់ព្រើតហើយដកដៃវិញយ៉ាងរហ័ស ។

ពេលនោះ បុរសសង្កេតឃើញ នាងមានស្នាមភ្នែកពណ៌ក្រហមប៉ុនពីធ្លាប់នៅលើខ្នងដៃឆ្វេងឆ្វី ក៏ហាក់ដូចជាចាប់ ភ្លឹកអ្វីម្យ៉ាង

តែលុះបែរមើលទៅមុខរបស់នារីយើងវិញ ឃើញនាងហាក់ដូចជាយក ចិត្តទុកដាក់ចំពោះសុខទុក្ខរបស់នាយ

គេទទួលយកអាវមកពាក់ភ្លាមឥតប្រកែក ។

យប់នោះផ្ទៃមេឃប្រែជាភ្លឺថ្លាបំព្រង ខុសពីថ្ងៃម្សិលដែលពោរពេញទៅដោយ ពពកអូរអាបនិងព្យុះភ្លៀងគួររន្ធត់ ។

មារតីនិងប្អូនបានចូលនិទ្ទា លង់លក់អស់ ហើយ នៅសល់តែនាយសៅយើងម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះដែលកំពុងលូតបើកបង្អួចសម្លឹង

មើលពន្លឺផ្កាយរះព្រឹច័យឯនភាល័យ ។ នៅខាងក្រៅ ចម្រិតយំប្រែក្នុងគុម្ពស្មៅ ។ នៅឯនាយ មានហ្វូងអំពិលអំពែកហោះហើរឆ្លងឆ្លាត់
ប្រលែងលេងនឹងស្បែកត្រី ជំនោរត្រជាក់ត្រសៀកៗ គួរឱ្យភិតភ័យ បានបក់នាំគ្នាពិដោរបុប្ផដ៏ក្រអូបប្លែក កាត់នាសានាយយើង
ហាក់បីដូចជាកំពុងប្រាថ្នាថ្នាក់ថ្មមលូងលោមបបោសអង្គែល ដូងចិត្តរបស់បុរសយើងឱ្យចូរស្បើយពីភាពអំពល់ ។ តាមពិតនាយយើងកំពុងនឹក
ស្រម័យដល់រង្វង់ក្រ្តីដ៏ផ្ទុះផងរបស់មាណវិម្ពាស័ផ្ទះ ដែលកំពុងអង្រួនបេះដូងនាយ ឱ្យរំជើបរំជួលព្រឹព្រះ
នឹកដល់សំដីពិរោះនិងទឹកចិត្តថ្លៃថ្នារបស់នាង ។ មិនដឹងជា និស្ស័យអ្វីទេ តាំងពីនាយយល់ភក្ត្រនាងជាលើកដំបូងភ្លាម សៅទទួលអារម្មណ៍
ចំលែកក្នុងខ្លួនថា នាយកំពុងតែរង្វង់នឹងសោភ័ណរបស់មាណវិជនបទម្នាក់នោះជា ខ្លាំងថ្វីបើនាងជាផ្កាមួយទងមានម្ចាស់ទៅហើយក្តី ។
ម្យ៉ាងទៀតនាយក៏នឹកពិរោះ ក្នុងចិត្តតិចៗ ថានាយហាក់ដូចជាធ្លាប់ស្គាល់នាងពីមុនមកនៅកន្លែងណាមួយ....

ទេពមន្តពិដោរ

ក្រអូបល្វែងល្វើយ ក្លិនអើយ អប់ជាប់នាសា
ផ្កាដុះឯណា គន្ធា ក្រអូបចំលែក
ទេពមន្តពិដោរ បក់មក ឱ្យបងអស់អែក
ចង់យល់អនេក ក្លិនប្លែក លើសផ្កាដទៃ ។
ជំនោរផាយផាត់ យប់ស្ងាត់ ត្រចះនកា
មានដូងតារា ចន្ទីថ្លា សោភាពក្រៃ
សន្សើមរោយចុះ ប្រសំព្រំ ទងផ្កាចរណៃ
ក្លិនក្របភិតភ័យ ក្រអូបក្រៃ ផ្គិតបេះដូងបង ។
រៀបអន្ទះសា នាសា ត្រងយកគន្ធា
ហឫទ័យរងា ទាមទារ ក្លិនផ្កាឆោមយង់
ចិត្តលូចសច្ចា សូមផ្កា មកជាតុត្រង
សាងស្នេហ៍ផ្ទុះផង យូរលង់ អង្វែងទៅអើយ ។

រំពេចនោះ នាយសៅយើងហាក់ដូចជាស្ងួតសម្លេងហៅពីក្នុងបន្ទប់មាតិ ។ នាយក៏ស្ទុះប្រឹងក្រោកឈរឡើងបំប្រុងទៅរកមើល
ស្រាប់តែនាយក្រលេកឃើញ មាតិបើកទ្វារបន្ទប់ចេញមក រួចទ្រាបខ្លួនទប់នឹងសន្លឹកទ្វារ ហើយសំដែងទឹកមុខ ឈឺចាប់ជាខ្លាំង ៖

- តារា... បងឈឺពោះណាស់អូន... ទៅតាមយាយហូបបន្តិចមក...

ពូជូថ្លោះ សៅក៏ងាកយកដៃអង្រួនតារាឱ្យភ្ញាក់ ។ តារាក៏ស្រវាក់ដាក់យ៉ាង លឿនចេញទៅក្រៅ បាត់ស្រមោលក្នុងស្បែក
អន្ទការភ្លាមមួយរំពេច ។ កាលបើ បានឃើញមាតិស្ថិតនៅក្នុងភាពអាសន្នលំបាកលំបិន សៅក៏បែរជាភ្លេចការឈឺ
ចាប់របស់ខ្លួនឯងអស់រលីង ។ នាយស្ទុះទៅជិត ហើយជួយត្រាហ៍មាតិឡើងទាំង តតេះតតេះ យកមកត្រែរបស់នាងវិញ ។
មាតិក៏ចេះតែស្លេកស្លាំង ខ្លាំងឡើងៗ ដោយការឈឺចាប់ ។ រីឯសៅក៏ស្រក់ចុះជោគអស់ពេញទាំងខ្លួន ។ កំពុងតែឆ្លើយ
មិនដឹងថាត្រូវជួយនាងយ៉ាងណា ស្រាប់តែនាយយើងបានស្ងួតសម្លេងទារកយំង៉ា ៖

- ជួយខ្ញុំផង... (មាតិក៏ក្រោកប្រវេប្រវាហៅនាយយើងឱ្យមកជួយនាង)

- ពុទ្ធោ ! ឈ្មើយចុះ ! ទុករឿងខ្មាស់អៀនមួយឡែកសិនចុះ ! (នាយសៅខ្មោច ម្នាក់ឯងខ្សឹបៗ) ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ
ក៏យើងគួរជួយឱ្យនាងផុតទុក្ខមួយគ្រា នេះសិនដែរ ។ ជួយជីវិតមនុស្សជាការចាំបាច់ណាស់ យើងមិនគួរនៅឈរមើល បំណាំទេ.... ។

នាយយើងស្ទុះរឹងទៅត្រកងបិទរកយកមកក្រមាឱ្យជិតខ្លួន រួចទើបហុច ឱ្យម្តាយដោយកិរិយាទំនងខ្មាសៗ ឆ្គងៗ យ៉ាងណាមិនដឹង ។
រីឯមាតិ អាស័យតែ ត្រេកអរនឹងកំណើតបុត្រីដ៏ស្រស់ស្អាត ក៏ភ្លេចការអៀនខ្មាសនិងការឈឺចាប់អស់ រលីងតែម្តង ។

នាងទទួលកូនមកបីត្រកងថែទាំ យ៉ាងរមែងបំផុត ។ នៅក្បែរ នោះ សៅឈរសម្លឹងអ្នកទាំងពីរដោយកិរិយាភ័យ
លាយនឹងស្នាមញញឹមនៅលើ ផ្ទៃមុខរបស់នាយសំដែងកិរិយាហាក់ដូចជាកំពុងគិតថា គេកំពុងមានមោទនភាព ខ្ពស់ណាស់
ដែលបានចូលរួមជាសាក្សី ទីមួយក្នុងកំណើតទារិកាដ៏ស្រស់ស្អាតមួយរូប នោះ ។ បន្តិចក្រោយមក សៅក៏ដើរសំដៅចង្អៀនបាយ
រកដណ្តាំទឹកក្តៅឱ្យម្តាយ កូនទាំងពីរ ស្រាប់តែតារាសំយាយហួបមកដល់លួច ។ កាលបើក្រឡេកឃើញ សៅភ្លាម ដូចជាសំខាន់ឡើងថា :

- អាសាងឯងជាប្តីចៅស្រីនោះមែនទេហ៎ ?
- បាទ ! តែតែ... គឺ... គឺ... (សៅនិយាយតតាក់តតប)
- ហើយ... បាត់ទៅណាហ្នឹងចៅអើយ? (ដូចជាសំស្រដីកាត់) មិនដែលឃើញ អើតមកមើលថែប្រពន្ធកូនសោះ ឃើញតែនាងម្នាក់ឯងអ្នកស៊ី
ឱ្យត្រកូចចិញ្ចឹមខ្លួន ចិញ្ចឹមប្អូន ។ ចៅកុំទៅរកស៊ីឆ្ងាយចោលប្រពន្ធ យូរពេក អាណិតគ្នាជាស្រី ! រក ធ្វើការជិតផ្ទះនេះហើយ ក្រអឺ ខ្វះអ្វី
គ្រាន់នឹងបានមើលគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ណាចៅ ។
- បាទយាយ (សៅឆ្លើយតបទាំងអេះអុញទើសទាល់)

ចប់កិច្ចការហើយ តារាក៏ជូនយាយហួបទៅផ្ទះវិញទាំងយប់ ព្រោះមានគេ តាមឱ្យទៅមើលភ្ញៀវម្នាក់ទៀតឯដើមភូមិ ។
ម៉ោងបីជិតភ្លឺហើយ ។ មានរងាវល្លើយៗឯនាយ ។ រឹសតូចៗក៏យំក្រតៗ ឆ្លើយឆ្លងគ្នាពងអឹងកង
ហាក់បីដូចជាចង់ហៅរកមេឃឱ្យភ្លៀងសាជាថ្មី ។ នាយ សៅភ្ញាក់កណ្តាលអាត្រា ឆ្លើយទៅដល់មាន់តិនិងកូនតូច ក៏ ងើបស្ទុះយកដៃក កេះ
មកកេះអុជចង្កៀងបំភ្លឺ ក្នុងចិត្តគិតថា បំរុងនឹង ដើរចូលទៅរកមើលថែទាំរូបនាង ។ ថែដង្សពេលនោះ នាយយើងដើរភ្លេចមើលក្រោម
ស្រាប់តែទាក់ជើង នឹងតារាដែលនៅគេងយាមនៅមាត់ទ្វារបន្ទប់ ។ នាយក៏ដួលទ្រោបទៅលើទ្វារ បន្ទប់រឹង ធ្វើឱ្យសន្លឹកទ្វាររំបើកឡើង
ព្រោះមិនបានចាក់គន្លឹះពីក្នុង ។ នាយយើង អស់ជំហរ ក៏ដួលទៅលើគ្រែ បណ្តាលចង្កៀងរូបតុពីដៃ កំពប់ប្រេងខ្លាយ រាចពេញផ្ទះ ។
អណ្តាតភ្លើងក៏ឆាប់នេះភិល សន្លោសន្លោឡើង !

- ពុទ្ធា ! (នាយសៅស្រែកភ្លាត់សម្លេង) តារា ! អ្នកនាង ! ភ្លើងនេះផ្ទះហើយ ! ក្រោកឡើង !

រំពេចនោះ អ្នកទាំងពីរភ្ញាក់ឡើងស្រែកឆោឡោ ។ មានត្រីស្រវាទារកមក
អោបជាប់នឹងខ្លួន ហើយស្ទុះងើបរត់តាមនាយសៅអូសទាញចេញមកក្រៅ ។ ដោយកម្លាំងភិតភ័យរន្ធតិច
នាយសៅបានប្រឹងអូសមាន់តិនិងកូន រហូតបានមក ដល់ក្រៅផ្ទះដោយសុវត្ថិភាព ។ ឯតារាស្ទុះមកដល់ក្រៅហើយបែរជាឆ្លើយឃើញ
ថាភ្លេចអ្វីមួយ ក៏ស្រែកទៅមាន់តិទាំងប្រញាប់ថា :

- បង ! ខ្ញុំភ្លេចហិបកេររបស់ពុកម៉ែហើយ ។
ចាហើយ នាយក៏ស្ទុះបកក្រោយរឹងយ៉ាងរហ័ស រត់ចូលទៅក្នុងផ្ទះដែលកំពុង នេះសន្លោសន្លោ ។
- តារា កុំទៅអីអូន ! ឈប់សិន... តារា ។

មាន់តិបំរុងរករត់តាមប្អូនឱ្យត្រឡប់ក្រោយ តែត្រូវនាយសៅចាប់ជាប់ មិនឱ្យ
រត់សំដៅអណ្តាតភ្លើងនោះឡើយត្បិតនាយបារម្ភខ្លាចនាងមានគ្រោះ ថ្នាក់ ។ កាល បើប្រវាបានហិបកេររបស់ឪពុកម្តាយហើយ
តារាក៏ស្ទុះរត់ចេញមកវិញ ប៉ុន្តែអនិច្ចា អណ្តាតភ្លើងដ៏សន្លោសន្លោនោះ បានឆាប់នេះដល់ដំបូលទៅហើយ ។ តូចៗទាំង
មូលក៏ដួលគ្រាំទៅលើដី សង្កត់លេបរូបតារាបាត់ស្រមោល ។ ដោយសារផ្ទះរបស់ មាន់តិនៅចុងភូមិឆ្ងាយដាច់ពីគេឯង
ទំរាំមានអ្នកស្រុកចាប់ភ្លឺកន្លឹកអគ្គិភ័យហើយរួច រះមកជួយពន្លត់ភ្លើងនោះ អ្វីៗក៏ ហួសពេលអស់ទៅហើយ... ។

ថ្ងៃព្រហស្បតិ៍... សៅឈរស្ងៀមស្ងាត់រំលឹករំលងទឹកភ្នែកនិយាយ មិនចេញ ។ នាយមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនមានកំហុសធំមហិមា ដោយបាននាំមកនូវ ឧប្បត្តិហេតុដ៏សាហាវចំពោះក្រុមគ្រួសារនារីជនបទដ៏ស្លូតត្រង់មួយរូប ។ ឯមារតី អោបកូនឈរយំស្ទើរតែសន្លប់បាត់ស្មារតីម្តងៗទៅហើយ ។ នៅក្បែរនោះ អ្នក ស្រុកបួនដប់នាក់កំពុងឈរសម្លឹង មើលអ្នកទាំងពីរដោយក្តីអាណិត ហាក់ដូចជា កំពុងចូលរួមកាន់មរណទុក្ខ ក្នុងការដែលអ្នកទាំងពីរបាត់បង់រូបតារា និងលំនៅ ទាំងមូលនោះទៅ ។ បន្តិចក្រោយមក គេក៏នាំគ្នាចាកចេញទៅ ប្រកបការងាររក ស៊ីបាត់អស់ ទុកបណ្តោយឱ្យអ្នកទាំងពីរនៅអង្គុយស្ងៀមស្ងាត់... សម្លឹងទៅកំទេច ផេះនិងផ្សែងហុយៗដែលនៅសល់ចុងក្រោយ ។ សៅនឹកជួលចិត្តអាណិតអាសូរ ដល់មារតីពន់ពេកក្រៃ មិនអាចរកពាក្យអ្វីមកថ្លែងឱ្យស្មើនឹងទឹកចិត្តរបស់នាយ ចំពោះនាងពេលនេះបានឡើយ ។ នាយក៏លុតជង្គង់ចុះ ឈ្មោកឱនចាប់ផ្តើមមួយដៃ ក្តាប់យ៉ាងណែន ហើយឧទានឱ្យបាចា :

- តារា ! អ្វីៗទាំងអស់នេះជាកំហុសរបស់បងទាំងស្រុង បងពិតជាមិនគួរឥតឱ្យ ចំពោះប្អូន និងបងស្រីរបស់ប្អូនទេ ។ ចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ បងសូមសប្បាយ មិនឱ្យ កើតមានកំហុសចំពោះក្រុមគ្រួសារប្អូនជាលើកទីពីរជាដាច់ខាត ។ បងសូមបូជា ជីវិតរបស់បងដែលនៅសល់ សម្រាប់ថែរក្សាផ្គត់ផ្គង់មារតី និងក្មួយស្រីរបស់ប្អូនឱ្យ មានសេចក្តីសុខបំផុតក្នុងជីវិត ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ។ សូមវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់ប្អូន បានសោយសុខ ឯសុគតិភព ណាមួយណា !

នាយសៅឱនគោរពបីដងទាំងដួងចិត្តអូសអាក់ក្រៃលែង ។ ឯមារតីវិញអង្គុយ បីកូនយំឱ្យកខ្វល់ ជួនកាលសម្លឹងមុខសៅដោយក្រសែភ្នែកប្រកបដោយសេចក្តីទុក្ខ និងការខកចិត្តចំពោះរូបនាយយ៉ាងជ្រៅធំធេង ធ្វើឱ្យមាណពរតែរំជួលក្នុងចិត្ត ខ្លាំងឡើងៗ ។ ការពិតគេមានវិប្បដិសារីក្នុងចិត្តណាស់ ត្បិតដឹងថា ទោះបីជាគេខំ លុតជង្គង់សុំខមាទោសពីនាងប៉ុន្មានសែនប៉ុន្មានលានដង ក៏មិនអាចលុបលាងនូវ ទោសកំហុសរបស់ខ្លួនកន្លងមកនេះបានដែរ ។ គិតចុះគិតឡើង គេក៏ឧទានថា :

- អ្នកនាងចាំខ្ញុំនេះមួយភ្លែតណា ខ្ញុំមកវិញឥឡូវហើយ ។
ថាហើយ នាយក៏ស្ទុះដើរព្រួសយ៉ាងរហ័សដល់ដើមប្រជុំជនម្តុំសំពៅដែលមាន លក់ឥវ៉ាន់ និងអាហារសំរាប់អ្នកដំណើរឆ្លងកាត់ទីនោះ ។ ថ្វីបើប្អូននាយនៅឆ្ងន់ ច្រពេញរូបកាយក៏ដោយ តែកម្លាំងចិត្តនៃការអាណិតអាសូរមារតី និងកូនបាន ជំរុញឱ្យនាយដើរមកដល់ដើមយ៉ាងរហ័ស ។ សៅបានសរសេរកូនសំបុត្រតូចមួយ ឱ្យអ្នករត់ម៉ូតូឌុបយកទៅបាត់ រួចក៏ត្រឡប់មករកមារតី វិញឥតបង្អង់ ។ លុះមក ដល់មាត់របងផ្ទះ បុរសយើងប្រទះឃើញមារតីឈរពីក្នុងទទួក្រមាចាំនៅមុខផ្ទះ ក៏ លាន់មាត់ឡើងថា :

- ពុទ្ធាអើយអ្នកនាង ! ម្តេចនៅឈរហាលថ្ងៃយ៉ាងនេះ ?
- តើខ្ញុំត្រូវដោះស្រាយជីវិតរបស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំយ៉ាងណាទៅ... ?
- មិនអីទេ ! ខ្ញុំមានផ្លូវដោះស្រាយហើយ អ្នកនាងឈប់បារម្ភទៅ ។

មិនយូរប៉ុន្មាន រថយន្តដ៏ស្អាតមួយគ្រឿងបានមកដល់មុខផ្ទះ ។ បុរសចំណាស់ ម្នាក់ ស្លៀកពាក់ទំនងជាអ្នកបើកបរជូនថៅកែណាមួយ ចុះពីលើឡាន ដើរសំដៅ មកអ្នកទាំងពីរ រួចបន្តិវាចាថា :

- ជំរាបសួរ ! ខ្ញុំមកទទួលក្មួយសៅបាច់ !
- អូហ្នំ បាទ គឺខ្ញុំនេះហើយ !

សៅទទួលកូនតូចពីមារតី ទុកឱ្យនាងឡើងរថយន្តដោយខ្លួនឯង ។ តាមផ្លូវ នាងតូចក៏គេងលង់លក់ស្លាប់ស្លាត់នៅក្នុងរង្វង់ដៃកំភ្លៅរបស់សៅ ។ ឯមារតីអង្គុយ ជ្រួញចិញ្ចឹម សម្លឹងតាមបង្អួច

មើលដីភូមិរបស់នាងរហូតដាច់កន្ទុយភ្នែកតែរក្សា ឬក៏ពារស្បែកមិនស្រែកទ្រហោរយំគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ ។ យូរៗម្តង សៅ
លូចសំលឹងមើលមុខនាងហើយនឹកពិភាល់ក្នុងចិត្តថា ហេតុអ្វីនាងមិនម្នីម្នាឬស្រែក ទ្រហោរយំកន្លះរាជ្ជចដែលនាយបានគិតមក ។
សៅនឹកស្លេងក្នុងចិត្តនូវការអត់ធ្មត់ របស់នាងនាថាជនបទមួយរូបនេះណាស់ ។ ថ្វីបើមើលទៅនាង ហាក់ដូចជាមាន
សុខភាពរឹងប៉ឹងល្អមាំមាំក្រោយពីសំរាលកូនថ្មីៗ ក៏សៅនៅលូចបាញ់ក្នុងចិត្តជានិច្ច ចំពោះសុខភាព របស់នាងដដែល ។ មួយស្របក់ក្រោយមក
រថយន្តក៏បានផ្ទុកអ្នក ទាំងបីឆ្លងកាត់ទីប្រជុំជនក្រុងបាត់ដំបង ឆ្លងស្ពានថ្មសំដៅទៅទិសខាងជើង រួចក៏ មកដល់ភូមិនិរា ។
សូហ្វ័រឡានក៏បានឈប់ចតនៅមុខផ្ទះឈើធំជុំវិញដីស្អាតមួយ ខ្នង ។ លុះអ្នកទាំងពីរចុះពីរថយន្ត តែក៏ប្រទះឃើញស្ត្រីម្នាក់ចំណាស់ហាប្លាយរត់
ចេញមកទទួលភ្លាម ។ មាណពឃើញហើយក៏ផ្អុំដៃសំពះ ៖

- ជំរាបសួរ អំភិន !

- សៅអើយ ម៉េចមានរបួសពេញខ្លួនយ៉ាងនេះ ?

អំភិនស្ទុះមកឱបនាយសៅ សំដែងអាការអាណិតអាសូរនិងព្រួយបារម្ភ ។

លុះគាត់ក្រលេកឃើញនាយសៅបីទារកតូចហើយមានស្រីក្មេងដ៏ ស្អាតបាត ឈរពី ក្រោយខ្នងនាយ អំភិនរីករាយដោយមិនគិតគូរច្រើន ៖

- ហើយចុះនាងខាងនេះ គឺជាប្រពន្ធរបស់កូនមែនទេហ៎ ?

សៅឈរធ្វើអែអុញៗព្រោះនាយមិនដឹងថាត្រូវឆ្លើយតបដូចម្តេច ។ រីឯមារតី ក៏ឈរធ្វើមុខកាំងដូចគ្នា ។ ទោះជាយ៉ាងណា
អំភិនមិនបានសង្កេតទេ ។ គាត់បែរ ជាលូកអួសដៃមារតីយកចូលទៅក្នុងផ្ទះហើយស្រដីថា ៖

- ម៉ោះកូន ! ចូលទៅក្នុងផ្ទះមក ! ថ្ងៃក្តៅណាស់... នៅឈរខាង ក្រៅកណ្តាល ថ្ងៃយូរប្រយ័ត្នមិនស្រួលខ្លួនណា

ព្រោះកូនកំពុងតែមានសរសៃខ្លីផង ។

សៅនិងមារតីសម្លឹងមុខគ្នា ហើយក៏ដើរតាមអំភិនត្រឹកៗ ឡើងទៅខាងលើ ផ្ទះ ។

វិបុលសចំណាស់ក៏បើករថយន្តចេញទៅវិញបាត់ស្រមោល ។ អំភិនក៏នាំអ្នក ទាំងពីរមកដល់បន្ទប់គេងដ៏ស្អាតបាតមួយក្នុងផ្ទះ ៖

- អើនែ ! អ្នកទាំងពីរសំរាកបន្តិចនេះចុះ ! មើលរៀបចំមុជទឹក ផ្លាស់ខោអាវទៅ ចាំអំទៅរៀបចំអាហារជូនកូនទទួលទាន !

មារតីសំដែងអាការអែអុញ ៖

- អំស្រី ! បន្ទប់នេះស្អាតល្អណាស់ហើយធំទូលាយទៀតផង ប៉ុន្តែឱ្យខ្ញុំសុំទៅនៅ បន្ទប់តូចៗធម្មតាបានទេ ?

- ស្លាប់ហើយ ! ជាថ្មីប្រពន្ធនឹងគ្នាឱ្យនៅសំរាកចែកបន្ទប់ផ្សេងគ្នា ម្តេចនឹងបាន ?

រំពេចនោះ ស្រាប់តែអំភិននឹកអស់សំណើចខីកៗហើយសម្លឹងមុខនាយសៅ ៖

- នែ នែ ! សង្ស័យតែកូនសៅឯងក្បាលខូច ធ្វើឱ្យនាងខឹងអីកំទេដឹងនេះ បានជា នាងសុំចែកបន្ទប់ ? សង្ស័យណាស់ៗ !

លុះឮអំភិនមានប្រសាសន៍ដូចៗដូច្នេះ នាយក៏នៅស្ងៀមឈរធ្វើញឹមៗ ព្រោះ មិនដឹងថាត្រូវប្រព្រឹត្តខ្លួនបែបណាឱ្យសម ។
កាលបើឃើញអ្នកទាំង ពីរលូចមើល មុខគ្នាទៅវិញទៅមកភ្លៀកៗ ស្ត្រីចំណាស់នឹកស្មានថាគាត់និយាយត្រូវ ក៏បានចិត្ត
ហើយមានប្រសាសន៍បន្តថា ៖

- កូនសៅអើយ ! លើសលោះអ្វីបន្តិចបន្តួចអត់ឱនឱ្យគ្នាទៅណា ទើបគ្រួសារបាន សុខ ។ ណាមួយប្រពន្ធឯងសរសៃខ្លីផង
កុំធ្វើឱ្យឃ្លើសចិត្តខ្លាំងពេក ប្រយ័ត្ននាងខឹង ទាស់សរសៃណា !

ថាហើយ អំភិនក៏បែរមករកមារតី រួចមានប្រសាសន៍បន្ត ៖

- សៅកូនអីដាក់កូនទំរើសណា ! ជួយមើលៗផង កុំសួរតាមចិត្តសៅពេក កុំឱ្យនាយ បានចិត្តណាកូន !

ថាហើយ អំភិនក៏ចេញទៅក្រោយផ្ទះបាត់ ទុកឱ្យអ្នកទាំងពីរឈរអេះអុញៗ សម្លឹងមុខគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយមិនហ៊ានស្រងើងអ្វីទាំងអស់ ទុកឱ្យចង្វាក់បេះដូង ដើរក្អកក្អាតៗឆ្លើយសាសងគ្នាជំនួសវិញ។ រំពេចនោះ ទារកតូចក៏យំឡើងកាត់ ភាពស្ងប់ស្ងៀម។ សៅភ្នាក់ព្រើត ម្ចីម្ចាញ់លើកទារកហុចទៅឱ្យមាតិភ្នាម ។ នាង លូកដៃទទួលយកហើយក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះលើគ្រែ រួចលាត់អាវបំប៉ងនឹងបំបៅនាង តូចទៅហើយ ទទួលដាក់ភ្នែកទៅចំនាយសៅដែលកំពុងឈរក្បែរនោះ ក៏កើតមាន ចិត្តខ្មាសអៀន ហើយងាកបែរខ្លួនគេចចេញភ្លាម ។ នាយសៅឃើញដូច្នោះ ក៏ស្ទុះ រឹងគេចខ្លួនទៅក្រៅភ្នែកបាត់ស្រមោល ។

មួយស្របក់ក្រោយមក អំភិននាំពេទ្យស្រីចំណាស់ម្នាក់មកពិនិត្យសុខភាពឱ្យ មាតិ។ លុះពិនិត្យរាងកាយហើយ អ្នកគ្រូពេទ្យក៏ស្រងើយស្រងួលអំភិននិងមាតិផ្លូវ វិធីថែរក្សាសុខភាពស្រ្តីស្រី ខ្លីហើយក៏លាចេញទៅវិញ ។ មាតិពិនិត្យពិភាល់ក្នុង ចិត្តព្រោះបាត់មិនឃើញនាយសៅសោះ ក៏ស្រងើយទៅអំភិន :

- អំស្រី ! បងប្រុសគាត់អញ្ជើញទៅណា ?

អំភិនងាកមកបំប៉ងឆ្លើយតបស្រាប់តែមានសម្លេងមួយស្រងើយកាត់ថា :

- ខ្ញុំមកវិញហើយបាទ !

មាតិងាកផង ឃើញសៅដើរចូលមក។ អំភិនក៏នាំអ្នកគ្រូពេទ្យចេញទៅ។ សៅចូលមកដល់ក្បែរមាតិ ស្រាប់តែឃើញនាងសម្លឹងមើលរូបនាយយ៉ាងភ្លេច ភ្លឹកចំលែកខុសធម្មតា ក៏លាន់មាត់ :

- ខ្ញុំប្លែកអីឬ បានជាអ្នកនាង មើលមុខខ្ញុំម្ល៉េះ ?

ពូជ្ឈម្ល៉ោះ មាតិញញឹមតិចៗ បន្ទូលភាពព្រួយបារម្ភក្នុងចិត្ត :

- បងប្រុសផ្លាស់សម្លៀកបំពាក់អីចឹងទៅ ខ្ញុំមើលសឹងតែមិនស្គាល់...

សៅលោមមើលខ្លួនឯង រួចតបវិញភ្លាមទាំងលួចញញឹមតិចៗផង :

- អ្នកគ្រូពេទ្យទើបតែលាងរបួសរុំឱ្យសាជាថ្មី ។ រីឯសម្លៀកបំពាក់នេះ ខ្ញុំខ្ចីពីកូន ប្រុសអំភិនពាក់ទេតើហ៎ ។

សៅមានក្តីរីករាយក្នុងចិត្តអ្វីម្ល៉េះ កាលបើដឹងថាមាតិក៏មានការចាប់អារម្មណ៍ មកលើនាយ។ គេក៏បែរមុខចេញ លួចញញឹមយ៉ាងរីករាយក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង ។

មួយសន្ទុះក្រោយមកអំភិនលើកបាយមួយស្លកមកដល់ :

- កូនស្រី ងើបញ្ចាំបាយសិនមក! អំបានត្រៀមអាហារសុទ្ធតែសំរាប់ ស្រ្តីស្រីស្រីខ្លី

សៅក៏ស្ទុះស្ទាបទទួលស្លកបាយមករៀបចំ។ ឯមាតិខំក្រោកអង្គុយតាមពាក្យ អំភិន តែក្នុងចិត្តនាងនឹកឆ្ងល់អនេកថា ហេតុអ្វីក៏អំភិនមានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ នាងម្ល៉េះ។ អំភិនសម្លឹងមុខមាតិ ទំនងហាក់ដូចជាយល់ជំរេចចិត្តនាង ក៏ស្រងើយថា :

- កុំគិតច្រើនណាស់! ឆាប់ញ្ចាំទៅណា កុំឱ្យសុខភាពទ្រុឌទ្រោម ។

អំភិនដួសបាយឱ្យមាតិស្រាប់តែសៅស្ទុះចូលមកដល់ចាប់ដៃគាត់ជាប់ :

- អំ ! មានគេចង់ជួបអំ នៅខាងក្រៅឯណោះ ។

អំភិន ពូជ្ឈម្ល៉ោះក៏ហុចចានបាយឱ្យសៅ ហើយក៏ស្ទុះរឹងចេញទៅក្រៅ ប៉ុន្តែគាត់ បែរជារកភ្ញៀវម្នាក់មិនឃើញសោះ ។

លុះវិលមកដល់មាត់ទ្វារបន្ទប់វិញ ស្រាប់តែ ប្រទះឃើញសៅកំពុងយកចិត្តទុកដាក់បំរើមាតិដោយផ្ទាល់ដៃ អំភិនសម្លឹងលើច ខិតៗតែម្នាក់ឯង ត្បិតដឹងថាខ្លួនកំពុងចាញ់បញ្ឆោតនាយសៅ ដែលមានចិត្តប្រាថ្នា ចង់នៅជាមួយមាតិតែពីរនាក់ ។ អំភិនគេចចេញទៅ

ទុកឱ្យសៅនៅថែទាំមារតី ដោយថ្នាក់ផ្ទះក្រែលែង មិនខុសពីលលកញីឈ្មោលមួយគូដែលកំពុងទទួលនូវ សុភមង្គលក្នុងជីវិតយ៉ាងក្សេមក្សាន្តនោះឡើយ ។

ស្បែកអន្ទការវាតអំណាចសាជាថ្មីលើផ្ទៃពុស្តាទៀតហើយ ។ សៅស្ទុះដើរទៅ បិទបង្អួច ហើយរៀបចំចងមុងឱ្យមារតីនិងកូន ។ បន្ទាប់មកនាយកក្រាលកន្ទេល លើការកែវមាត់បង្អួចបំប្រែខ្លួនគេង ស្រាប់តែអំភិនគោរព ដើរចូលមក ៖

- ហ្ន៎ក អ្នកទាំងពីរមិនទាន់ត្រូវរៀនវិញទេបានជាបំបែកមុងដូច្នេះ ?

សៅឃើញកិរិយាមារតីទំនងអេះអុញ ក៏ឆ្លើយវិញជំនួស ៖

- ឃើញប្រពន្ធសរសៃខ្លី ខ្ញុំមិនហ៊ានរំខានដំណេកនាងណាអី !

- អញ្ចឹងទេហ៎ ?... ហ័កនេះ ! ទឹកក្តៅមួយបំពង់ យកទុកក្បែរគ្រែទៅណាមួយ ក្រែងត្រូវការពេលយប់អាធ្រាត្រ ។

ថាហើយ អំភិនក៏វិលត្រលប់ទៅបន្ទប់គាត់វិញ ទុកឱ្យអ្នកទាំងពីរនៅអង្គុយ សំលឹងមើលមុខគ្នា ធ្វើកិរិយាអេះអុញៗទៅវិញទៅមក ហាក់ខ្លាចចិត្តគ្នាណាស់ ។

យប់នោះ មារតីត្រូវក្តៅខ្លាំងណាស់ តែនាងប្រឹងខំមាត់មិនស្រដីទេ ត្បិតខ្លាច ចិត្តនាយសៅនិងម្ចាស់ផ្ទះ ។ ធីតាយើងកម្លាំងល្អិតល្អៃ គេងស្រម័យនឹកទៅតារាជា ប្អូន នឹកផ្ទះ... នឹកអនុស្សាវរីយ៍ឡាយ ដែលនាងធ្លាប់តែលាក់ទុកក្នុងចិត្តមិនដែល និយាយប្រាប់នរណា ។ គិតចុះគិតឡើង ទឹកភ្នែកក៏ចេះតែហូរចុះមកច្រើនឡើងៗ ទប់មិនបានសោះ ។ រីឯ នាយសៅវិញក៏គេងគងថ្ងាសដោយអារម្មណ៍មួយបញ្ចេញ ចប់ក្នុងចិត្តគ្មានពាក្យអ្វីថ្លែងបាន ព្រោះខ្លួនគេជាមូលហេតុធ្វើឱ្យជីវិតមារតីធ្លាក់ ដុះជាបច្ច័យនេះ ។ នាយយើងគេងបែរសម្លឹងមើលទៅមារតីតាមចន្លោះស្បែកមុង ឃើញនាងប្រឹងធ្វើចង្អុលសំដីពន្លឺរំងាប់ទុកក្នុងចិត្ត យ៉ាងពិបាក ។ មើលចុះ ! រង្វង់ក៏ត្រង់ស្រស់ស្អាតរបស់នាង គួរណាស់តែបានទទួលនូវការថ្នាក់ផ្ទះឱ្យជួបតែ ពន្លឺសុភមង្គលក្នុងជីវិត ។ ផ្ទុយទៅវិញ ភក្ត្រដ៏ផ្ទុះផងនោះបែរជាដក់ជាប់នូវតំណក់ ទឹកភ្នែកវិបត្តិ គួរឱ្យសង្វេគក្រែលែង ។ សៅសំលឹងមុខមាណវិយៗទៅ វិចិត្រ កើតមានចិត្តសង្វេគអាណិតនាងនិងកូនកាន់តែខ្លាំងឡើង ។

រំពឹងថ្ងៃស្អែក

សន្លឹមត្រជាក់ធ្លាក់រោយស្បែក	ត្រជាក់សព្វកាយសែនរងា
រំពឹងស្មើដូងចន្ទា	តែអ្នកយាត្រាបាត់សូន្យឈឹង ។
លោកាធំធេងចិត្តរឹងខ្នង	ឱរាអំពល់គិតសញ្ជឹង
មានតែរូបកាយឥតព្រលឹង	អភព្វជាតិហ្នឹងប្រឹងត្រដរ ។
ឯណាព្រះព្រហ្មឥន្ទទេវតា	ម្តេចមិនយាត្រាយាងប្រាយពរ
កូនសត្វបាក់ស្លាប់ទុញអង្វរ	សូមយាងឆាប់មកប្រសំជីវី ។
តំណក់ទឹកភ្នែកជ្រែកដើមទ្រូង	មិនខុសអង្គទូងសំរឹត
ពិបាកទ្រាំណាស់ទុក្ខញ្ចាំញី	ឱព្រះរមណីយសូមករុណា ។
ភពខ្មៅងងឹតឥតស្មើ	កូនសត្វភិតភ័យអង្គឱរា
រំពឹងថ្ងៃផ្ទុះព្រះសុរិយា	នាំស្មើថ្នាដល់ជីវិត.....

°

°

°

វគ្គទី ២
ដូរដីដើម្បីសុខភាពចិត្ត

គ្រាន់តែឃើញរបងវិទ្យាពីក្រៅទៅ នរណាមួយក៏ស្ទើរសរសើរដែរថា តើ នរណាទៅហ្ន៎ មានសំណងខ្ពស់ ក្លាយជាម្ចាស់ភូមិគ្រឹះដីសែនស្តុកស្តម្ភមួយនោះ ។

- នៅម៉ូឡូនគោកនេះ... នរណាមិនស្គាល់លោកណារេន ?

ប្រាកដណាស់ នេះជាសំដីលោកណារេន ដែលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ភរិយា របស់លោក ដោយឫកពាខឹងវែង ។

- ត្រឹមលោកណារេនម្នាក់ នរណាដែលដឹងប៉ុន្មាន... ជាពិសេសល្បីរហូតដល់ ទៅត្រើយម្ខាងឯព្រែកលាបឯណោះ ។ ស្រីឡង់សេក្ខេងៗ អង្គុយព្រោងព្រាត ចាំចាក់ស្រាជូនលោកនោះ មានទៅខ្លះអី គេចាំលោករាល់ៗល្ងាចណា ?

- ស៊ូច ! អ្នកស្រីសុខាត ! កុំមាត់ពួកពេកមើល... ប្រយ័ត្នគេផងពួកហើយ ច្រឡំថាផ្ទះ យើងនេះជារោងភាពយន្តកំពុងបញ្ចាំងកុនណា !

អ្នកស្រីសុខាត កំពុងឈរនៅលើរោងហាលជាន់ទីពីរ នៃវិទ្យាដ៏ប្រណិតនោះ ឆ្លើយឆ្លងជាមួយលោកណារេន ដែលកំពុងអង្គុយក្នុងសាឡុងបរទេសមួយគ្រឿង ដ៏ តម្លៃរាប់ពាន់ដុល្លារ :

- ប៉ាវ៉ា ! មានដែលឆ្កុកពាក់មើលខ្លួនឯងខ្លះទេហ្នឹងពូថ្ងៃនេះ ? ក្មេងៗគេ ហៅ ប៉ាវ៉ាឯងថាតាៗអស់ហើយណា !

- ហើយចុះចំណែកម៉ាកវ៉ាឯងហ្នឹង ! អាហ្នឹងលេងស៊ីក្រហមស៊ីខៀវជាមួយលោក ស្រីៗជិតខាងហ្នឹង តើឈានជិតដល់ថ្ងៃអាត្រៃតដែរហើយនៅ ?

- ហ្នឹងក៏មកពីប៉ាវ៉ាចេះតែដើរចោលផ្ទះហ្នឹងណា បានជាខ្ញុំចេះតែបបួលគ្នាមកលេង កុំឱ្យខ្ញុំអង្អែកពេក (អ្នកស្រីសុខាតឆ្លើយយកលេស)

- អើ ! មកពីស្រីៗគេនាំគ្នាវាតវង់ក្នុងផ្ទះខ្ញុំហ្នឹងហើយ បានជាខ្ញុំនេះត្រូវខ្មាតចេញ ទៅវាតទីនៅត្រើយម្ខាងនោះអី ។

រំពេចនោះមាណពសង្ហារ រាងខ្ពស់ស្រឡះម្នាក់ចូលមកដល់ :

- ម៉ាក់ ! ប៉ា ! ជំហរសួរទាទ !

ឃើញកូនប្រុសចូលមកដល់ លោកទាំងពីរក៏ឈប់ប្រកែកគ្នា គ្រាន់តែនៅលួច សំលក់គ្នាទៅមកអត់ឈប់ ។

លោកណារេនប្តូរបរិយាកាសដោយមានប្រសាសន៍ ទៅកាន់កូនប្រុសរបស់លោកវិញថា :

- នរង្គ ស្លៀកពាក់រកចេញទៅណាហ្នឹងកូន ?

- បាទ ! ខ្ញុំបំប៉ននាំណារីទៅមើលកុន លោកប៉ា !

រំពេចនោះ តុណ្ឌីស្រស់ឆើតឆាយមួយរូបក្នុងវ័យប្រមាណ១៦ឆ្នាំបានដើរចូល មកដល់ហើយឧទានថា :

- ម៉ោះបងនរង្គ ជិតដល់ម៉ោងហើយ ! ប៉ាម៉ាក់ កូនជំហរលាចា ។

ថាហើយ នាងក៏អូសដៃបងប្រុសទីងណាតទីងណែងចេញទៅបាត់ ទុកឱ្យ លោកណារេន និងអ្នកស្រីសុខាតមើលពីក្រោយចំហមាត់ផ្ទះ ។ ភ្លាមនោះ រថយន្ត “ឡែនត្រូស័រ” ដ៏ស្អាតមួយគ្រឿង បានបន្តនាំអ្នកទាំងពីរសំដៅរោងភាពយន្តភ្លាម ។ តាមផ្លូវ ណារីបែរជាដូរចិត្ត សុំបងប្រុសទៅញ៉ាំចំណីស្លាប់ភ្លេងនៅឯភោជនីយដ្ឋាន វិញ ។ ដំបូង នរង្គរាងស្នាក់ស្នើរក្នុងចិត្ត តែលុះដល់ពូជូនទទួលពេក ក៏សុខចិត្តកំដរ បួនទៅដែរ ។

នៅលើវេទិកា អ្នកចម្រើនស្រីប្រុសសង្ហារនិងស្រស់ស្អាត ផ្លាស់ប្តូរវេនគ្នាឡើង ច្រៀងឆ្លើយឆ្លងយ៉ាងពិរោះក្រៃលេង ។ ណារីស្លាប់ផង ច្រៀងតាមផង ទះដៃផង យ៉ាងសប្បាយ តែនរក្ខបែរជាអង្គុយឱបដៃសម្លឹងបួនធ្វើមុខញឹមៗ ស្ងៀមៗទៅវិញ ។ រំពេចនោះនាយក្រលេកទៅចុងជ័យម្ខាងនៃភោជនីយដ្ឋាន ក៏ប្រទះឃើញ នារីស្រស់ឆើតឆាយម្នាក់ ក្នុងសម្លៀកខោសម័យស្រស់ស្អាតដូចតារាភាពយន្តខ្មែរ នាយក៏ទំលាក់ទឹកមុខជ្រប់ ។ ណារី ហាក់ដូចជាចាប់ភ្លឺកន្លងកិរិយារបស់កម្លោះ យើង ក៏សម្លឹងតាមក្រសែភ្នែកនាយទៅ ឃើញក្រមុំនោះភ្លាម ក៏ឧទានថា :

- នោះគឺបងសុថាវី តើហ៎ ! ខ្ញុំទៅសួរសុខទុក្ខគាត់សិន ។
- កុំអី ! (នរក្ខយកដៃចាប់បួនឃាត់មិនឱ្យទៅ) បួនមិនឃើញទេហ៎? គេកំពុងមាន ភ្ញៀវណា !
- អូ មែនហើយបង ! ហើយចុះបុរសសង្ហារដែលអង្គុយជាមួយបងសុថាវីនោះជា អ្នកណា? បងស្គាល់ទេ ?

នរក្ខត្រីក្បាល ហើយឆ្លើយវិញ :

- បងអត់ស្គាល់គេទេ ។
- ក្រែងបងសុថាវី ជាគូកំណាត់ចិត្តបងហ្នឹង ? ចុះម៉េចបានជាគាត់ដើរលេងជាមួយ បុរសដទៃដូច្នេះអញ្ចឹងបងនរក្ខ ? យ៉ាប់មែននារីក្បត់ចិត្ត !
- ស៊ូច! កុំនិយាយដូច្នេះ អាក្រក់ស្តាប់ណាស់ បួនស្រី !

នរក្ខស្រដីឃាត់បួន ។ រំពេចនោះសុថាវីវិចិត្ររូបស្រស់ក៏ចាប់ដៃណាគ្នា ពីបុរស រួមគុណនោះហើយងើបដើរចេញទៅក្រៅ ស្រាប់តែបែរមកប្រទះឃើញទាំងពីរ នាក់បងបួន ក៏ស្ទុះដើរចូលមកជិតស្រដីសួរ :

- បងនរក្ខ ! បួនណារី ! មកពីអង្គាល់ហ្នឹង ? សុខសប្បាយទេហ៎ ?
- សុខទុក្ខធម្មតាទេ អូសុថាវី (នរក្ខតបដោយសម្តីថ្មីមៗ)
- បងសុថាវី ! ថ្ងៃនេះបួនអធិប្បកណាស់ បងច្រៀងមួយបទឱ្យបួន ស្តាប់បានទេហ៎ ?

សួរទះដៃបានបន្តិចឡើង ចំពោះសុថាវី នារីរូបស្រស់ដែលកំពុងប្រកាសថា :

- មួយបទនេះ ខ្ញុំសូមផ្ញើជូនទៅមិត្តរបស់ខ្ញុំពីរនាក់គឺលោកនរក្ខ និងបួនស្រី ហើយ ជាពិសេសបំផុត គឺជូនចំពោះមិត្តរួមអាហារក្នុងពេលនេះទាំងអស់គ្រប់គ្នា !

នរក្ខលួចគយគន់នាងហើយគិតច្រើនតែម្នាក់ឯង ក្នុងឱកាសដែលឆរិវរូបស្រស់ ឡើងបន្តិចសំនៀងដ៏រណ្តំគួរជាទីគាប់ចិត្តឥតឧបមា :

សៀងរាត្រី

១- ឱដូងព្រះចន្ទ រះឆាយសន្លឹម ឯនកាល័យ
រស្មីស្រទន់ បំភ្លឺលោកិយ៍ លំអររាត្រី អមដោយតារា ។

២- ឱក្លិនផ្កាព្រៃ ក្រអូនឥតបី សាយជាប់នាសា សួរចង្រ្កិតយំ
អង្រួនឱរា ព្រីព្រួចចិន្តា ស្រើបស្រាលអារម្មណ៍ ។

៣- ឱសៀងជំនោរ តន្ត្រីវាយោ សូតិសុខភិរម្យ
ហាក់សៀងរៀបរៀង ថ្នាក់ថ្មមចិត្តមុំ រាត្រីជ្រងំ សុខុមកាមា ។

៤- ឱសៀងរាត្រី អង្គុយលាបម្រាស់ លួងលោមឱរា
ស្វែងសុខក្នុងអារម្មណ៍ ។

អាប្រាស្រ័យព្រះ ល្ងង់ស្ងាត់លោកា ឆ្លេចបិទនេត្រា

សួរទះដៃលាន់ព្រំពេងម្តងទៀតចំពោះម្ចាស់សំនៀង ។ ភ្លេងក៏ចាប់ប្រគុំតន្ត្រី រងកំដរភ្ញៀវនូវបទថ្មីៗបន្តទៀត ។
លុះសុថាវីវិលមកដល់តុវិញ ណារីក៏ស្រដីសួរ ទៅក្រមុំឆើតឆាយនោះថា :

- បងវី ! បងនរង្គ ឱ្យសួរថាបើគាត់សុំបងរៀបការ តើបងគិតយ៉ាងណាដែរ ?
- ណារី ! (នរង្គនិយាយកាត់ទាំងភ្ញាក់) កុំមើល ! ទីនេះជាភោជនីយដ្ឋានណា ! សុថាវីពូជ្ឈេនក៏បែរមើលនរង្គ ហើយក៏ឆ្លើយភ្លាម :
- អ្នកណាចាប់បងបងរៀបការជាមួយបងនរង្គនោះ ស្លាប់ហើយ !
ពូជ្ឈេន នរង្គធ្លាក់ធ្លើមកុក ។ ណារី នឹកឆ្ងល់ក៏សួរទៀតថា :
- ចុះក្រែងបងទាំងពីរជាសង្សារគ្នា មិនមែនទេហ្នឹង បង ?
- អត់ទេ ! បងគ្រាន់តែរាប់ អានបងនរង្គ ត្រឹមជាមិត្តតែប៉ុណ្ណោះតើហ្នឹង !
- តែបងប្រសុំស្រឡាញ់បងមែនណា បងដឹងទេ ?

នរង្គទាញដោយអារម្មណ៍យូរឆ្នាំបងនិយាយច្រើន ។ សុថាវីបែរសម្លឹងចំមុខនរង្គ ហើយសើចខឹងៗ ។
រំពេចនោះសម្លេងតន្ត្រីលាន់ក្នុងខ្វះខាតខ្លាំងឡើងៗ មិនអាចឱ្យ អ្នកទាំងបីសន្ទនាគ្នាបន្តទៅទៀតបាន ។ សុថាវីក៏លាចេញទៅវិញបាត់ ទុកឱ្យណារី
អង្គុយសំលឹងមើលពីក្រោយរហូតបាត់ស្រមោល ។ ឯនរង្គបែរជាអង្គុយឈ្ងោកមុខ ចុះ សំលឹងកែវសូដាធ្វើភ្នែកភ្លឺៗ
ទំនងដូចជាខកចិត្តខ្លាំងណាស់ ។ ណារីនឹកអាណិត បងប្រុសពេក ក៏បបួលគ្នាត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។

* * *

ម៉ោងប្រហែលដប់យប់ហើយ ប៉ុន្តែក្នុងវិទ្យារបស់លោកណារេន នៅមានពន្លឺ ចិញ្ចាចនៅឡើយ ។ បើមើលពីក្រៅបងទៅ
ភូមិត្រិះស្តុកស្តម្ភនេះពិតជាស្រស់ ស្អាត មិនខុសពីទេពវិមាននាឋានត្រៃត្រឹងៗ ឡើយ ។ ណារីអស់កម្លាំងពេក ក៏ចូល គេងមុនបាត់ទៅ
ម្យ៉ាងត្រូវចូលរៀនវិញព្រឹកស្អែកនេះផង ។ ចំណែកនរង្គវិញ នៅ អង្គុយសំកុកក្នុងបន្ទប់គេងម្នាក់ឯង នាមាត់បង្អួច ។ យូៗ ម្តង
គេឃើញនាយល្ងាច ដកដង្ហើមធំៗមកក្រៅ ភ្នែកសំលឹងមើលរូបថតរបស់ឆ័យស្រស់ប្រិយមួយ សន្លឹកក្នុងដៃឥតបំព្រិច ។
នៅលើវិថីខាងក្រៅរបងវិទ្យា សួរម៉ូតូឡាននៅគ្រហឹម ដាក់គ្នាមួយដងមួយយាមនៅឡើយ ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏បុរស
សង្ហារបស់យើងមិនបានចាប់ភ្នែកនូវទិដ្ឋភាពអ្វីៗទាំងនោះឡើយ ។ ក្នុងចិត្តនាយ គិតអំពល់តែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ គឺម្ចាស់រូបថតដ៏ឆើតឆាយ ។
នាយយករូបថតមក អង្គុយសម្លឹងយ៉ាងយូរ រួចក៏ទទាទទ្រង់បង្អែកម្នាក់ឯង :

- សុថាវី ! ហេតុអ្វីយើងទាំងពីរមាននិស្ស័យត្រឹមតែជាមិត្តដូច្នេះ ?

តុក ! តុក ! សួរគោះទ្វាររន្ថើន ធ្វើឱ្យនរង្គភ្ញាក់បែកអារម្មណ៍ :

- នរង្គ ! កូនគេងហើយឬនៅកូន ?
- បាទម៉ាក់ ! នៅទេ !

រួចនរង្គសួរតទៅបើកទ្វារឱ្យម្តាយ ។ អ្នកស្រីសុខាត់ដើរចូលមកក្នុងបន្ទប់ ស្រាប់តែឃើញនរង្គកាន់រូបថតនៅដៃ :

- នោះគឺ សុថាវីសង្សារកូនហ្នឹង ?
- បាទ ! គឺសុថាវីមែន តែនាងមិនមែនជាសង្សាររបស់កូនទេ (នាយឆ្លើយទាំងទឹក មុខស្ងួត)

អ្នកស្រី សុខាត់ យកដៃវិវតដើមទ្រូង :

- អើ ចូរទ្រូងបន្តិច ! តែដឹងទេកូន ! ម៉ាក់កំពុងតែគិតគូររៀបចំឱ្យកូន មានគូ ស្រករហើយ ។ ឆ្នាំនេះកូនអាយុ២៩ឆ្នាំ
មានការងារធ្វើក៏សមរម្យ ល្មមអាចគ្រប់ គ្រងគ្រួសារផ្ទាល់ខ្លួនបានហើយណាកូន ។
- អត់ទេម៉ាក់ ! កូនមិនទាន់ត្រៀមចិត្តបាននៅឡើយទេ !
- ថែវផ្ស ម៉ាក់បានជំពាក់មាត់គេហើយ គឺជាកូនស្រីតែមួយរបស់លោកអធិបតី ភិរម្យនិងលោកជំទាវ ម៉ាក់វា ណា !

- ពុទ្ធាម៉ាក់ ! កូនមិនដែលស្គាល់គ្នាផង ឱ្យរៀបការយ៉ាងណាទៅ?

- អាទិត្យក្រោយនេះ នាងវិលត្រលប់មកពីជប៉ុនវិញ កូនត្រូវជូនម៉ាក់ទៅព្រះលាន យន្តហោះ ដើម្បីទទួលស្វាគមន៍នាងណាស់កូន !

អ្នកស្រីក៏លើករូបថតធីតាដ៏មានរូបឆោមបរវ័រម្នាក់ហុចអោយទៅកូន :

- នេះជារូបថតរបស់នាង ! កូនយកទៅមើលមើល ថាតើពេញចិត្តដែរទេហ៎ ?

គ្រាន់តែដេញដោលក្នុងភ្នែកមើលរូបថតមិនទាន់ច្បាស់ផង នរង្គក៏ត្រូវក្បាល ឡើងភ្លាម ហើយប្រកែកមិនព្រមទទួលយករូបនោះ :

- ម៉ាក់... តែ... កូន !... មិន... មិន..... (នរង្គឆ្លើយតតាក់តតុប)

- កុំនូវចិត្តពេកអីណាស់កូន! តែ បើគ្រួសារយើងទាំងពីរបានភ្ជាប់និស្ស័យមានមេត្រី និងគ្នា ជីវិតអនាគតគ្រួសាររបស់កូន ពិតជាភ្លឺស្វាងរុងរឿងមិនខានឡើយ ។

- ប៉ុន្តែ សព្វថ្ងៃនេះយើងមិនមែនក្រីក្រណាម៉ាក់ ?

- មែនហើយ ! គ្រួសារយើងជាអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់ មានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនស្តុកស្តម្ភរឿង អ្វីដែលម៉ាក់ត្រូវបណ្តោយឱ្យឱនថយវិញនោះ ។ ម៉ាក់ត្រូវតែជ្រើសរើសយកកូន ប្រសារដែលសក្តិសមនឹងវណ្ណៈយើងណាស់កូនម្តាយ ! កូនប្រកែកក៏មិនបានទេ ។

- អ្នកណាថាមិនបាន ?

នរង្គនិងអ្នកស្រីសុខាត់ងាកទៅមើលម្ចាស់សម្លេង ឃើញលោកណារេន ដើរក្រពាត់ដៃចូលមក ថែមទាំងមានប្រសាសន៍បន្តថា :

- ខ្ញុំបានជ្រើសរើសកូនក្រមុំរួចហើយសំរាប់នរង្គរួចហើយ ម៉ាក់វ៉ា !

អ្នកស្រីសុខាត់ ខកចិត្តណាស់ ក៏ឆ្លើយកាត់ ៖

- ខ្ញុំជាម្តាយ ត្រូវតែមានសិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសគូស្រករឱ្យកូនជាជាង....

- ហ៊ានសាកមើល... បើមិន... (លោកណារេនឆ្លើយឱ្យដឹង)

- ខ្លាចស្តីទៅ ? (អ្នកស្រីសុខាត់តបវិញ)

នរង្គ ឃើញឪពុកម្តាយ ខម មាត់តូចមាត់ធំដាក់គ្នាស្ទុះទៅឃាត់ :

- ប៉ា ! ម៉ាក់ ! ឈប់មានប្រសាសន៍ប្រកែកគ្នាទៅបាទ ! ពេលនេះ កូនវិលវល់ ក្នុងចិត្តណាស់ មិនអាចសំរេចចិត្តអ្វីបានទេ ។

ថាផង នាយយកដៃក្តោបក្បាលឈ្លិះកំផង ទំនងដូចជាកំពុងរងរបិបត្តិដូចចិត្ត យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ឃើញដូច្នេះអ្នកស្រីសុខាត់និងលោកណារេន ក៏បាត់មាត់ដូចគេចុក កាលបើឃើញកូនមានកិរិយាឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត ។ អ្នកស្រីសុខាត់ក៏ទាញយករូបថត របស់នារីរូបស្រស់មកវិញ

ហើយអូសដៃលោកណារេនចេញទៅ ទុកឱ្យនរង្គនៅ ត្រង់ត្រមោចខ្លោចទងបេះដូងតែម្នាក់ឯង ។ ខាងក្រៅភូមិត្រីដីស្តីមស្តែ សន្សើម

រាត្រីកំពុងរោយឆ្លាក់ចុះមកត្រជាក់ស្រេច ហាក់ប្រាថ្នាលូងលោមដូងចិត្តមនុស្ស គ្រប់ប្រាណ

ឱ្យក្សេមក្សាន្តថាកុំផុតនូវភាពសៅហ្មងទាំងឡាយ រួមទាំងនរង្គយើង មួយរូបផង ។

ព្រឹកឡើងនាថ្ងៃបន្ទាប់.....

នរង្គភ្ញាក់ពីព្រហាមយកកូនសំបុត្រតូចមួយ ទៅស្ងៀតនៅក្រោមទ្វារបន្ទប់ របស់ម្តាយឪពុកខ្លួន ហើយស្ទុះដើរចេញទៅក្រៅ ។

ពូជូងដែលជាសូហ្វឡានលោក ណារេន បានបរនាំ នរង្គ មកដល់ហាងលក់ទឹកអប់ និងគ្រឿងសំអាងខ្លួនមួយដ៏ធំ ស្អាតក្បែរផ្សារថ្មី ។

រំពេចនោះ នារីសោភាម្នាក់ចេញមកទទួល :

-សូស្តីបងនរង្គ ! ថ្ងៃនេះមានការអ្វីបានជាបងមកដល់ហាងខ្ញុំ ទាំងព្រឹកដូច្នេះ ?

នរង្គ ដើរចូលទៅជិតនាង រួចឆ្លើយ ថា :

- ខ្ញុំគិតថាមកលាសុចរិត....

- ហ្ន៎ ! ថាម៉េច ? បងនិយាយលេង ឬនិយាយមែនហ្នឹង ?

នរង្គឈ្មោកដឹមួយស្របក់ ក៏ងើបមុខមកវិញ ទើបឆ្លើយទៅវិញថា :

- ខ្ញុំត្រូវចេញធ្វើការនៅខេត្តក្រៅមួយពេល

- អុំព្យាទ្រះអើយ (សុចរិតវិញ្ញាណទឹកមុខ) ពិតជាទៅមែនឬបង ?

- បាទ ! បំរុងចេញដំណើរឥឡូវនេះឯង ... ថ្ងៃណាទំនេរ.....ចាំខ្ញុំ មកលេង ។

ថាចប់ មាណពសង្ហារ ក៏ចេញដំណើរសំដៅចំណតឡានឈ្នួល រួចប្រាប់ពូជូង ឱ្យត្រលប់ទៅផ្ទះវិញតែម្នាក់ឯង ។ ចំណែករូបនាយ ក៏ស្ទុះហាក់ឡើងតោងដំបូល ឡានម៉ូដ "ផ្កាចំព្រលឹង" សំដៅឆ្ពោះតាមផ្លូវជាតិលេខ១ប្រាំមួយមួយអ្នកដំណើរ ប្រហែលជិតម៉ឺនាក់ និងឥវ៉ាន់ជាច្រើនកញ្ជ្រោលទៀតផង ។

តាមផ្លូវលាក់យោលខ្លួនខ្លះ ហុយដីខ្លះ នរង្គពាក់មួកមានហាមចងខ្សែហើយ ពាក់អាវដែវែង ទំនងខ្លាចអំណាចការស្ម័គ្រច្រះអាទិត្យនិងចូលហុយតាមផ្លូវអញ្ចឹង ។ នាយអង្គុយស្ងៀមស្ងាត់តែម្នាក់ឯង ដោយគ្មានគិតខ្វល់ដល់អ្នកដំណើរដែលជិះ កៀនខាងគ្នានោះទេ ។ តាមផ្លូវ នាយសម្លឹងមើលដើមត្នោត ដើមដង្កោ ដើមដង្កៀបក្តាម អំពិលទឹក ក្រសាំង... ដុះហូរហែតាមភ្លឺស្រែ ។ រីសំណាបក៏កំពុងដុះ លូតលាស់ខ្សែរខ្ចីបំប្រាងក្រាលលាតសន្ធឹង អមសងខាងផ្លូវពីផ្លូវជាតិរហូតដល់ដាច់ កន្ទុយភ្នែក ហាក់ដូចជាជួយដាស់ដឹងចិត្តនរង្គឱ្យគិតថា ទោះបីជាជីវិតស្រុកស្រែក្រ ខ្សត់បន្តិចក្តី ប៉ុន្តែស្រុកស្រែបានបង្កប់លាក់ទុកនូវភាពងឺក្សេមក្សាន្តមួយ ដែលគួរ ឱ្យត្រេកត្រអាលក្របរបរជាតិបំផុត ។ ពិតមែនហើយ នរង្គមានជីវិតជាអ្នកទីក្រុង មានទ្រព្យ មានលទ្ធភាពសព្វបែបយ៉ាង ប៉ុន្តែហេតុអ្វីពេលនេះ នៅក្នុងចិត្តរបស់ នាយយើងបែបជាគ្មានសេចក្តីសុខទៅវិញ ? លុះនាយបានមកជួបប្រទះឃើញ ទិដ្ឋភាពវាលស្រែនិងព្រៃគុម្ពោតតាមដងផ្លូវ ដ៏មានពណ៌បៃតងយ៉ាងស្រស់បំប្រាង អារម្មណ៍នាយយើងប្រែជាស្ងប់ស្រាកស្រាន្តរសាយកង្វល់អស់រលីងពីក្នុងឱវា ។

រថយន្តតាក់ស៊ី ឈប់ដាក់អ្នកដំណើរអស់ជាច្រើនដងតាមផ្លូវ តែនរង្គអង្គុយ ស្ងៀមស្ងាត់មិនអើពើនឹងសភាពជីវិតខ្លួនឡើង ។ លុះមកដល់ក្រុងបាត់ដំបង សៅ ក៏ឈប់ចុះដើរលេងពីរបីថ្ងៃទើបធ្វើដំណើរទៅសើសោភ័ណខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។ ថ្ងៃនេះ នរង្គហៅជិះម៉ូតូឌុបទៅការិយាល័យស៊ីម៉ាក់ (ក្រសួងដោះមីន) ដើម្បី ជួបមិត្តម្នាក់ ។ គ្រាន់តែមកដល់មុខអាគារស៊ីម៉ាក់ បុរសម្នាក់ក្នុងសម្លៀកឯក សណ្ឋានក្រសួងចេញមកទទួលមាណពយ៉ាងរាក់ទាក់ :

- សួស្តីនរង្គ ! យ៉ាងណាយ៉ាងណាហើយ ! សុខសប្បាយទេហ្ន៎ ?

- វិសុទ្ធ ! យី ! ឯងនេះសព្វថ្ងៃដូចជាអត់មានស្រក់ស្រុតអី សោះហ្ន៎ ! នៅរក្សា យុវភាពបានយ៉ាងល្អប្រសើរដល់ហើយ ។

- ហើយ នរង្គទៅណាមកណាដែរ បានជាធ្វើដំណើរមកដល់សើសោភ័ណនេះ ? កុំប្រាប់ ណា ថាចង់មកធ្វើការជាមួយខ្ញុំ ។

នរង្គ ធ្វើមុខញញឹមៗ ហើយតបវិញថា :

- នេះបានហៅថាមិត្តល្អចេះដឹងចិត្តមិត្ត! ការពិតគ្នាបំរុងចូលមកពឹង ឯងពិតមែន ក្រែងមានកន្លែងណាមួយខ្ញុំដាក់ពាក្យចូលធ្វើការបានណា ។

- ហែសៗ ! ពិតជារកឱ្យសប្បាយលើងបំផុត ! នរង្គមកដល់ចំពេលប៉កតែម្តង !

ឯងមានបញ្ជីប្រហើយចេះភាសាអង់គ្លេសបារាំងយ៉ាងមុតមាំដូច្នេះ... ហ្ន៎ក ! គេកំពុងរើសនាយករងប្រចាំការិយាល័យណា !

- មែនហ្ន៎ស ? តើគ្នាមានសំណាងទេហ្ន៎ ?

- ខ្ញុំថា ពិតជាមានសំណាងប្រាកដណាស់ !

ទាំងពីរនាក់ក៏សើចក្អាកក្អាយរីករាយឡើង ។ ក្រោយពីចេញធ្វើការ វិសុទ្ធ បាននាំនរង្គទៅផ្ទះ ដែលនាយជួលស្នាក់នៅ ។
ច្រើនសប្តាហ៍កន្លងមក...

វិសុទ្ធចូលមកដល់ប៉ុយរ៉ូភាម ក៏ស្រែកហៅ ៖

- អេហ្ន! នរង្គ! ខ្ញុំបានទទួលសំបុត្រពីប៉ាម៉ាក់របស់នរង្គឯងនែក ។

វិសុទ្ធនិយាយផង ហុចសំបុត្រឱ្យនរង្គផង រួចក៏សួរបន្ថែម ៖

- ចុះលោកធំនរង្គឯង ទៅណាមកណា ម៉េចមិនជិះរទេះលោកអ្វី បន្តិចសោះអីចឹង? ដឹងទេថាលោកកំពុងតាមរកឯង ឡើងវិវរក់ ។

នរង្គទទួលសំបុត្រពីវិសុទ្ធមកសៀតក្នុងហោប៉ៅហើយតបវិញដោយមុខស្ងួត ៖

- គ្នាត្រូវការពេលវេលាផ្ទាល់ខ្លួនម្នាក់ឯងមួយកំឡុងពេល មិនចង់ឱ្យប៉ាម៉ាក់ជ្រាប ច្រើននាំតែអំពល់គាត់ទេ ។

- យ៉ាងណាៗ គួរតែសរសេរទៅជំរាបគាត់ខ្លះផងទៅណា ។

នរង្គ ងក់ក្បាល ។ រំពេចនោះ មានបុគ្គលិកពីរនាក់ធ្វើដំណើរមកដល់ទាំង ត្រហេបត្រហេប ៖

- លោកនរង្គ ! លោកវិសុទ្ធ ! បុគ្គលិក១ក្រុមដែលចេញទៅដោះមីនព្រឹកមិញនេះ ឥឡូវផ្ទុះមីន ត្រូវរបួសពីរនាក់ ដឹកចូលមន្ទីរពេទ្យហើយ ។

ឮដូច្នោះ នរង្គនិងវិសុទ្ធហាក់ចូលឡាន បញ្ឆេះម៉ាស៊ីនទ្រុល បរសំដៅមន្ទីរពេទ្យ យ៉ាងលឿន ។ ទៅដល់ភ្លាម

អ្នកទាំងពីរបានប្រទះនឹងអ្នករបួសពីរនាក់ ។ ម្នាក់ ដែលមានរបួសស្រាលក៏សុំខ្លួនត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ កាលបើខ្លួនរំលឹកប្រសិនបើហើយ ។ រីឯ
ម្នាក់ទៀតរបួសធ្ងន់បន្តិចហើយនៅគេងសន្លប់ស្លូតស្លឹងនៅឡើយ ។

នរង្គ សួរទៅវិសុទ្ធ ថា ៖

- គេជាអ្នកណាដែរ ?

- គេឈ្មោះឈួន ចូលធ្វើការក្នុងក្រុមប្រតិបត្តិជាងមួយខែ ហើយ ។

- ចុះស្គាល់ក្រុមគ្រួសារគាត់ទេ នឹងអាចផ្តល់ដំណឹងជូនក្រុមគ្រួសារឱ្យដឹងផង ?

- ខ្ញុំក៏មិនស្គាល់ដែរ គ្រាន់តែធ្លាប់ឮគាត់និយាយថា គាត់ជាអ្នកមកពីភូមិក្រៅ ។

- ហ្នី ! គួរឱ្យអាណិតណាស់ហ្ន៎ !

រំពេចនោះ លោកវេជ្ជបណ្ឌិតក៏ចូលមកដល់ ។ អ្នកទាំងពីរក៏ស្ទុះភ្លែត រត់ទៅ សាកសួរដំណឹងទាំងកន្លះរា ៖

- លោកគ្រូពេទ្យ ! តើស្ថានភាពអ្នកជំងឺយ៉ាងណាដែរឬទេ ?

លោកវេជ្ជបណ្ឌិតដកដង្ហើមធំ ហើយមានប្រសាសន៍តបថា ៖

- មិនបានផ្តាច់ជើងស្តាំដល់ជង្គង់ ហើយក៏ទេចមិនបានខ្នាត់ចូលភ្នែកស្តាំទៀត ធ្វើឱ្យ ភ្នែកត្រូវពិការ ព្យាបាលមិនកើតឡើយ !

- ពុទ្ធា !

នរង្គឮដូច្នោះ ស្តួចស្តើងអាណិតអ្នករងគ្រោះណាស់ ។ នាយយើងស្ទុះបរឡាន

សំដៅទៅការិយាល័យយ៉ាងលឿនដើម្បីទៅសាកសួរបុគ្គលិកដទៃទៀត អំពីក្រុម គ្រួសាររបស់ឈួនដោយមានវិសុទ្ធក៏បើករថយន្ត "ហ្ស៊ីប"

ជូននរង្គគ្រប់កន្លែង ។ ជា ការអកុសលណាស់ គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាក្រុមគ្រួសារនាយឈួននៅឯណាឡើយ ។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក

រៀងរាល់ថ្ងៃក្រោយពីចេញធ្វើការ នរង្គតែងតែទៅទិញ បាយពីផ្សារយកមក ធ្វើអ្នកជំងឺឈ្មោះឈួននោះជានិច្ចរហូតដល់នាយបានចូរស្រាល

របួសឡើងវិញ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន សភាពផ្លូវកាយរបស់ឈួនក៏បានជាសះស្បើយ តែ សភាពផ្លូវចិត្តរបស់មាណវ័យក្មេង បែរជាទ្រុឌទ្រោមទៅៗ

រាល់ថ្ងៃ ។ ក្រៅពីដក ដង្ហើមធំធ្វើមុខស្ងួតៗ នាយយើងនៅពូនសំងំតែក្នុងខ្ទមស្លៀកសំលៀករបស់ខ្លួនមិនព្រមចេញ និយាយស្តីរកអ្នកណាសោះ ។

ដោយក្តីអាណិតអាសូរ នរង្គបានអូសនាំនាយឈ្នួន ឱ្យមករស់នៅជាមួយខ្លួនជុំ គ្នាវិញ ត្បិតមិនចង់បណ្តោយឱ្យនាយរស់នៅម្នាក់ឯង។ ពិការភាពរបស់នាយឈ្នួន ផ្នែកផ្លូវកាយមិនមានអ្វីជាបញ្ហាទេ ព្រោះនាយនៅមានសល់ដៃជើង អាចធ្វើការ ស្រាវៗបាន ខុសពីសភាពពិការផ្លូវចិត្តរបស់នាយ ដែលកំពុងដណ្តប់ជីវិតនាយឈ្នួន ឱ្យក្លាយជាមនុស្សគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ ។ រាល់ថ្ងៃ នរង្គតែងតែនាំនិយាយ បន្តបំពេញនេះពីនោះ ដោយខ្លាចឈ្នួនគិតខ្លី ។ ក្រោយមក នរង្គបានទទួលអង្វរឱ្យ ឈ្នួន ទៅវត្តសុំសីលរាល់ថ្ងៃ ជំនួសវិញក្រែងបានចូរស្រាវសំណោកក្នុងចិត្តរបស់ នាយបានខ្លះៗ ។

យូរខែកន្លងទៅ អ្នកទាំងពីរ ក៏បានក្លាយជាមិត្តនឹងគ្នាយ៉ាង ស្និទ្ធស្នាលក្រៃ លែង។ ឈ្នួនគោរពនរង្គណាស់ ហើយគេក៏ឆាប់និយាយត្រូវវិវត្តជាមួយនរង្គដែរ ព្រោះទាំងពីរនាក់មានវិបត្តិផ្លូវចិត្តដូចគ្នា គ្រាន់តែម្នាក់ធ្ងន់ម្នាក់ស្រាលប៉ុណ្ណោះ ។

%

%

%

CHANBOKEO.COM

ជំពូកទី៣
បណ្តុលសុភមង្គល

ដូចព្រះសុរិយង្គយាងប្រពាតលោកាងបូព៌ាទិសយ៉ាងភ្លឺថ្លាត្រចង់...

មារតិភ្ញាក់ភ្ញាក់ស្មារតីស្ទុះក្រោកពីដំណេក បំរុងដើរចេញមកក្រៅបន្ទប់ ស្រាប់ តែមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនដូចជាធ្វើការងារខុសធម្មតា នាងក៏អង្គុយចុះទៅវិញ ហើយ ដាក់ភ្នែកក្រលេកទៅចុងគ្រែ ។ នាងក៏ឃើញនាយសៅនៅអង្គុយផ្អែកនឹងជ័រជ័រ លង់លក់ស្ងៀមស្ងាត់នៅឡើយ.. ។ ពេលនេះនាងបានសំលឹងឃើញរង្វង់ភ័ក្ត្ររបស់ បុរសយើងបានជាក់ច្បាស់ជាលើកដំបូង ត្បិតអីប៉ុន្មានថ្ងៃកន្លងមកនេះ នាងមិនដែល ហ៊ានមើលមុខនាយច្បាច់ទេ ។ នាងខ្លាចអនុភាពក្រសែភ្នែករបស់នាយយើងណាស់ ជាពិសេសពេលនាយសម្លឹងចំនាងម្តងៗ ក្រសែភ្នែករបស់នាយហាក់ស្លាប់ដឹងដល់ បាតាលបេះដូងរបស់នាងអញ្ចឹង ។

មារតិអង្គុយសង្វេគក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង គិតម្យ៉ាង ហាក់ដូចជាខឹងនឹងនាយសៅខ្លាំងណាស់ ដែលបាននាំមកនូវគ្រោះកាចដល់ជីវិតនាង និងប្អូន តាំងពីថ្ងៃជួបគ្នាលើកដំបូង ប៉ុន្តែ លុះដល់គិតឃើញនូវសន្តានចិត្ត និងទង្វើ ដ៏ល្អរបស់នាយចំពោះនាងនិងកូនធ្វើឱ្យមារតិប្រែជាមានចិត្តអាណិតរូបអហោសិកម្ម ចំពោះនាយទៅវិញ ។

ពេលនាងសម្លឹងមុខនាយសៅយូរៗទៅ មារតិក៏ស្រមៃយ នឹកទៅដល់គូជីវិតរបស់នាង... តើពេលនេះគេនៅឯណា ?

រំពេចនោះ ទារកតូចក៏យំវ៉ាឡើង ធ្វើឱ្យមារតិ ភ្ញាក់ស្មារតីព្រើត ស្ទុះលើកបី កូនឡើងមក ដើម្បីកុំឱ្យយំភ្ញាក់នាយសៅ តែយឺតបន្តិចទៅហើយ ។ កាលបើឮ សំលេងនាងតូចយំ សៅក៏ភ្ញាក់ស្ទុះងើបមកមើលអ្នកទាំងពីរយ៉ាងរហ័ស ព្រមទាំង ឧទានថា :

- មារតិ ! សុខភាពអ្នកនាងយ៉ាងណាដែរហើយ ?

ឃើញនាយសៅដែលនូវការបារម្ភក្នុងចិត្តចំពោះនាងនិងកូន ដោយភ្លេចនូវរបួស និងសុខទុក្ខខ្លួនឯង នាងហាក់ដូចជាពិតមានចិត្តអាណិតនាយថែមទៀតមួយកំរិត ទៀត ។ មារតិខំមើលមុខកូនហើយក៏ឆ្លើយវិញយ៉ាងស្រទន់ :

- ចាំ ខ្ញុំបានគ្រាន់បើហើយ! ចុះបងប្រុសវិញ ?

សៅយកដៃស្ទាបរបួស ហើយឮញឹមឆ្លើយតបវិញ :

- ស្បែកខ្ញុំស្ងួតណាស់ មិនងាយទៅណាងៗទេ! អូ មើលហ្ន៎ ! នាងតូចស្រស់ ស្អាតគួរឱ្យស្រឡាញ់ណាស់ !

អ្នកនាងមានដាក់ឈ្មោះឱ្យនាងហើយឬនៅ ?

មារតិ ភ្ញាក់ព្រើតកាលបើឮនាយសួរសំនួរនេះ ។ មែនហើយ ការពិតមារតិ អាស្រ័យតែគិតព្រួយបារម្ភពីហេតុការណ៍ផ្សេងៗកន្លងមក ក៏ភ្លេចនឹក គិតគូរដល់ការ ដាក់ឈ្មោះឱ្យកូនស្រីនាងអស់រលីង ។ សៅស្ទុះសំយកតូចពីម្តាយ មកបិទបិទបិទ ឆ្លើយនាយហើយពោលថា :

- ឱ្យខ្ញុំសុំដាក់ ឈ្មោះឱ្យនាងតូចបានទេហ្ន៎ បាទ?

មារតិ សម្លឹងមុខនាយ រួចក៏ក្បាលឆ្លើយវិញ :

- បងយល់ថាគួរដាក់ឈ្មោះអ្វីទៅទើបសម ចាំ ?

- ខ្ញុំគិតថា បើដាក់ឈ្មោះថាមាណា ដូចជាជួនសមនឹងឈ្មោះរបស់អ្នកនាង ណាស់!

មារតិ គិតថាឈ្មោះនេះពិរោះណាស់ ក៏និយាយទាំងញញឹមទៅកូន :

- អរគុណអំប្រុសទៅកូន ! អំដាក់ឈ្មោះឱ្យកូនពិរោះណាស់ ។

សៅលើកដៃអង្គុលក្បាលនាងតូចមាឈាបឆ្មើៗ ដោយក្តីអាណិតស្រឡាញ់ :

- នាងតូចកើតមកគ្មានឪពុកនៅក្បែរ មានតែរូបខ្ញុំជាតំណាងបណ្តោះអាសន្ន... តើ ខ្ញុំអាចសុំខ្លួនទទួលនាទីជាឪពុករបស់នាងបានទេ ?

មារតិ ភ្ញាក់ព្រើត ឆ្លើយកាត់រឹង :

- អត់ទេ ! ខ្ញុំនឹងបងប្រុសមិនមែនជា....

សៅត្រីក្បាល :

- អត់ទេអ្នកនាង ! កុំគិតខុសមើល ! ខ្ញុំគ្រាន់តែសុំនាទីជាឪពុកតូចតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ គ្មានបំណងមាក់ងាយប្រមាថកិត្តិយសអ្នកនាងទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកនាងគិតទៅ មើល... ចំពោះភ្នែកអ្នកផង តើគេគិតយ៉ាងណាចំពោះយើងទាំងពីរ កាលបើអ្នកនាងមករស់នៅបន្ទប់ជាមួយគ្នានឹងខ្ញុំតែពីរនាក់យ៉ាងនេះ ? បានជាជ្រុលជ្រួសដើរតូ ជាប្តីប្រពន្ធបណ្តោះអាសន្នទៅហើយ គ្រាន់តែសុំសិទ្ធិទទួលភារកិច្ចជាមេគ្រួសារ បន្ថែមទៀត មានទាស់ខុសអ្វីទៅ ?

- ប៉ុន្តែ.... តើខ្ញុំអាចទុកចិត្តលោកបានដែរឬទេ ?

សៅឮហើយក៏លើកដៃបង្អំប្រណម្យឡើងធ្វើទឹកមុខមាំ ទំនងហាក់ដូចជាចង់ បញ្ជាក់នូវទឹកចិត្តស្មោះត្រង់របស់ខ្លួន :

- ខ្ញុំសម្លាត់នឹងថែទាំអ្នកនាងព្រមទាំងកូនឱ្យល្អបំផុត ដោយគ្មានចិត្តបំពានខុសប្រពៃនៃសីលធម៌ ។ សូមព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ធ្វើជាសាក្សីបើខ្ញុំប្រព្រឹត្តខុសពាក្យសំដី សូមឱ្យខ្ញុំស្លាប់អោយខ្លី...

ស្រាប់តែមារតិស្ទុះយកដៃរាត្នត :

- បានហើយៗ កុំស្បថអីណា! ធ្វើដូច្នេះ ខ្ញុំហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍មិនល្អទេ ។

នាយសៅឮហើយ ក៏សំលឹងភ្នែកមាណវិហើយញញឹមព្រាយឡើង រួចក៏បែរ

ត្រកងលើកនាងតូចឡើង :

- មាឈាតូចស្រីរបស់ប៉ា ! ពីថ្ងៃនេះទៅ កូនមានប៉ា មានម៉ាក់ដូចគេរាល់គ្នាហើយ ។

ប៉ាសន្យាថានឹងថែរក្សាស្រឡាញ់ថ្នាក់ថ្នមកូនឱ្យមានសេចក្តីសុខណាស់កូនណា !

ពេលនេះមារតិរំភើបក្នុងចិត្តរហូតដល់ទៅរលីងរលោងទឹកភ្នែក កាលបើនាង

ឃើញសៅសំដែងនូវសមាសចិត្តដ៏ល្អរបស់ខ្លួនចំពោះនាងនិងកូនស្រី ។ នាយសៅ លើកបីមាឈាតូចនៅដៃម្ខាង

ហើយយកដៃម្ខាងទៀតលូកផ្តិតដូចទឹកភ្នែកឱ្យមារតិ ដែលកំពុងមានអារម្មណ៍ រំជើបរំជួលជាខ្លាំង :

- អ្នកនាងឈប់ព្រួយបារម្ភទៅ ខ្ញុំសន្យាថាមិនឱ្យថ្ងៃថ្មីក្នុងជីវិតអ្នកនាងមានគ្រោះ ឧបសគ្គរំខានជីវិតអ្នកនាងនិងកូនតូចទៀតឡើយ ។

ដរាបណាសៅខ្ញុំនេះនៅមាន ដង្ហើមចេញចូលនៅឡើយ ខ្ញុំនឹងថែរក្សាអ្នកទាំងពីរឱ្យមានសេចក្តីសុខបំផុត ។

ឮដូច្នេះ មារតិក៏អាណិតខ្លួនរិតតែខ្លាំង ក៏ទ្រោបកេសាលើស្មាសាយសៅ ទ្រហោយហ្វូតែម្តង ។

សៅឃើញហើយក៏យកដៃបោសខ្នងនាងបន្តិចៗ ជាការ លូងលោមលើកទឹកចិត្តដល់នាង :

- សូមឱ្យទឹកភ្នែករបស់អ្នកនាងពេលនេះ ជាតំណក់ទឹកភ្នែកចុងក្រោយបង្អស់ក្នុង ជីវិត ។ ពេលអ្នកនាងជូតទឹកភ្នែកជ្រះអស់កាលណា

សូមឱ្យជីវិតអ្នកនាងភ្លឺស្វាង រៀងរហូតទៅ...

រសៀលថ្ងៃមួយ...

មារតិបំបៅកូនឱ្យគេងលក់ហើយ ក៏ចុះដើរចេញសំដៅទៅចម្រុះរកជួយដាដែ ដើររបស់អំភិនដែលកំពុងដាំស្ល ។

- អំ ! ធ្វើម្ហូបអីហ្នឹង ក្តីនល្អយណាស់ ។ ឱ្យខ្ញុំសុំជួយអំបានទេ ?

- អូ ! ក្មួយស្រី មិនអីទេក្មួយ អំដាំស្លម្នាក់ឯងបានហើយ ។

អំភិនស្រដឹង ទាញយកកញ្ចប់បន្លែពីដៃមាត់ផង សំដែងអាការៈហាក់ ដូចជាខ្លាចរអែងចិត្តនាយសៅពន់ពេកណាស់ ។ មាត់នឹកចម្លែកក្នុងចិត្តណាស់ តែ ក៏មិនប្រកែកប្រណាំងអ្វីនឹងមនុស្សចាស់ដែរ ។ នាងក៏ស្ទុះដើរទៅមាត់ស្ទឹង ក្នុងចិត្តនឹកគិតថានឹងរកជួយកិច្ចការស្រាលៗធ្វើឱ្យអង្ករ ស្រាប់តែប្រទះឃើញនាយសៅ កំពុងបោកគក់ខោអាវនៅមាត់កំពង់តែម្នាក់ឯង ។

នាងក៏ឧទានភ្លាត់មាត់ភ្លាត់ក៖

- អុំញុច្រះអើយ ! នោះគឺជាខោអាវរបស់ខ្ញុំនិងកូនទេណាបង ! ស្លាប់ហើយ !

ពុទ្ធពុទ្ធ ! ម៉ោះ ! ទុកឱ្យខ្ញុំធ្វើខ្លួនឯងវិញ ។

សៅបែរមកញញឹមដាក់ មាត់ :

- មិនអីទេអ្នកនាង ! កិច្ចការតូចតាចប៉ុណ្ណឹងមិនជាធ្ងន់ស្រាលអ្វីទេ ។
- ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកាន់ណាបង ព្រោះខ្ញុំមិនមែនជាភរិយាបងឯណា ?
- ស៊ូច ! កុំមាត់ពួកមើល ។ នេះជាមាត់កំពង់ណា តិចលោមានគេឃើញ គេឮ នឹងយល់ច្រឡំថាយើងជាប្តីប្រពន្ធកំពុងដក់ដាក់គ្នាណា !
- តែផ្តាស ! យ៉ាប់មែន !

មាត់ឆ្ងល់ម្នាក់សម្លេងចុះហើយសំលេងនាយសៅធ្វើមុខក្រហមងាំង ។ សៅក៏សើចខីកៗឡើង កាលបើបានលេងឱ្យមាត់ខ្មាសឡើងក្រហមផ្តាស ។ រីឯនារី យើងខ្មាសក្តៅមុខភាយៗ ហើយប្រឹងបែរមុខចេញមិនឱ្យសៅឃើញ រួចទទះបាច ទឹកដាក់នាយសៅខ្មាសព្រោងព្រាត ដើម្បីបន្លប់អារម្មណ៍ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ក៏លាក់មិនជិតនូវអារម្មណ៍នោះដែរ ។ សៅឃើញនាង អៀនខ្មាសដូច្នោះ ក៏សើច កញ្ឆឹកឡើងលេងនឹងនាងរិតតែខ្លាំង ។ មាត់ក៏ខាំមាត់ខ្មាញ់ផង ខ្មាសផង ចំពោះការលេងរបស់នាង តែក្នុងចិត្តក៏សប្បាយរីកចម្រើនប្រមាត់មិនតិចដែរ ដោយដឹង ថានាយសៅយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះនាងនឹងកូន ។ មាត់នឹកគិតថា បើ សៅនោះជា ស្វាមីពិតរបស់នាងវិញ មិនដឹងជាជីវិតនាងមានសុភមង្គលយ៉ាងណាទេ ។

រំពេចនោះសៅក៏ពោលទៅមាត់ថា :

- ស្តែកនេះ ខ្ញុំត្រូវត្រលប់ចូលធ្វើការវិញហើយ ។ អ្នកនាងនៅផ្ទះ សូមថែរក្សា ខ្លួនរក្សាកូនផងណាពេលខ្ញុំមិននៅ ។
- អំភិនជាមនុស្សដែលគួរឱ្យទុកចិត្តណាស់ ។ បើមានកិច្ចការអ្វី... អ្នកនាងពិគ្រោះនឹងគាត់បាន ។

មាត់ ងើបបែរមុខសម្លឹងនាយសៅ សួរថា :

- បងអនុញ្ញាតឱ្យខ្ញុំធ្វើការខ្លះបានទេ ? ខ្ញុំមិនចង់ក្លាយខ្លួនជាបន្ទុករបស់បង ទាំងស្រុងដូច្នេះទេ ។

សៅឮដូច្នោះក៏ញញឹមមកវិញ ហើយឆ្លើយរីករាយ :

- អ្នកណាថាខ្ញុំឱ្យអ្នកនាងនៅទំនេរ ?
- អូ ! បងប្រុសមានការអ្វីឱ្យខ្ញុំធ្វើដែរ ?
- មានបាទ ! មានច្រើនណាស់ !
- មែន ? កិច្ចការអ្វីខ្លះទៅ ?
- គឺ អ្នកនាងនៅផ្ទះដាំបាយ ធ្វើម្ហូបឱ្យម្ចាស់កុំខានណា ។ ពេលខ្ញុំត្រលប់មកពី ធ្វើការវិញ យើងញាំបាយជុំគ្នា យ៉ាងម៉េចដែរ ?

មាត់ ញញឹមទាំងឃ្លានខ្មាញ់ :

- ពុទ្ធា ! កិច្ចការបុណ្យនេះហើ ? ខ្ញុំខំតែអរ ស្មានតែបានការធ្វើដែរ ។
- ស្រីសរសៃខ្លីដូច្នេះ តើអ្នកណាមានចិត្តអមនុស្សធម៌ទទួលយកឱ្យធ្វើការធ្ងន់ យ៉ាប់យឺនទៅហ្ន៎ ? ខ្ញុំគិតថាគ្មានអ្នកណាទេទទួលទេ ។
- មានចាស់ ! មានគេស្ម័គ្រទទួលរួចហើយ !
- មែន ? អ្នកណាទៅហ្ន៎ ? ឆ្ងល់ណាស់ !
- គេឈ្មោះ បងសៅ បានទទួលខ្ញុំឱ្យដាំបាយជូនពិសាររាល់ថ្ងៃនោះអី ។

កាលបើដឹងថាមានតិនិយាយលលេងតបមកនាយវិញដូច្នោះ សៅផ្ទះសំណើចឡើងខឹកៗ ។ មានតីក៏សើចញញឹមឡើងដែរ ។ ទាំងពីរនាក់ទទួលអារម្មណ៍រីករាយ ថ្នាំបំប្រុងមិនខុសផ្ទៃមេឃពណ៌ខៀវស្រងាត់គ្មានពពកបាំងដូច្នោះដែរ ។

+ + +

នាឡិកានៅលើជញ្ជាំងបានគោរពចំនួន៩ដង ជាសញ្ញាថាថ្ងៃលិចបាត់ទៅបីម៉ោង ហើយ ។ ក្នុងស្បែកអន្ទការដ៏សែនងងឹត សៅជិះឡានមកឈប់នៅមុខផ្ទះ ហើយអ្នក បើកបរក៏បរយកឡានត្រលប់ទៅវិញបាត់ ។ សៅលើកដៃច្រានទ្វារបង ភ្នែក សម្លឹងទៅលើផ្ទះ ឃើញបង្អួចនៅមានពន្លឺភ្លើងចិញ្ចាច ក៏បញ្ចេញភាពញញឹមនៅ លើផ្ទៃមុខហើយស្ទុះឡើងទៅលើផ្ទះជាប្រញាប់ ។ ពេលចូលដល់ក្នុងផ្ទះ នាយយើងប្រទះឃើញអ្នកកំសាន្តលើក្តារងឿ អានសៀវភៅធម៌ ។ រីឯ មានតីវិញកំពុង អង្គុយដេរខោអាវកែវនោះ ។

- មានតី មិនទាន់ចូលគេងទេហ្ន៎ ? យប់ហើយណា ។
- អុះ ! បងសៅ ! (មានតីភ្ញាក់ព្រើត) បងអញ្ជើញមកវិញហើយ ? ពិសារបាយ ហើយនៅ ? ខ្ញុំទៅរៀបចំជូន ។
- មិនបាច់ទេ ទុកឱ្យអ៊ីចៅរៀបចំណាំ (អ៊ីភិនស្ទុះងើប)
- ចាំ មិនអីទេអ៊ី ខ្ញុំទៅរៀបចំជូនបងសៅបានហើយ ។

រួចមានតីបែរមកនាយសៅយើង ហើយក៏ពោលឡើងបន្ត :

- បងឆាប់ទៅមុជទឹកទៅ អាលពិសាបាយ...

សៅញញឹមព្រាយកាលបើមានតីចេះយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះខ្លួន ។ នាយដើរ ចូលទៅដល់ក្នុងបន្ទប់ឃើញមាឈាគេងលក់ស្ងៀមលឿងលើត្រែ ក៏លាត់មុងឡើងឱន ទើបនាងតូចមួយខ្សឹត ហើយក៏ចេញទៅមុជទឹក ។ ភ្លាមនោះ នាយចាប់ភ្លឹកថា នៅក្នុងបន្ទប់ហាក់ដូចជាមានការរៀបចំសំអាតប្លែក ឥតទាន់ភ្នែកសោះ ថែមទាំងមាន រៀបខោអាវ សាប៊ូ ច្រាសកន្សែងពោះគោទុកឱ្យនាយជាស្រេចទៀតផង ។ នាយ លូចបែរទៅមើល មានតីដែលកំពុងរៀបចំកំដៅអាហារក្នុងផ្ទះបាយ ហើយញញឹមរំភើបក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង ។

នៅលើតុ មានតីរៀបចំស្លកអាហារយ៉ាងរហ័ស ។ ពេលសៅងូតទឹកហើយក៏ ចូលមកដល់ ឃើញនាងរៀបចំបានបាយដល់ទៅពីរ ក៏សួរឡើង :

- មានតីមិនទាន់បរិភោគបាយទេហ្ន៎ ?
- ចាំនៅទេ ខ្ញុំនៅចាំពុំជាមួយគ្នាជាមួយបង ។
- ស្លាប់ហើយ ! សរសៃខ្លីផង កុំរៀនអត់បាយអញ្ចឹងណា ។ ថ្ងៃក្រោយ មានតីមិន បាច់ចាំបាយខ្ញុំទេ ព្រោះការងារខ្ញុំចេញចូលមិនទៀតទាត់វេលា ។
- ចាំ ! ប៉ុន្តែខ្ញុំពិតជាអត់ទាន់ឃ្លានពិតមែន បានចេះតែទ្រាំចាំបងទៅ ។

អំភិន ឮដូច្នោះក៏សំរុតស្បើវភោធមិ លូចមើលអ្នកទាំងពីរ ។ សៅសម្លឹងមុខមាតិ ហើយនឹកអាណិតនាងព្រះក្នុងចិត្តពន់ពេកណាស់ គិតថា ប្រហែលជាមាតិខ្លាចចិត្ត នាយហើយ បានជាសុខចិត្តទ្រាំមិនបរិភោគបាយចោលនាយមុន ។ សៅក៏ទាញដៃ នាងឱ្យអង្គុយចុះ រួចបែរសម្លឹងម្ហូបលើតុ ៖

- មាតិ ចំអិនអាហារទាំងនេះមែនទេ ?
- ចា! ខ្ញុំអំភិនមានប្រសាសន៍ថាបងចូលចិត្តអាហារទាំងនេះណាស់ បានជា....

សៅ ទាញស្លាបព្រាដួសសម្លបុត្រភ្នែក ហើយលាន់មាត់ឡើងថា៖

- អស្ចារ្យ ! ឆ្ងាញ់ណាស់ ! ខ្ញុំមិនដឹងសោះថា អ្នកសរសៃខ្លីចេះដាំស្ល ឆ្ងាញ់ដូច្នេះ ?

មាតិខ្លាញ់ពេក ក៏យកដៃវាយដើមដៃស្តាំនាយសៅប៉ាច់ ។ សៅក៏សើចខឹកៗ ឡើង ហើយយកដៃអង្អែលកន្លែងដែលមាតិវាយ ៖

- អូហ្នឹង ! ឥឡូវនេះនៅពេលបាយម្តងៗ នាយសៅខ្ញុំនេះមានសំណាងរហូតដល់មាន អ្នកនៅអង្គុយចាំវាយម្ហូបខ្ញុំឡើយ !

គួរឱ្យសប្បាយចិត្តមែនតែម្តងហើយ !

ឮដូច្នោះ មាតិសម្លឹងមាត់នាយទាំងខ្លាញ់ ប៉ុន្តែសៅបែរជាសំលឹងមុខនាងហើយ សើចញញឹមរីករាយ សំដែងកិរិយាហាក់ដូចជាកំពុងមានសុភមង្គលធំធេងទៅវិញ ។ ជាពិសេសទៅទៀត នាយសៅរបស់យើងមានអារម្មណ៍ថា ម្ហូបអាហារដែលនាយ កំពុងបរិភោគនៅពេលនោះ មានឱជារសជាតិឆ្ងាញ់បំផុតរកអ្វីប្រៀបគ្មានឡើយ ។

នៅក្នុងបន្ទប់...

មាតិរៀបចំចងមុងឱ្យសៅគេ ស្រាប់តែសៅដើរចូលមកដល់ឃើញនាងធ្វើ ដូច្នោះក៏ទាញដៃនាងចេញ ៖

- មិនបាច់ទេ មាតិ ! ទុកឱ្យខ្ញុំចងខ្លួនឯងបានហើយណា !

ដោយខ្លាចក្រសែភ្នែកដ៏ភ្លឺថ្លារបស់នាយដែលសំលឹងមករកនាង មាតិស្ទុះគេច ខ្លួនចូលមុងភ្លាម ។

សៅបែរមើលតាមពីក្រោយហើយក៏ញញឹមលាក់គំនុច....

មួយស្របក់ក្រោយមក នាង ក៏ប្រែខ្លួន សួរទៅសៅថា ៖

- បងសៅ ! ប៉ុន្មានថ្ងៃកន្លងមកនេះ ម្តេចមិនដែល ឃើញគេសោះអញ្ចឹង ?
- បាទ... ឯ... គឺកូនគាត់នៅរៀនឯភ្នំពេញឯណោះ ។
- ហើយចុះបងប្រុសនិងអំភិន ត្រូវជាសាច់ញាតិយ៉ាងណានឹងគ្នា ?
- ជាម្តាយធំ និងក្មួយណាបាទ ។
- តែ... ហេតុអ្វីបានអំភិនខ្លាចក្រែងរំលងចិត្តបង ប្រសូម្លែង ?

សៅលាត់មុងលូនចេញមកក្រៅ ៖

- បើអ្នកនាងចង់ស្តាប់... ខ្ញុំក៏មានរឿងច្រើនណាស់ដែលខ្ញុំចង់ប្រាប់....

មាតិ ឮដូច្នោះក៏ស្ទុះលាត់មុងចេញ មកក្រៅសន្ទនា ៖

- មែនហើយ យើងជួបគ្នាញ្ញូរថ្ងៃមកហើយ គួរណាស់តែយើងស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅ មកឱ្យបានច្បាស់ មែនទេបង ?
- មែនហើយ ! ខ្ញុំក៏មានបំណងចង់សួរអ្នកនាង តែខ្ញុំខ្លាចចិត្ត... ។
- បងឈប់ហៅខ្ញុំថា "អ្នកនាងៗ" ទៅបានទេ ខ្ញុំដូចជាអៀសខ្លួនណាស់ !
- ប៉ុន្តែ សមាសចិត្តក៏ល្អរបស់អ្នកនាង បានធ្វើឱ្យខ្ញុំនឹកកោតគោរពក្នុងចិត្តយ៉ាងខ្ពង់ ខ្ពស់បំផុត មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ ។

- ទោះជាយ៉ាងណាក៏ខ្ញុំគិតថា បើបងហៅខ្ញុំត្រឹមជា "មារតី" ឬ "ប្អូនស្រី" ស្តាប់ទៅ ដូចជាជិតជិតនឹងគ្នាបន្តិចណាស់ !
- ហើយចុះ.....មារតី ទុកចិត្តខ្ញុំដែរទេហ៎?
- គឺកំពុងតែរៀនទុកចិត្តបងរាល់ថ្ងៃហើយតើហ៎ !

សៅក៏ទាញដៃមារតីឱ្យអង្គុយលើក្តារផ្ទះដ៏រលោងត្រជាក់ក្នុងបន្ទប់គេង កែវ បង្អួច រួចក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះពីមុខនាងហើយសម្លឹងមុខនាងយ៉ាងយូរដោយក្រសែ ភ្នែកភ្លឺថ្លា រួចក៏បន្តិវាចាយ៉ាងស្រទន់ទៅរកនាងថា :

- ឥលូវនេះ មារតីសួរខ្ញុំមកចុះ នូវអ្វីដែលអ្នកនាង...អី... មារតីចង់ដឹង ខ្ញុំនឹងជំរាប ការពិតជូនគ្រប់ម៉ាត់ទាំងអស់ ហើយខ្ញុំក៏ចង់ស្គាល់ប្រវត្តិរបស់មារតីដូចគ្នាដែរ ។
- តែជីវិតខ្ញុំមានតែរឿងកំសត់ៗ គ្មានអ្វីគួរឱ្យចង់ស្តាប់ទេណាស់...

សៅលើកដៃផាត់សក់ចេញពីផ្ទៃមុខរបស់មារតីហើយអង្អែលកេសានាងថ្មមៗ សំដែងនូវសេចក្តីអាណិតស្រឡាញ់ដែលនាយមាននៅក្នុងជំនាញចិត្ត ចំពោះនាងយ៉ាង ជ្រាលជ្រៅ រួចក៏ពោលវាចាយ៉ាងថ្មមៗថា :

- អ្នកណាថាសៅមិនចង់ស្តាប់រឿងរបស់មារតី ?... មិនថារឿងនោះជារឿង ល្អឬ អាក្រក់ទេ..

សៅសន្យាថានឹងស្តាប់នូវរឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតរបស់មារតីជានិច្ច ។

មារតីសម្លឹងមុខនាយ ហើយក៏សួរទៅវិញ :

- អញ្ចឹង បងប្រាប់មារតីមុនសិនមក នូវឆាកជីវិតរបស់បង....

ពួកគាត់ សៅបែរខ្លួនស្ទុះងើបទៅបើកបង្អួច សម្លឹងទៅក្រៅឃើញ ព្រះច័ន្ទមួយ ចំណិតកំពុងសើចញញឹម បញ្ចេញរស្មីស្រទន់មកលើប្រថី ។ ជំនោរក៏ងាយផាត់ ត្រសៀកៗចូលមកក្នុងផ្ទះ ហាក់ដូចជាចង់បបោសលូងលោមចិត្តរបស់សៅយើង ។ សៅអោបដៃស្រងើងៗ ហាក់ដូចជាកំពុងតូចចិត្តនឹងវាសនារបស់ខ្លួន :

- ខ្ញុំជាមនុស្សមានទាំងឪពុកទាំងម្តាយ តែក្នុងចិត្តខ្ញុំ បែរជាមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនជា មនុស្សម្នាក់ដឹងការបំផុត ... ខ្ញុំក៏ធ្លាប់មានការធ្វើ តែក៏ជាកិច្ចការដែលប្រថុយជីវិត រាល់ថ្ងៃ... មិនដឹងថា ថ្ងៃស្អែកជីវិតខ្ញុំនឹងក្លាយជាយ៉ាងណាទេ...
- ចុះបងធ្វើការអ្វីទៅ ? (មារតីសួរកាត់)

សៅដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះវិញ មើលមុខមារតីហើយនិយាយបន្តបន្ទាប់ថា :

- ខ្ញុំធ្វើការកំប៉កកំប៉ុកទេ តែល្មមឱ្យប្រពន្ធកូនរស់នៅយ៉ាងស្រួលបាន ។
- បងមានប្រពន្ធកូនហើយឬ ?
- មានហើយ.... ប៉ាទ !
- អូហ៎...! (មារតីលាន់មាត់ថ្លោះទឹកមុខទំនងហាក់ដូចជាខកចិត្ត) ចុះក្រុមគ្រួសារ របស់បងនៅឯណាដែរទៅ សព្វថ្ងៃនេះ ?

ពួកគាត់ សៅឈ្លោកមុខមកជិតសំលឹងមើលកែវភ្នែករបស់មាណវិយ៉ាងមុត ព្រមទាំងញញឹមលាក់គំនុចផង :

- គឺ... គេនោះកំពុងតែនៅកែវៗខ្ញុំឥលូវនេះអី !

មារតីកាត់ស្មានយល់ភ្លាម :

- យ៉ាប់មែន !

មារតីខ្មានទាំងក្បាញក្នុងចិត្ត ខ្មាសផងអរកើតពោះផង ព្រោះដឹងខ្លួនថាសៅ កំពុងតែនិយាយឱ្យដឹងបញ្ជាក់បញ្ចៀងដាក់នាង ។ ចិត្តក៏និយាយបន្តទៀតថា :

- ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា សុំតែកុំរត់ពន្លាអាភៀននិងចាប់ក្មេងលក់ទៅបានហើយ ។

សៅនៅតែសំលឹងមុខនាងញញឹមមិនឆ្លើយ ធ្វើឱ្យមានតិរិះក្នុងយ៉ាងណាមិនដឹង ក៏យកដៃច្រានសៅឱ្យផ្អាកក្រោយផ្នែកនឹងជញ្ជាំង ហើយស្ទុះរត់ចូលមុខបាត់ ។ សៅឃើញនាងអៀនក៏ងើបមកវិញហើយញញឹមលើកដៃផ្តិតព្រះច័ន្ទ ៖

- ខ្ញុំស្បថថ្វាយព្រះណា ! សៅមិនប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតសោះឡើយក្នុងជាតិនេះ ។

មានតិញញឹមដោយពេញចិត្ត កាលបើពូជ្ជៈ ។ បន្តិចមក សៅក៏ដូរប្រយោគ និយាយទៅមានតិថា ៖

- មានតិ ! ស្តែកខ្ញុំត្រូវទៅធ្វើការប្រហែលគេងផ្លូវហើយ កុំចាំមើលផ្លូវខ្ញុំអីណា

- ចាំបង ! តែសូមឱ្យបងត្រលប់មកផ្ទះវិញដោយសុខសប្បាយណា ។

- មានតិបានម្តីសុខទុក្ខរបស់ខ្ញុំដែរ មែនទេហ៎ ?

- ចុះក្រែងបងធ្លាប់ស្ម័គ្រចូលការជាមេគ្រួសារ ទំនុកបំរុងពួកយើងមែនទេហ៎ ? ដូចនេះ បងត្រូវតែរក្សាខ្លួនឱ្យសុខសប្បាយនឹងអាលរកលុយច្រើនៗមកចិញ្ចឹម គ្រួសារឱ្យមានសុភមង្គលនោះអី ?

- ពិតណាស់ប៉ាទេ ! សន្យាគឺសន្យាហើយ ! សៅពិតមិនភ្លេចមួយនាទីណាឡើយ ។

- មែនហ្នែស ?

- មែនបាទ !

- បងហ៊ានស្បថទេ ?

- ស្បថក៏បានដែរ មិនខ្លាចសោះ !

ភ្លាមនោះ មានតិលាត់មុងចេញមុខមកហើយហុចកូនដៃស្តាំមកផ្គុំ ។ សៅក៏ លើកកូនដៃរបស់នាយយកមកផ្គុំតបវិញមិនបង្កង់ ។

ដៃនិងដៃប៉ះគ្នា វិក្រសែ ភ្នែកអ្នកទាំងពីរក៏រត់ប្រទាក់ប៉ះគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងយូរ ស្រាប់តែមានតិរឹក

ហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ញាប់ញ័រភ្នែកយ៉ាងណាមិនដឹង កាលបើប្រទះនឹងកែវ ភ្នែកដ៏ថ្លាយង់របស់នាយយើង ។

នាងក៏ស្ទុះដកដៃទៅវិញយ៉ាងហ័សហើយបែរ លាត់មុងរត់ចូលទៅគេងវិញជាប្រញាប់ ទុកឱ្យសៅនៅអង្គុយធ្វើមុខញញឹមៗ តែ ម្នាក់ឯង ។

រាត្រីនោះ ទាំងពីរនាក់គេងលូចបែរមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមកតាម ចន្លោះស្បែកមុង រំភើបផង អៀនខ្មាសចំពោះគ្នាផង

ទុកឱ្យសំលេងចម្រើតយំច្រែៗ កំដរូបគេ ទាំងពីរ រហូតដល់លង់លក់សុខសាន្តក្នុងនិន្ទ្រារៀងៗខ្លួន ។

+ + +

ថ្ងៃខែកន្លងទៅជាលំដាប់...

រាល់ព្រឹក មានតិតែងក្រោកដណ្តាំបបរឱ្យសៅស្រស់ស្រូប មុនគេឡើងជិះម៉ូតូ ខុបចេញទៅធ្វើការ ។

នាងមិនដែលទំលើខ្លួនឱ្យទំនេរឥតប្រយោជន៍ទេ ។ មានតិ តែងសុំច្បាប់អំពីនិកាបគ្នាសំអាតដីក្រោយផ្ទះ ដាំដំណាំផ្សេងៗ ដើម្បី យកទៅលក់

ឱ្យគេនៅឯផ្សារ ។ ជួនកាល នាងទទួលកាត់ដេរខោអាវពីអ្នកជិតខាង គ្រាន់បានកំរៃ តិចតួចសន្សំទុកសំរាប់ការខ្វះខាតក្នុងផ្ទះ ។ ថ្ងៃមួយ

មានតិបេះលុតមួយកញ្ចែង យកទៅលាងនៅមាត់កំពង់ស្ទឹងសង្កែ ។ នាងយកដៃគ្រវីលាងលុតផង បណ្តែត អារម្មណ៍ទៅឆ្ងាយផង ភ្លឺៗ

ភ្លេចៗ ស្រាប់តែទឹកភ្នែកពីរដំណក់រមៀលចេញពី កែវភ្នែកទាំងពីរខ្មៅក្រិបរបស់នាង ។ រំពេចនោះ នាងឮសូរដំបីធ្លាក់ក្នុងទឹក "ភ្លុង"

ក៏ភ្ញាក់ស្ទាត់ព្រើតបែរក្រោយឃើញសៅដើរចូលមក ។ មានតិលូចជូតទឹកភ្នែកជា

ប្រញាប់ហើយក៏បែរញញឹមដាក់សៅដែលកំពុងសំរុតខ្លួនអង្គុយលើស្ពានក្បែរនាង ៖

- មាតី សំរាកខ្លះទៅអូន ! ធ្វើការយ៉ាងនេះហត់ស្លាប់ហើយ ។

- ចាំ មិនហត់ទេបង ! បងណោះទេដែលហត់ជាងខ្ញុំនោះ ។ មើលចុះ ! បងចេញ ទៅធ្វើការតាំងពីព្រហាមមាន់រងាវ មកវិញយប់ងងឹតសឹងរាល់ថ្ងៃ.....

- បងជាប្រុស ហត់ត្រឹមប៉ុណ្ណឹងមិនព្រឹចុះញឹកងាយៗទេ ។ ម៉ោះអូន! ឡើងមក ! ទៅផ្ទះ ដល់ពេលបាយហើយ ។

នាយស្រដីដង ចាប់ទាញដៃមាតីផងឱ្យងើបឡើងពីស្ទឹង ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើត លាន់មាត់ថា :

- ពុទ្ធា ! មាតី ! ដៃអូន...

សោនិយាយហើយទុចងក់ ទំនងហាក់ចាប់អារម្មណ៍ចំពោះដៃរបស់នាងណាស់ ហើយនឹកពិភាសាថា នាយធ្លាប់ស្គាល់ ធ្លាប់ចាប់កាន់ដៃមួយនេះពីមុនមកតែក៏រកនឹក មិនឃើញថា ខ្លួនបានប្រទះនៅឯណា ។ ភ្លាមនោះ មាតីដកដៃមកវិញយ៉ាងរហ័ស :

- ដៃខ្ញុំមានអីឯណាបង ?

សៅនៅមិនអស់ចិត្ត ក៏ចាប់ទាញដៃរបស់នាងយកមកមើលម្តងទៀត ឃើញ ស្នាមក្រិននិងស្នាមមុតឱ្យរវាមពេញបាតដៃ ។ ជាពិសេសនៅខាងដៃឆ្វេងរបស់នាង មានភ្នកក្រហមយ៉ាងធំទៀតផង ។ សៅឃើញហើយក៏ថ្លោះទឹកមុខ ហាក់ដូចមាន ការភ្ញាក់ផ្អើលនៅក្នុងចិត្ត ។ មាតីឃើញសៅមានឥរិយាបថចំណែកសួរ :

- មានអ្វីចំណែកទៅ បងសៅ ?

សៅក៏ងើបសំលឹងមុខនាង រួចក៏និយាយនិយាយបន្តបន្តទៅវិញ :

- អូនធ្វើការអ្វីខ្លាំងម្ល៉េះ ? មើលនែ... ដៃអូនមានពងមានក្រិនច្រើនកន្លែង.....

មាតី ទាញដៃមកវិញ :

- ខ្ញុំជំរាបបងហើយថា ខ្ញុំមិនអីមែនណាបង ! ខ្ញុំធ្លាប់មានជីវិតឡើយហត់បែបនេះ តាំងពីតូចមក ។

ការងារទាំងអស់នេះជាកិច្ចការធម្មតាប្រចាំថ្ងៃរបស់ខ្ញុំទៅហើយ ។ បងកុំបារម្ភអី ! ម្យ៉ាងទៀត

ខ្ញុំមិនចង់ឱ្យខ្លួនខ្ញុំក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍នៅក្នុង បន្ទុករបស់បងទេ ។

- មាតី ! អូនគួរឱ្យខ្លួនខ្លះទៅ កុំខំធ្វើការច្រើនពេកណាអូន ។

- ប៉ុន្តែ បងនៅជិះម៉ូតូខុបទៅធ្វើការនៅឡើយ.. ប្រាក់ខែមានប៉ុន្មាន ត្រូវយកទៅ បង់ម៉ូតូខុបអស់មួយភាគធំ ។ តែបើយើងសន្សំប្រាក់ទិញម៉ូតូ មួយទៅ... ប្រហែល អាចសំរួលការងារបងបានខ្លះណាបង ។

និយាយផង នាងប្រមូលលុតដាក់កន្លែងផង រួចងើបដើរតាមពីក្រោយ

នាយសៅរហូតដល់ផ្ទះវិញ ។ លុះបាយល្ងាចហើយ មាតីប្រមូលយកប្រាក់មួយ បាច់មកឱ្យសៅ ។ នាយយើងឃើញដូច្នោះក៏សួរឡើងថា :

- អូនបានប្រាក់ទាំងនេះមកពីណាហ្នឹង ?

មាតី ញញឹម ហើយឆ្លើយតបវិញ :

- គឺជាប្រាក់សន្សំរបស់យើងណាបង ។ មួយចំណែកបានមកពីការលក់ដំណាំនិងថ្លៃ ឈ្នួលដីរោងចក្រ ។ មួយចំណែកទៀត

ជាប្រាក់ខែដែលបងឱ្យខ្ញុំសំរាប់ថយវាយ ក្នុងផ្ទះនោះអី ។ ខ្ញុំប្រឹងសន្សំសំចៃមិនហ៊ានថយផ្ដេសផ្ដាសទេ ព្រោះខ្ញុំចង់ឱ្យបង

មានប្រាក់កាសទិញម៉ូតូចាស់មួយប្រើនឹងគេ ។

- ពុទ្ធា ! មាតីអូន ! (សៅលាន់មាត់)

សៅទទួលប្រាក់ពីមាតិកាកាន់... តែក្រសែភ្នែកនាយឃើញបែរជា សំលឹង មើលមាតិកាដាក់សោះ ។ ក្នុងចិត្ត
នាយមានការរំភើបហើយអាណិត នាងពន់ ពេកក្រៃ ដែលនាងចេះគិតគូរបាត់ចាត់ ចំពោះសុខទុក្ខនឹងកំលាំងខិតខំរបស់នាយ
ថែមទាំងខំប្រឹងជួយធ្វើការរកប្រាក់សន្សំសន្សំសព្វបែបយ៉ាង សំរាប់ផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារ សក្តិសមជាភរិយាដ៏ល្អប្រពៃមួយរូបក្នុងគ្រួសារពិតៗ ៖

- បងអរគុណណាស់មាតិ! ប៉ុន្តែបងគិតថា បងមិនទាន់ត្រូវការម៉ូតូនៅឡើយទេ ។ បងសុំធ្វើប្រាក់នេះនឹងអូសសិនបានទេ ចាំថ្ងៃណាបងត្រូវការ
បងនឹងប្រាប់អូសណា !

- ខ្ញុំមិនយកវិញទេ ! គឺខ្ញុំបានតាំងចិត្តជូនបងមែនណា ។

- បងជាមនុស្សដើរចេញចូលផ្ទះមិនទៀង ឱ្យបងទុកនាំតែបាត់ទេ ។ ដូច្នេះអូសយក រក្សាទុកឱ្យបងផងណា ។

អ្នកទាំងពីររុញគ្នាទៅ រុញគ្នាមក គ្មាននរណាចង់ទទួលប្រាក់នោះសោះ តែនៅ ទីបំផុត សៅក៏ជំរុញឱ្យមាតិកាទុកវិញទាល់តែបាន
ដោយសំអាងថាមិនទាន់គ្រប់ ថ្ងៃម៉ូតូចាស់មួយនៅឡើយ ។

ជាយូរខែកន្លងមកនេះ អំភិនតែងតែលូចសង្កេតអ្នកទាំងពីរឥតឈប់ឈរ ឡើយ ។ គាត់ហាក់ដូចជាមានចម្ងល់ក្នុងចិត្តជាច្រើន
តែក៏មិនដែល ហ៊ានហើបមាត់ សួរអ្វីទេ ។ មាតិកាតែងតែគោរពបំរើប្រណិបត្តិអំភិនដែលជាមាត់ទុំមិនឱ្យឆ្កាត់
តាមទំលាប់នាងដែលជាមនុស្សឧស្សាហ៍ មិនដែលនៅស្ងៀមឥតប្រយោជន៍ ។ ម្ល៉ោះ ហើយអំភិនស្រឡាញ់មាតិកាឥតឧបមា ។
ចំណែកនាយសេរីវិញក៏មានអារម្មណ៍ថា ខ្លួននាយជាបុគ្គលដែលមានសុភមង្គលជាងគេក្នុងផ្ទះ ត្បិតនាយមានឱកាសបានរស់
នៅជិតជិតនឹងមាតិកាល្ងៃ ។ ម្យ៉ាងទៀតនាយក៏រកឆ្លើយប្រមាត់មិនតិចដែរ កាល បើនាយបានទទួលការបំរើយកចិត្តទុកដាក់ពីមាតិកាបំផុត ។
ទោះបីជានាយធ្វើការ ឆ្លើយហត់បែបណាក៏ដោយ ក៏នាយសប្បាយចិត្តជានិច្ច ពេលមកដល់ផ្ទះឃើញមុខ នាងម្តងៗ
ជាពិសេសពេលបានឃើញមុខនាងតូចមាណ.....

រាត្រីមួយ នាងកំពុងដាក់កូនឱ្យគេង សៅក៏ហៅនាងមកសន្ទនា ៖

- មាតិ ! ច្រើនខែហើយដែលយើងរស់នៅជុំគ្នា បងមិនដែលឃើញអូសចេញទាក់ ទងស្វែងរកក្រុមគ្រួសារអូសសោះ...

តើអូសមានសាច់ញាតិទេ ?

- ចា អត់មានទេបង (មាតិឆ្លើយទាំងសំដីសោកសៅ)

- ឪពុកម្តាយអូសគាត់អនិច្ចកម្មអស់ហើយមែនទេហ្នឹង ?

- ចា អត់ទេហ្នឹង ! ម្តាយខ្ញុំអនិច្ចកម្មហើយ តែឪពុកខ្ញុំនៅមានជីវិតនៅឡើយទេ ។

- អូអញ្ចឹង ? ហើយ... តើអូសមានចិត្តចង់ទៅរកគាត់ទេ ? បងជូនអូសទៅ !

- ហ៊ី ! តើរកគាត់យ៉ាងម៉េចទៅបង បើខ្ញុំមិនដែលដឹងថាគាត់រស់នៅទីណាផង

- ពុទ្ធា ! បងអាណិតអូសណាស់ មាតិ ! ហើយចុះបុរសក្នុងជីវិតរបស់អូស?

មាតិពូល់នូវនោះដាក់មុខចុះជ្រប់ លែងនិយាយស្តីហើយបែរជាសំលឹងរលោង ទឹកភ្នែករកលនឹងយំ

ធ្វើឱ្យនាយសៅរ៍ជួលក្នុងចិត្តអាណិតអាសូររូបនាងឥតឧបមា ៖

- ណើយ ! ឈប់គិតរឿងចាស់ទៅអូស ! ទុកឱ្យទុក្ខសោកទាំងឡាយ រលប់បាត់ទៅ

ក្នុងស្រមោលអតីតកាលចុះ ។ ឥឡូវនេះ អូសមានរូបបងនៅក្បែរអូសហើយ បងមិន ឱ្យអូសទទួលសំណាក់ជីវិតសាជាថ្មីទៀតទេណា !

មាតិផ្អែកកេសាទៅលើស្មារតីនាយសៅ សំដឹងនូវភាពសុខដុមរមនាក្នុងចិត្ត កាលបើបានទទួលនូវជីវិតដ៏កក់ក្តៅពីមាណពេយ្យ ។

ចំណែកសេរីវិញក៏លើកដៃ អង្អែលខ្នងនាងបង្កើតដោយក្តីអាណិតអាសូរក្រៃលែង ។

ព្រឹកព្រហស្បតិ៍នេះ ជាថ្ងៃអាទិត្យ សៅមិនទៅធ្វើការទេ ។ មាណពក្រោកតាំង ពីព្រលឹមចូលផ្ទះបាយ
ស្រាប់តែប្រទះឃើញមានត្រីកំពុងដណ្តាំ អាហារ :

- អូនធ្វើម្ហូបទៅណាទាំងព្រឹកហ្នឹង ?
- ខ្ញុំគិតថាសំបែង និងអំរិន យកចង្កាន់ទៅវត្តជុំគ្នាម្តង បងទំនេរទេ ? (មានតិសួរ ទៅនាយសៅទាំងភក្ត្រញញឹមព្រាយ)
- បាទ ចៅហ្វាយ ! ខ្ញុំទំនេរទេប៉ាទ !

សៅឆ្លើយបែបកំប្លែងលេង ។ មានតិសម្លឹងនាយភ្លាមធ្វើឱ្យសៅរឹង រឹតតែចង់ លលេងឱ្យនាងខឹងថែមទៀត
ត្បិតអីនាយពេញចិត្តនឹងលូចគយគន់ ថ្គាល់ដីក្រហម រលោងស្រស់របស់នាងណាស់ គង់មើលយូរទៅរឹតតែស្រស់ឡើង មិនជិនណាយក្នុង
ចិត្តសោះ ។ បន្តិចក្រោយមក គេក៏នាំគ្នាចូរចានស្រាក់ដាក់អាហារ ដើរសំដៅទៅ វត្តនា ។ អំរិនយល់សភាពការណ៍
ក៏ដើរតេចយ៉ាងលឿនទៅមុនបាត់ ទុកឱ្យ មានតិយូរចានស្រាក់ដើរទន្ទឹមនឹងនាយសៅ ដែលលើកបញ្ជីនាងតូចមាណនៅលើ ស្នា ។
គេទាំងពីរសំណេះសំណាលគ្នាយ៉ាងល្អក្តីតាមផ្លូវ ។ យូរៗម្តង គេសើច ញញឹមដាក់គ្នា ជួនកាលឃើញមានតិសំលក់ដាក់នាយ
តែសៅបែរជាសើចញញឹម តែម្នាក់ឯង យ៉ាងសែនរីករាយមានសេចក្តីសុខទៅវិញ ។

នៅក្នុងព្រះវិហារវត្ត អ្នកទាំងពីរបានចូលទៅថ្វាយបង្គំព្រះ ។ អំរិនក៏គេចខ្លួន
ទៅជួបយាយៗដែលមកវត្ត ដើម្បីទុកឱកាសឱ្យ សៅនិងមានតិនៅបន់ព្រះតែពីរ នាក់ ។ តាមផ្លូវមកផ្ទះវិញ សៅសួរទៅមានតិ ថា :

- មានតិ ! ពេលអូនចូលវិហារ អូនបន់ព្រះអង្គថាយ៉ាងណាដែរ ?
- មានតិញញឹមលាក់កំនុចក្នុងចិត្ត :
- អត់ប្រាប់បងទេ គឺជាការសម្ងាត់ផ្ទាល់ខ្លួនណា ! ចុះបងវិញ ?
- បងគ្មានការសំអាតលាក់ក្នុងចិត្តទេ ។ អូនចង់ដឹងទេ ថាបងបានបែបនឹងអ្វីខ្លះ?
- បង.... បែបនឹងអ្វីខ្លះទៅ ?

សៅឈប់ភ័ក់ បែរមកសំលឹងភក្ត្រនារីយើងដោយទឹកមុខញញឹម :

- គឺ...បងបានបន់...សុំឱ្យមានតិនិងកូនមាណា បានរស់នៅជួបជុំជាមួយបង សាង សុភមង្គលគ្រួសាររបស់យើង
រហូតដល់ថ្ងៃបងលាចាកលោកនេះទៅ...
- ពុទ្ធបងសៅ ! (មានតិនឹកវិជ្ជុលព្រះក្នុងចិត្តអាណិតដល់សៅភ្លាម)... មានតិ គ្មានសាច់ញាតិឯណាទេ
តើឱ្យមានតិចាកចោលបងសៅម្តេចកើតទៅ ?

ពូច់លើយមានតិដូច្នោះ សៅញញឹមព្រាយ សំលឹងមើលមុខនាងដោយក្រសែ ភ្នែកដ៏មានទឹកដមមន្តស្នេហ៍ផ្អែមល្វែងក្រៃលែង ។
ភ្លាមនោះ មាណពកម្លោះក៏ លូកចាប់ដៃមានតិមកកាន់យ៉ាងណែនរួចបណ្តើរគ្នាត្រសងសំដៅទៅផ្ទះវិញ ទាំងដូង
ចិត្តប្រកបដោយសេចក្តីសុខគ្មានអ្វីប្រៀបបាន ។ រីឯមានតិក៏រំភើបចិត្តឧបមា កាល បើនាងបានទទួលនូវភាពកក់ក្តៅពីសៅយ៉ាងខ្ពស់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

សំនៀងស្នេហ៍សុភមង្គល

ប+ស :	យើងស្រឡាញ់គ្នាឥតមានណាយ	គូគាប់ពីរកាយសែនរមនា
	សច្ចាភក្តីមិនឃ្លាតឃ្លា	ប្តូរផ្តាច់មីយាជូនស្នេហ៍ស្មោះ ។
ប :	ផ្ទៃមេឃធំធេងចង្អុលតែមួយ	បងសូមលើកស្ទួយមិនបង់បោះ

	បេះដូងបងមួយជូនទាំងអស់	ចំពោះផ្កាស្រស់មារតីស្នេហា ។
ស :	នភាបំព្រងស្រស់ញញឹម	ផ្កាផ្លែស្នេហាមិត្តប្រុសប្រែ
	រំពឹងម្ចាស់សួនអ្នកជូនថែ	មារតីស្រុកស្រែក្នុងដៃអ្នក ។
ប+ស :	រូបពីរទិត្តមួយត្រូវសង្វារ	បូជាស្នេហាយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ
	សាងសុភមង្គលនិមលក្នុង	ខ្លើយមួយពីរនាក់ពុះអវិសាន ។

+

+

+

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី ៤

រលាកដៃ

នៅក្នុងគេហដ្ឋានដ៏ស្ងួតស្ងួតស្ងួតនៃលោកណារេន...

អ្នកស្រីសុខាត់អង្គុយក្នុងសាឡុងដ៏ល្អប្រណិត ក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ដែលមាន ការតុបតែងដោយវត្ថុមានតម្លៃ តាំងពីរូបចម្លាក់ រហូតដល់តុទូកៅអីអ្វីៗទាំងអស់ សូម្បីតែរូបភាពដែលតាំងនៅលើជញ្ជាំង ក៏សុទ្ធសឹងមានតម្លៃ ច្រើនពាន់ម៉ឺនដុល្លារ ដែរ ។ ប៉ុន្តែ ពេលនេះ ទឹកមុខអ្នកស្រីបែរជាសំដែងមកនូវភាពតប់ប្រមល់ខ្លះ សេចក្តីសុខទៅវិញ ប្រៀបហាក់បីដូចជាពិភពលោកនេះ កំពុងតែអួរអាប់គ្មានរស្មី ទាល់តែសោះ... ។ បើយើងសង្កេតឱ្យពិតប្រាកដទៅ គឺអ្នកស្រីកំពុងអង្គុយសំលក់ លោកណារេន ដែលកំពុងអានកាសែតស្បៀមស្ងាត់នៅក្បែរនោះ ។ ទ្រាំនៅស្ងៀម យូរទៀតមិនបាន អ្នកស្រីក៏មានប្រសាសន៍ទាំងឡាយចុះទៅលោកណារេនថា :

- ប៉ាវ៉ា ! មិនព្រួយមិនបារម្ភពីកូនអ្វីខ្លះទេហ៎ ?
- ព្រួយរឿងអ្វីទៅម៉ាក់វ៉ា ?
- រឿងកូនប្រុសយើងណា ! សុខៗចេញទៅណាបាត់ដំណឹងឈឹង ។
- ក្រែងគេសរសេរសំបុត្រទុកឱ្យយើងហើយតើហ៎ ម៉ាក់វ៉ា ?
- ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអស់ចិត្ត មិនដឹងថាថ្ងៃណាគេមកវិញណា !
- រង្គ មានវ័យ២៧ឆ្នាំហើយ តើម៉ាក់វ៉ាទៅព្រួយធ្វើអ្វីទៅ ?
- គឺ... មកពីខ្ញុំបានសន្យានឹងលោកស្រីជំទាវម៉ារ៉ា ថានឹងនាំកូនប្រុសទៅបង្ហាញខ្លួន ឱ្យគេមើលណា ។ តែឥឡូវរង្គគេបែរជាគេចបាត់.... ហ៊ី!!!!

លោកណារេនឮដូច្នោះ ក៏ញញឹមរួចមានប្រសាសន៍ថា :

- អា រឿងហ្នឹង ខ្ញុំជួយមិនបានទេ ! ថាហើយ ថាកុំៗ កុំសន្យាអ្វីនឹងអ្នកណាឱ្យសោះ
- អា រឿងចាប់កូនចៅភ្ជាប់គ្នានេះជា រឿងរលាកដូចគ្នាណាម៉ាក់វ៉ា ។ បើមិនរលាកកូន ទេ គឺរលាកអ្នកចាប់បញ្ចប់ហ្នឹងតែម្តង !
- ឥឡូវឃើញទេហ៎...រលាកហើយៗ ។

- យី ! ប៉ាវ៉ាឯងឃើញខ្ញុំមិនស្រួលចិត្ត មិនជួយគ្នាទេ បែរជាជាន់ពន្លឺខ្ញុំទៅវិញ ។ ដឹងទេថា ថ្ងៃនេះលោកស្រីជំទាវនិងស្វាមីអញ្ជើញមកលេងផ្ទះយើង ដើម្បីពិគ្រោះ រឿងកូនចៅយើងផងណា ។

លោកណារេន ឆ្លើយបែបព្រងើយ :

- ខ្ញុំនេះជាអ្នកជំនួញ មិនសូវចេះសុំជីវិតមិននិរាករណ៍អ្នកខ្ពង់ខ្ពស់មានឋាននគរសក្តិ ទេ
- គឺខ្ញុំសូមប្រគល់ភារៈនេះជូនម៉ាក់វ៉ាមួយរយភាគរយទៅចុះណា ។
- អុំញ ! ម៉េចបានជាប៉ាវ៉ាឯងដោះដៃយកតែរូងខ្លួនយ៉ាងនេះ ?

រំពេចនោះ អ្នកទាំងពីរឮសូរសម្លេងស៊ីផ្លេឡាន.. ទីន ! ទីន ! អ្នកស្រីសុខាត់ ស្ទុះងើបដើរសំដៅទៅមាត់ទ្វារ ។

ឯលោកណារេនក៏ងើបគេចខ្លួនចេញបាត់ ។ រថ យន្តថ្មីស្រឡាងមួយបានបរចូលមកចតនៅទីធ្លាសួនឧទ្យានដ៏ស្អាតបំព្រងនាមុខវិទ្យា របស់លោកណារេន ។ ស្រ្តីចំណាស់ម្នាក់ក្នុងវ័យប្រមាណ៤០ឆ្នាំ ឆ្លៀតពាក់ថ្ងៃថ្ងៃ ឈានជើងចុះចេញពីថយន្ត ដើរសំដៅទៅរកអ្នកស្រីសុខាត់ :

- ជំរាបសួរអ្នកសុខាត់ សុខសប្បាយជាទេ ? ថ្ងៃនេះធ្វើមុខស្អាតម៉្លេះ?

- ចាំរាល់សួរអ្នកបងម៉ារ៉ា ! ប្អូនសុខធម្មតាទេ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះអាកាសធាតុដូចជាស្ទុះ ស្លាប់ពេក បានដូចជាមានអារម្មណ៍ធូលីចាប់បន្តិច ។

ជំទាវម៉ារ៉ា មានរូបរាងស្រស់ស្អាតណាស់ សូម្បីតែចំណាស់ស្បែកទៅហើយ ក៏នៅតែស្រស់សោភា គួរឱ្យចាប់ភ្នែកពន់ពេក ។

ក្រោយពីដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះក្នុង សាឡុងទាំងកិរិយាដ៏សុភាព ជំទាវម៉ារ៉ាក៏មានប្រសាសន៍ទៅអ្នកស្រីសុខាត់ថា :

- ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំមានដំណឹងមួយមកជំរាបអ្នក ចាំ ។

- ចាំៗ អ្នកបងមានដំណឹងសប្បាយៗមែនទេហ្នឹង ?

- ចាសប្បាយក៏បាន មិនសប្បាយក៏បាន ។ តាមពិតទៅ ខ្ញុំចង់មកសុំលាពាក្យស៊ីជី ថ្ងៃមុន ដែលយើងទាំងពីរបានសន្យានឹងគ្នានោះអី ។

អ្នកសុខាត់ ! អ្នកកុំអាក់អន់ ស្រពន់ចិត្តអីណា ត្បិតខ្ញុំនិងបារ៉ាមិនបានជួបចិត្តទេ ប៉ុន្តែកូនស្រីគេសុំជួបចិត្ត ត្បិតគេ ថានៅឯជប៉ុនឯណោះ គេអាចយល់សប្បាយនឹងការសិក្សា មិនចង់ទាន់មានគូស្រករ ឆាប់ៗនេះទេ ហើយក៏មិនដឹងជាយូរប៉ុន្មានឆ្នាំទៀត ទើបគេសំរេចចិត្តថាមកស្រុក ខ្មែរវិញ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំគិតថាបើខ្ញុំមិនប្រញាប់ជំរាបដំណឹងនេះដល់អ្នកនោះខ្លាច ក្រែងកូនចៅខាងនេះ រង់ចាំ ខាតពេលឥតប្រយោជន៍ ណា !

កាលបើឮដំណឹងដូច្នោះភ្លាម អ្នកស្រីសុខាត់ខកចិត្តធ្លាក់ច្រើមក្អក ប៉ុន្តែ ក៏មាន អារម្មណ៍ចូរស្រាលក្នុងចិត្តដែរ ព្រោះនរង្គកមិននៅ ។

លុះគិតដល់ត្រឹមនេះ អ្នកស្រី ចូរទ្រង់ខ្សាកហើយក៏ញញឹមតបវិញ :

- អូហ្នឹងអ្នកបង កុំទើសទាល់ក្នុងចិត្តអីចាំ ! ការពិតរឿងកូនចៅ បើគេមានវ័យចាស់

ទុំល្មមអាចសំរេចចិត្តរកអនាគតដោយខ្លួនគេបានយ៉ាងល្អប្រសើរនោះ យើងចាស់ៗ គួរណាស់តែជួយលើកទឹកចិត្ត

និងជ្រោមជ្រែងឱ្យជីវិតគេបានជោគជ័យ មែនទេហ្នឹង អ្នកបង ។ ខ្ញុំឯណោះក៏មិនទើសទាល់អីដែរទេចាំ ។

មួយស្របក់ក្រោយមក ជំទាវម៉ារ៉ាក៏ជំរាបលាត្រលប់ទៅវិញ ។

ធាតុអាកាសថ្ងៃនេះស្ទុះស្លាប់ មិនគួរឱ្យចង់ចេញទៅណាគ្រាផ្ទះទេ ផ្ទៃមេឃ ក៏មានពពកខ្មៅមីរដេរដាសហាក់ដូចជាចង់រកបង្ករភ្លៀងផង ។

នៅក្នុងភូមិត្រិះដ៏ វិចិត្រ... ដែលមានម៉ាស៊ីនត្រជាក់កំពុងបញ្ចេញអនុភាពដ៏មនោរម្យដល់គ្រប់គ្នា នៅទីនោះ

អ្នកស្រីសុខាត់ដើរទៅដើរមកតែម្នាក់ឯង ។ លោកណាវេនក៏លេចធ្លោ

ចុះតាមជណ្តើរដែលមានចម្លាក់ក្បាច់ឈើបុរាណពណ៌ក្រហមរលាងមកដល់ ។ លុះ ប្រទះឃើញភក្តីអ្នកស្រីសុខាត់ហូហ្មងកន្លះៗ ក៏សួរថា :

- គិតអ្វីទៀតហើយម៉ាក់វ៉ា ? ក្រែងជំទាវម៉ារ៉ាគេមកសុំលាពាក្យស៊ីជីរួចហើយមែន ទេហ្នឹង ? ចុះហេតុអ្វីក៏នៅអន្ទះសារដូច្នេះ ?

-ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំស្អប់ខ្ពន់ណាស់ដែលបង្ខំកូនឱ្យរៀបការ ។ ឥឡូវមិនត្រឹម តែអត់កូនប្រសារទេ

គឺថែមទាំងបាត់កូនខ្លួនឯងអស់ទៅមួយទៀត ហ្នឹង !!!

រំពេចនោះ ស្រាប់តែលោកណាវេនសើចហ៊ីសៗ :

- អីញ្ចឹងថ្ងៃក្រោយឈប់បង្ខំកូនទៀតទៅណាម៉ាក់វ៉ា ។

ភ្លាមនោះ រថយន្តថ្មីស្រឡាងមួយទៀតក៏បានមកដល់ ។ ក្រមុំឆើតឆាយមួយ ពាក់វ៉ែនតាខ្មៅ សក់ប្រាសស្នា បបូរមាត់ក្រហម

ស្ទុះចុះពីរថយន្ត ដើរសំដៅមករក លោកទាំងពីរ ។ អ្នកស្រីសុខាត់សម្លឹងនាងញញឹមទ្រង់ស្ងួតៗ ក្នុងកិរិយាហាក់ដូច

ជាមិនសូវចូលចិត្តការតុបតែងកាយរបស់នារីយើង ។ តែលោកណាវេនវិញបែរជា ញញឹមហើយមានប្រសាសន៍សួរឡើង ថា :

- អូអើ ! ក្មួយសុខាត់វី ! ថ្ងៃនេះស្រស់ស្អាតប្លែកតែម្តង ។

- ជំរាបសួរលោកអ័ប្រស លោកអ័ស្រី !

ថាផង នាងលើកកន្ត្រកផ្ទៃឈើ ជូនលោកទាំងពីរផង ។ អ្នកស្រីសុខាត់ទទួល យកផ្ទៃឈើហើយ ក៏មានប្រសាសន៍តបវិញ :

- អរគុណណាស់ក្មួយស្រី ! រួចចុះ ក្មួយស្រីមកនេះមានការអ្វីដែរទៅ ?

សុចារីប្រែប្រួលទឹកមុខពីរាយការណ៍មកស្រពោនវិញ កាលបើឮអ្នកស្រីមានសំនួរ ដូច្នេះ ។ នាងក៏តបវិញដោយទំលាក់សម្លេង :

- គឺខ្ញុំមកសុំអសយដ្ឋានរបស់បងនៅខេត្ត ។ ខ្ញុំចង់សរសេរសំបុត្រទៅលេង គាត់បន្តិច ។ ថ្ងៃមុន បងនរង្គបានមកលាខ្ញុំនៅឯហាង ប៉ុន្តែគាត់មានកិរិយាដូចជា ប្រញាប់ប្រញាល់ពេក ទើបបានជាខ្ញុំសាកសួរមិនទាន់ ។

អ្នកស្រីសុខាត់ និងលោកណារេនសម្លឹងមុខគ្នា ។ អ្នកស្រី សុខាត់ក៏តបថា :

- ក្មួយស្រី ! អំឡុងពេលក៏មិនដឹងដែរថា គេមានដំណើរទៅខេត្តណាទេ ។ គេគ្រាន់ តែប្រាប់អំពីទៅខេត្តក្រៅមួយកំឡុងពេលប៉ុណ្ណោះ ក្មួយស្រីមានការអ្វីសំខាន់ឬ ?

- ចាំ អត់ទេ ! គ្រាន់តែចង់ជំរះមន្ទិលក្នុងចិត្តបន្តិចត្បិតខ្ញុំបាននិយាយលេងនឹងគ្នា ពីថ្ងៃមុន ខ្លាចគាត់អន់ចិត្តទើបនឹកចង់សរសេរទៅសុំទោស ។

ដូច្នេះ លោកណារេន ក៏មានប្រសាសន៍តបវិញថា :

- នរង្គគេជាមនុស្សមានចិត្តទូលាយណាស់ មិនងាយខឹងសម្បារផ្ដេសផ្ដាសទេ ។ ពេលនេះ

គេប្រហែលជាទៅដើរលេងឬទៅធ្វើការនៅខេត្តក្រៅមួយពេលប៉ុណ្ណោះ កាលណាគេនឹកដល់យើង គេនឹងសរសេរមកមិនខាន ។

សុចារី ញញឹមស្ងួត :

- ខ្ញុំសូមបន់ស្រន់ឱ្យពាក្យរបស់លោកអ័ក្ខាយជាការពិតផងចុះ ។

+ + +

ឆ្នាំនេះ លោកណារេនមានរាសីណាស់ ។ កិច្ចការពាណិជ្ជកម្មរបស់លោកមាន ជំរឿនអតិបរមា ធ្វើឱ្យលោករវល់ជាប់ជានិច្ច អភ័ព្វតែម្យ៉ាង ដែលកូនប្រុសរបស់ លោកបែរជាមិនចូលចិត្តមុខរបរនេះសោះ ។ តាំងពីបញ្ចប់ការ សិក្សាផ្នែកច្បាប់ នោះមក នាយបែរជាមានគំនិតប្លែកៗ សូម្បីតែលោក ណារេននិង អ្នកស្រីសុខាត់ ក៏គិតមិនយល់ដែរថាកូនប្រុសរបស់លោកចង់ ធ្វើការអ្វីឱ្យជាប់លាប់ ។ ម្តងទៀត ធ្វើការជាមេធាវី ម្តងទៀតទៅបង្រៀន នៅមហាវិទ្យាល័យ ម្តងទៀតធ្វើការឱ្យក្រសួង អង្គការបរទេសក្រៅរដ្ឋាភិបាល ។ រីឯកូនស្រីពេទ្យនោះក៏នៅវិលស្ទើរ រកតែ ជំនួសដៃជើងអ្វីក៏មិនបានសោះ គឺបានត្រឹមតែទៅរៀនហើយត្រលប់មកវិញ លាត បាតដៃសុំប្រាក់ចាយតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏លោកណារេន អ្នក ស្រីសុខាត់នៅតែថ្នាក់ថ្នមទំលើកូនៗជានិច្ច ។ លោកណារេនជាមនុស្ស សំដីរូសរាយ រាក់ទាក់ ខុសពីភរិយាលោកដែលមានបុគ្គលិកឆ្លើងឆ្លែបន្តិច ។ ប៉ុន្តែ បើធ្វើឱ្យត្រូវចិត្ត វិញ អ្នកស្រីសុខាត់ជាមនុស្សមានចិត្តល្អរកគ្មានទេ ។

ថ្ងៃនេះ លោកណារេននិងភរិយាបានមកដល់ភូមិតិះដ៏ស្អាតវិចិត្រមួយ ។ ភ្លាម នោះ បុរសចំណាស់ម្នាក់ចេញមកទទួល :

- ជំរាបសួរ ! ជំរាបសួរ ! ម៉ោះអញ្ជើញចូលក្នុង ។

លោកណារេននិងអ្នកស្រីសុខាត់បានទទួលការរាក់ទាក់ពីម្ចាស់ផ្ទះ យ៉ាងថ្លៃថ្នូរ បំផុត ។

នោះគឺលោកបានហែងដែលជាអ្នកជំនួញដ៏ល្បីម្នាក់នៅភ្នំពេញនេះ មិនចាញ់ លោកណារេនទេ ហើយលោកនិងភរិយាកំពុងតែមានបំណងពិសេស :

- ណារេន! យើងគួរតែពិគ្រោះគ្នាឱ្យបានច្បាស់នៅពេលនេះ ថាតើកូនស្រីរបស់ខ្ញុំ សក្តិសមជាតូនឹងនរង្គកូនប្រុសរបស់អ្នកទាំងពីរដែរឬទេ ត្បិតគ្រួសារខ្ញុំហាក់ដូច មានចំណងនិស្ស័យនឹងនរង្គណាស់ ។ ម្យ៉ាងទៀតយើងក៏ជាអ្នកជំនួញដូចគ្នា ពិតជា ចង់បានអ្នកស្នងមរតកដែលប្រកបដោយសម្បត្តិសម្បទា កិរិយា និងវិជ្ជាដូចនរង្គ នេះតែម្តង ។

អ្នកស្រីសុខាត់ឆ្លើយវិញភ្លាមថា :

- លោកផ្តល់កិត្តិយសដល់កូនប្រុសខ្ញុំដល់ម្លឹង យើងទាំងពីរពិតជារំភើបចិត្តណាស់ ក៏ប៉ុន្តែ...

ពោលមកដល់ត្រង់ណេះអ្នកស្រីសុខាត់ទុចងក់ ។ លោកបានហែងសួរបន្ថែម :

- មានរឿងអ្វីទៅអ្នកស្រី ?

- គឺ... កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ... គឺថា នរង្គកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំបានសុំខ្លួនមួយពេល មិនទាន់ គិតចង់រៀបការនៅឡើយទេ ។

ពូជូន្នៈ លោកបានហេង និងភរិយាសម្លឹងមើលមុខគ្នា :

- បានន័យថា ចម្លើយ គឺភ្លើងក្រហមមែនទេហ្នឹង ?

- មិនមែនភ្លើងក្រហមទេចា... គឺ...ភ្លើងដាច់ចរន្តរលត់ឈឺតែម្តង ។

- ពុទ្ធា ! (លោកបានហេងនិងភរិយា លាន់មាត់ព្រមគ្នា)

ឃើញដូច្នេះ លោកណារេនក៏មានប្រសាសន៍កម្លាំងចិត្តគ្រប់គ្នាឡើង :

- កុំទាន់អាលអស់សង្ឃឹមថ្វី ព្រោះយើងមិនទាន់បានណែនាំឱ្យគេបានស្គាល់គ្នានៅ ឡើយ តិចណែនាំដល់ជួបមុខគ្នា ស្រាប់តែបាក់ចិត្តគ្រប់ក៏មិនដឹង...

- សង្ឃឹមថាអញ្ចឹងទៅចុះ ! (លោកបានហេងឆ្លើយតបដោយសម្លេងស្រទន់) បើ ពិតជាមាននិស្ស័យ យើងទាំងបួននាក់ នឹងបានក្លាយជាដង្កូវមិនខាន ។

តាមផ្លូវត្រលប់មកវិញ លោកណារេនធ្វើមុខជូរ ទំនងដូចជាកំពុងខក ចិត្ត ។ អ្នកស្រីសុខាត់ឃើញដូច្នេះក៏ចំអនវិញ :

- ហែសៗ! ដៃរបស់លោកកំពុងរលាកទឹកក្តៅហើយ !

- រលាកឯណា? ដៃខ្ញុំនៅល្អស្មោះដដែលតើហ្នឹង ! (លោកណារេនឆ្លើយធ្វើពើ)

អ្នកស្រីសុខាត់អស់សំណើចខ្លីៗ ហើយក៏ពោលថែមទៀត :

- យ៉ាប់មែន ប៉ាវ !

លោកណារេនឃើញដូច្នេះ ក៏សួរផ្ទាន់ឱ្យវិញ :

- បាត់កើតទុក្ខហើយឬម៉ាកវា ?

អ្នកស្រីសុខាត់សំលក់លោកណារេន ហើយវាចាឆ្លើយវិញ :

- រកតែធ្ងន់ចិត្តមួយភ្លែតមិនបានសោះ លោកណារេនឯងនេះ !

អ្នកស្រីសុខាត់ខ្ចាញ់ណាស់ក៏លូកដៃក្អែកក្តៅលោកណារេន ។

- អីយ៉ូយ ! ខ្ញុំចាំលេងទេម៉ាកវា ឈប់មើល !

លោកណារេន យកដៃអង្អែលភ្លៅធ្វើមុខជូរហូញ ។

+

+

+

ជំពូកទី៤
សូរ្យគ្រាសកណ្តាលថ្ងៃត្រង់

ស្ទឹងសង្កែធ្លាប់មានកិត្តិនាមស្បៀសុះសាយតាំងពីអតីតកាលយូរយារណាស់មក ហើយ ហើយក៏ជាប្រភពបង្កប់នូវ
អនុស្សាវរីយ៍រាប់មិនអស់របស់អ្នកស្រុកអ្នកភូមិ ទាំងឡាយ ដែលរស់នៅអមដងស្ទឹងទាំងសងខាង ។ ពេលនេះស្ទឹងសង្កែ ក៏បានកាត់
ត្រាស្រូវអនុស្សាវរីយ៍យ៉ាងផ្អែមល្អមិច្ឆិមួយទៀតហើយ...

មារតីអង្គុយលើស្ពាន យកដើងទទះទឹកលេង ហើយគិតក្នុងចិត្តថា ព្រឹកនេះ
ទឹកស្ទឹងមានសភាពត្រជាក់មនោរម្យគួរឱ្យត្រេកត្រអាលណាស់ ។ មាណវីអង្គុយ ញញឹមសំលឹងទិដ្ឋភាពដ៏បំព្រងនៃធម្មជាតិតាមដងស្ទឹង
ក្រោមរស្មីព្រះទិសករ នា ព្រឹកព្រលឹមតែម្នាក់ឯង ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែនាងបានឮសៀងមួយយ៉ាងពិរោះ ត្រលូតតាមដងហឫទ័យ
ពិតលំដូងមួយដែលដុះទេរទៅក្នុងស្ទឹង ៖

ក្លិនផ្កាមារតី

អរុណពណ្តរាយឆ្លាយសន្លឹម	ជំនោរព្រលឹមញញឹមហៅ
បបោសទងផ្កាយាលយោគទៅ	មារតីឆោមឆ្លៅស្រស់បំព្រង ។
សន្លឹមដក់ជាប់ត្របកផ្កា	ផ្នែកៗភ្លឺថ្លាព្រាមស្ងួតយង្គ
ក្លិនផ្កាសាត់ណាត់កន្លង	ឱ្យឆ្ងល់កំលាំងពិដោរផ្កា ។
មារតីឮស្រស់លាស់ចុងមែក	ជួបហើយចិត្តត្រេកស្រើបកាមា
ចុះចាញ់ទេពមន្តគន្ធបុព្វ	រំលងអាត្មារំភើបចិត្ត ។
ឱក្លិនផ្កាអើយសូមគង់នៅ	ទោះផ្ការោយទៅក៏សូមផ្គិត
ថ្នាក់ផ្ទុះមរក្សាផ្កាអម្រិត	ជាតូជីវិតលុះក្លាយអើយ... ។

មារតី ឮហើយរំភើបចិត្តណាស់ ក៏បែររកម្ចាស់សម្លេង ឃើញម្ចាស់សំនៀង អង្គុយផ្អែកគល់ដូង កាន់មារតីមួយកម្រងយ៉ាងស្អាត ។
មារតីក៏លាន់មាត់ឡើង ៖

- យី! បងសៅ ! បងច្រៀងពិរោះណាស់ ! ខ្ញុំមិនដែលដឹងសោះថាបង ចេះច្រៀង ពិរោះមិនចាញ់អធិរាជសំនៀងទេពស៊ុន ស៊ីសាមុតទេ
ស្តាប់ឮរួចហើយចង់តែស្តាប់ ម្តងទៀត មិនជិនណាយទាល់តែសោះ !

សៅញញឹមរីកចម្រើនប្រមាត់ កាលបើបានឮពាក្យសរសើររបស់នាងដូច្នោះ ។ នាយលើកកំរងផ្កាមកទើប
ហើយក៏ដើរសំដៅមកកាន់មាណវីយើងផង វាចាតប វិញ្ញូផងដែរ ថា ៖

- ចេះតិចៗទេអូន គ្រាន់នឹងកំដរធម្មជាតិ កុំឱ្យត្រមង់ត្រមោចពេកនោះអី !
 - ទោះយ៉ាងណាក៏នៅគ្រាន់ជាងខ្ញុំដែរ ព្រោះមារតីច្រៀងមិនកើតទាល់តែសោះ ។
- សៅសំលឹងមើលមុខនាងទាំងញញឹម ហើយក៏យកកំរងផ្កាមកបំពាក់ឱ្យ ៖

- មុខដូចអ្នកហ្នឹង មិនបាច់ចេះច្រៀងក៏បានដែរ ។ គ្រាន់តែបងបានឃើញកែវភ្នែក អ្នកញញឹមដាក់បង
អារម្មណ៍របស់បងក៏រំភើបរំជើបរំជួលរំរងរំលោភគ្នាទីដៅ រកគិត អ្វីលេងចេញទៅហើយ...បើចេះច្រៀងពិរោះទៀត... ឱ បេះដូងនាយសៅអើយ!!!
មិនដឹងជាយ៉ាងណាទេ....

ឮដូច្នោះ មារតីនឹកខ្មាសឡើងក្រហមមុខ ។ ដើម្បីបន្តបំភ្លឺអារម្មណ៍កុំឱ្យសៅ ចាប់ភ្លឹកបាន
ស្រស់ស្រីក៏យកដៃទទះបាច់ទឹកស្ទឹងដាក់នាយសៅខ្លាចព្រាងព្រាត ទឹកខ្លួននាយជោត អស់ ។ សៅសើចខីកៗ
ស្ទុះគេចចុះគេចឡើងក៏ធ្លាក់ទឹកស្ទឹង ប្រុង ធ្វើឱ្យមារតីលាន់ សំណើចខីកៗម្តងយ៉ាងសប្បាយ :

- បងសៅ! មារតីអរគុណបងណាស់ ចំពោះផ្កាមួយកំរងដ៏ស្រស់ស្អាតនេះ ! តើបង ក្រងផ្កាដោយខ្លួនឯង មែនទេហ៎ ?
- បងចេះតែក្រងលេងៗទៅ.... អ្នកពេញចិត្តដែរទេហ៎ ?
- ចាំ! ស្អាតហើយក្រអូបណាស់ រួចបងក្រងផ្កាឱ្យខ្ញុំថ្ងៃនេះជានិមិត្តរូបអ្វីដែរ ?
- អត់ប្រាប់ទេ ! អ្នករកនឹកបន្តិចទៅ (សៅញញឹមលាក់កំនួច)
- មារតីមិនដឹងទេ បងឆាប់ប្រាប់មក !
- អ្នកពិតជាមិនចាំមែនហ្នឹង ? គួរឱ្យសោកស្តាយណាស់..... !!!

សៅប្រែធ្វើមុខស្នើ ។ មារតីខំនឹករកម្តងទៀត នៅតែនឹកមិនឃើញថាថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃវិសេសអ្វីសំរាប់នាង
ក៏ដាច់ចិត្តត្រវឹក្បាលហើយឆ្លើយវិញថា :

- មារតីស្មារតីអស់ណាស់បង រកនឹកមិនឃើញទេ ។

សៅស្ទុះឡើងមកអង្គុយលើស្ពានក្បែរមារតី ស្រវាក់កាន់ដៃនាងយ៉ាងណែន
ហើយបែរសំលឹងមើលមុខធីតាដោយក្រសែនត្រាយ៉ាងស្រទន់ :

- អ្នកចាំទេហ៎ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃខួបគំរប់មួយឆ្នាំដែលយើងបានរស់នៅជុំគ្នាណាស់អូ!

មារតីភ្ញាក់ព្រើត ងើបមុខឡើងប្រទះនឹងក្រសែភ្នែករបស់នាយភ្លាមហាក់ដូច ជាញាប់ញ័រក្នុងចិត្ត រំភើបផង អៀនផង
ក៏នឹកមិនហ៊ានសំលឹងតបវិញ ។ ឃើញ ធីតានៅស្ងៀមឈ្ងោកមុខមិនស្រដី សៅក៏បន្តិវាចាឡើង:

- បងនេះយ៉ាងណាស់ ព្រឹកនេះបងធ្វើឱ្យអ្នកស្រពោនដូងចិត្តទៀតហើយមែនទេ ? ឱ្យបងសូមទោសអ្នកផងណា ។

មារតីត្រវឹក្បាលហើយឆ្លើយវិញថា :

- អត់ទេបង ! ខ្ញុំគ្រាន់តែភ្ញាក់ផ្អើលរំភើបក្នុងចិត្ត ដែលបងចងចាំ.....

ឮដូច្នោះ សៅក៏ប្រែទឹកមុខញញឹមមកវិញ យ៉ាងរីករាយ ។

- ថ្ងៃនេះបងអត់ធ្វើការទេហ៎ ? (មារតីសួរ)
- នេះជាថ្ងៃអាទិត្យណា ! ចង់ឱ្យបងទៅធ្វើការទៀត ? ប្រហែលជាស្អប់មុខបង ណាស់ហើយ បានជាចង់បណ្តេញឱ្យបាត់ពីផ្ទះទៅវិញ ?
- ចាំ អត់ទេ ! តាមពិតគឺខ្ញុំចង់ទៅស្គាល់កន្លែងបងធ្វើការតើហ៎ ?
- ពុទ្ធា ! កន្លែងធ្វើការរបស់បងមានអ្វីសប្បាយទៅ ?
- ស្លាប់ហើយ មានរឿងអ្វីដែលត្រូវសើចយំទៅបង ? ការងារអ្វីក៏មានតម្លៃដែរ ។ សម័យឥឡូវនេះ ពិបាករកការធ្វើណាស់ ។
បើបងមានការធ្វើនោះគឺបងពិតជាមាន សំណាងខ្ពស់បំផុតហើយ ។

មួយស្របក់ក្រោយមក រថយន្តមួយគ្រឿងបានមកដល់មុខផ្ទះ ។ មារតីបាន ហៅអំភិនឱ្យទៅជាមួយដែរ ព្រោះមិនចង់ឱ្យគាត់នៅផ្ទះម្នាក់ឯង ។ លុះចេញមក ក្រៅផ្ទះ ប្រទះឃើញរថយន្តនិងអ្នកបើកបរជាមនុស្សដដែលកាលពីឆ្នាំមុន នាង នឹកឆ្ងល់ក្នុងចិត្តក៏លាន់មាត់សួរទៅសៅថា :

- បង ! តើម្ចាស់រថយន្តនោះជាអ្នកណា ?

សៅ រៀបចំអីវ៉ាន់ដាក់ឡានហើយក៏បែរតបវិញ :

- គឺជាឡានចៅហ្វាយបងតើ ! ម៉ោះ ឆាប់ចេញដំណើរទៅព្រោះផ្លូវឆ្ងាយណាស់ ។

សៅក៏កាន់ដៃមារតីឡើងរថយន្តចេញទៅ ។ អំភិនបានឡើងអង្គុយខាងមុខជា មួយអ្នកបើកបរ ទុកឱ្យសៅមារតីនិងនាងតូច ជិះនៅលើខាងក្រោយ ។ រថយន្ត បរផុកអ្នកទាំងបួនចេញពីនរោត្តមកាត់ស្ពានថ្មសំដៅ ទៅទិសខាងលិចតាមផ្លូវជាតិ លេខ២២ ។ មារតីអង្គុយសំលឹងតាមបង្អួច រំពៃមើលទិដ្ឋភាពតាមដងផ្លូវឥតព្រិច សោះឡើយ ។ ក្រោយមក រថយន្តក៏បរមកដល់ទីប្រជុំជនសើស្បែកណា ហើយក៏ បាន បត់ចូលចតនៅមុខលំនៅដ៏ស្អាតមួយខ្នង ថ្មក្រោមឈើលើពិរលែង ។ សៅ ស្ទុះចេញពីឡានហើយដើរទៅបើកទ្វារឱ្យមារតីចុះមក ។ នាងក៏សួរទៅសៅភ្លាម :

- ទីនេះជាផ្ទះនៅតើ ! មិនមែនជាកន្លែងធ្វើការណា ?

- បាទ ! ពិតហើយ ពីដើមខ្ញុំធ្លាប់ជួលទីនេះស្នាក់នៅជាមួយមិត្តភក្តិពីរនាក់ ។

សៅលូកហោប៉ៅយកកូនសោរមកចាក់ទ្វារចូល ។ លុះទ្វារបើកឡើង មារតី សម្លឹងនៅក្នុង ឃើញការតុបតែងផ្ទះធម្មតា ទៅតាមបែបបុរសទំនងក្នុងផ្ទះនោះ តែមនុស្សប្រុសរស់នៅប៉ុណ្ណោះ ។ មារតីបោះជំហានចូល ហើយដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះ ក្នុងកៅអីឈើទទួលភ្ញៀវមួយ ហើយទាញមាសមកដាក់លើត្រា ក្នុងខណៈដែល សៅរត់ទៅបើកបង្អួចឱ្យពន្លឺចូលមក ។ អំភិនដើរចូលមកដល់ក៏លាន់មាត់ :

- យីអើ ! កន្លែងមនុស្សប្រុសរស់នៅដូចជាក្រៀមក្រោះអ្វីម៉្លេះហ្ន៎ ! សង្ស័យតែថ្ងៃ នេះត្រូវការម្រាមដៃស្រីៗម្តងហើយ បានជាខំនាំពួកយើងមកដល់ទីនេះ?

សៅឮអំភិនចម្លើយដូច្នោះក៏លាន់មាត់សើចខីកៗ :

- ម៉េចក៏អំដឹងចិត្តខ្ញុំម៉្លេះ ?

អំភិនសើចឡើង ។ រំពេចនោះ មារតីបែរភ្នែកសម្លឹងតាមបង្អួចទៅក្រៅ ស្រាប់តែឃើញស្រមោលមនុស្សប្រុស ភ្ជិបភ្លែតៗដើរកាត់តាមចំហៀងផ្ទះ ហើយក៏ បាត់ខ្លួនក្រោយគុម្ពផ្ការំយោលនោះបាត់ទៅ ។ មារតី មានអារម្មណ៍ ហាក់ដូចមិន អស់ចិត្តសោះ ។ ភ្លាមនោះ សៅពោលទៅកាន់អំភិនថា :

- អំ ! ខ្ញុំទៅតាមរកពួកម៉ាកខ្ញុំយកកូនសោរបិទបិទសិន ។

សៅប្រាប់ឱ្យពូសូហ្វឡានបើកនាំនាយចេញទៅ ។ មារតី ក៏ពេញដើរចេញមក ក្រៅរំពៃមើលទិដ្ឋភាពវិញផ្ទះហើយនាងមានទទួលអារម្មណ៍ប្លែកយ៉ាងណាមិនដឹងទេ នៅថ្ងៃនេះ ។ ទិដ្ឋភាពខាងក្រៅផ្ទះពិតមែនតែតូចចង្អៀតបន្តិច តែមានម្លប់ឈើត្រឈឹង ត្រឈៃត្រជាក់មនោរម្យណាស់ មានដើមផ្ការំយោល ផ្កាច្បារ ដាំដុះជារបងយ៉ាង ស្អាតគួរគយគន់ទៀតផង ។ នាងតូចមាណក៏សំរួតចុះពីដៃម្តាយហើយខំប្រឹងដើរ តបេតតម្លាក់ឯង ហាក់ចង់បង្ហាញនូវភាពរឹងប៉ឹងរបស់នាង ។ មារតីក៏ចេះតែដើរ ពីក្រោយតាមមើលកូន រហូតដល់គុម្ពផ្កាច្បារក្បែរមាត់របងចូលផ្ទះ ស្រាប់តែប្រទះ នឹងស្រមោលបុរសចម្លែកម្នាក់ភ្ជិបភ្លែតៗទៀតហើយ ។ មារតី កើតមានក្តីពិភាល់ ក្នុងចិត្តម្តងទៀត ក៏ស្ទុះចេញទៅរកមើល ស្រាប់តែបាត់ស្រមោលមនុស្សនោះបាត់ ទៅ ។

លុះនាងដើរចូលមកផ្ទះវិញ ស្រមោលបុរសដដែលលេចឆ្មោតក្រោយ គុម្ពផ្កាម្តងទៀត សម្លឹងទៅនាង និងកូន។

រីឯមាតីនៅមិនអស់ចិត្តសោះក៏ស្ទុះមក ក្រោយៗងរហ័សជាលើកទីពីរ។ ម្តងនេះគេក៏គេចខ្លួនបាត់ទៀតដដែល។ មាតីនៅ មិនសុខ ក៏ដើរចេញមកក្រៅបងឡើងទៅផ្ទះជាតិ រួចបែរក្រោយសម្លឹងតាមគុម្ព ផ្កាដែលដាំជារបងផ្ទះ

ស្រាប់តែដាក់ភ្នែកទៅចំក្រមាចាស់មួយពណ៌ខៀវប្រផេះ ទាក់ជាប់នឹងមែកផ្កាយោលយោតតាមជំនោរខ្យល់។ នាងក៏ស្ទុះភ្លែតទៅចាប់យក មកលាតមើលឃើញក្រមាចាស់រំហែកមានបំណះជាច្រើនកន្លែង ប៉ុន្តែគួរចម្លែក ណាស់ នៅលើជ្រុងក្រមានោះ

មានបាក់ផ្កាមាតីមួយទងយ៉ាងស្អាតបំព្រងទៀត ផង។ ទោះបីក្រមានោះចាស់បន្តិចទៅហើយក្តី ក៏សោភ័ណផ្កាបាក់លើកឡែងនៅ

មានសម្រស់រស់រវើកគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ពន់ពេក។ គ្រាន់តែយល់ក្រមាភ្លាម មាតី

ក៏មានអារម្មណ៍រន្ធត់ព្យាបាល់ស្តុកចិត្តក្រៃលែងរហូតនិយាយមិនរួច...។ មាណវី ទាញ ក្រមាយកមកកាន់ទាំងដៃញ័រទឹក

ហើយរលីងរលោងទឹកភ្នែករករលនឹង យំមួយរំពេច។ នាងក៏រត់ ទៅកាន់មាណាយកទៅជូននឹងអំភិន :

- អី ! ខ្ញុំសុំជូននាងតូចមួយភ្លែត ! ខ្ញុំមានការទៅក្រៅបន្តិច។

ចាំហើយ មាតីស្ទុះរឹងចេញទៅរកតែអំភិនសាកសួរអ្វីក៏មិនទាន់ដែរ។ នាង ចេញដើរទៅតាមផ្លូវ មើលឆ្នេងមើលស្តាំទាំងឆ្លេង រហូតដល់ផ្សារ នៅតែមិនបាន យល់នូវមនុស្សដែលនាងប្រាថ្នាជួបនោះទេ។ លុះអស់ចិត្តហើយ នាងក៏ដើរត្រឡប់ ក្រោយសំដៅមកផ្ទះវិញ ដោយមិនខ្វល់ទេថាតាមផ្លូវ អ្នកស្រុកអ្នកផង គេកំពុងតែ ងឿងឆ្ងល់ចំពោះកិរិយាអន្ទះសា មិនប្រក្រតីរបស់នាងនោះឡើយ។ កំពុងតែដើរ ឈ្មោកៗភ្លេចមើលផ្លូវ ស្រាប់តែនាងភ្ញាក់នឹងសូរច័យឆ្ងល់ចាប់ហ្នឹងយ៉ាងខ្លាំង។ នាងងើបមុខឡើងឃើញសៅចុះ ពីរច័យន្ត ស្ទុះមករកនាងភ្លាម :

- មាតី ! អូនដើរមកធ្វើអ្វីម្នាក់ឯង ដល់ទីនេះ ?

ប៉ុន្តែ មាតីហាក់ដូចជារសេរសោះវិលវល់ក្នុងចិត្តពេក មិនបានឮសំនួរនោះ ទេ ហើយក៏ បណ្តោយឱ្យសៅអូសដៃចូលឡានវិញតាមសំរួល។ លុះពេលគាត់ ឃើញមាតីត្រឡប់មកវិញជាមួយសៅ អំភិនក៏យកដៃរឹតដើមទ្រូងទំនងដូចជា ចង់ បន្តនូវការព្រួយបារម្ភចំពោះនាង ប៉ុន្តែគាត់មិនហ៊ាននិយាយអ្វីទេ ព្រោះឃើញនាង អកប្បកិរិយាចំលែក ស្ងៀមស្ងាត់ ជ្រួញចិញ្ចើម សំដឹងទឹកមុខព្រួយយ៉ាងចម្លែក ខុសធម្មតា។ សៅឃើញដូច្នោះហើយនឹកឆ្ងល់ណាស់ តែមិនហ៊ានសាកសួរប្រញាប់ ពេកទេ ក្រែងលោវខានចិត្តនាង ក៏សុខចិត្តនៅស្ងៀម ហើយប្រមូលកញ្ចប់ឥវ៉ាន់ ដាក់លើតុបាយក្នុងផ្ទះ។ ក្នុងដៃនាយ មានក្តាប់ប្រអប់មួយតូច ទំនងលាក់ៗមិន ចង់ឱ្យអ្នកណាឃើញឡើយ :

- អី ! ឥឡូវខ្ញុំមិត្តខ្ញុំមិននៅ ដូច្នេះយើងក្លាយជាម្ចាស់ផ្ទះហើយណា។ នេះនែ ខ្ញុំបាន ទិញអាហារមកពីផ្សារអំបាញ់មិញ។

អំពិសារបាយឥឡូវនេះទេហ៍ ខ្ញុំរៀបចំជូន ទាំងអស់គ្នាពិសារ។

នាយសោនិយាយផង ដៀងភ្នែកមើលមាតីផង ក្រែងលោនាងឆ្លើយតបមក វិញ ប៉ុន្តែនាងបែរជាអង្គុយធ្វើមុខស្រងូត អោបក្រមាចាស់នៅដៃ ហើយសំរក់ទឹក ភ្នែកតក់ៗយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់។ ទ្រាំមិនបាន សៅក៏សុំឱ្យពូសូហ្មឡានបរនាំអំភិន និង នាងតូចមាណាចេញទៅក្រៅ ដើម្បីទុកឱកាសឱ្យនាយបាននិយាយស្តីជាមួយ មាតីតែពីរនាក់ :

- មាតី! បងដឹងណាថាអូនមានរឿងលាក់ក្នុងចិត្ត... ពេលឃើញអូនស្រក់ទឹកភ្នែក អង្គុយយំសោកសង្រែងបែបនេះ បេះដូងបងពិតជាឈឺផ្សាណាស់អូន។

ពូដូច្នោះ មាតីក៏យំហ៊ុំ ទ្រោបកេសាលើស្មា នាយសៅឱ្យកខ្វល់រឹតតែ ខ្លាំង។ បុរសយើងក៏លូកដៃអង្អែលខ្នងនាងបន្តិចៗ ជាការលួងលោមទឹកចិត្តឱ្យនាង ស្រាក ស្រាន្តអារម្មណ៍ទុក្ខសោក។ រំពេចនោះ នាយយើងដាក់ភ្នែកចោលទៅចំក្រមាចាស់

ដែលនាងកំពុងក្តាប់ជាប់ក្នុងដៃយ៉ាងណែន ។ សៅក៏បន្តិវាចាសួរថា :

- ក្រមាចាស់នេះ ជាសាក្សីបង្កប់នូវស្រមោលជីវិតអតីតកាលដ៏ធំធេងរបស់អូនឬអ្វី បានជាអូនមានអារម្មណ៍ផ្លាស់ប្តូរប្លែកបែបនេះ ?

មារតិ យកដៃដូតទឹកភ្នែក ហើយងក់ក្បាល រួចវាចាថា :

- ចាំមែនហើយ... ខ្ញុំបានបាក់កន្សែងនេះបំពាក់ឱ្យគាត់ នៅមុនពេលចេញពីផ្ទះ ទៅធ្វើការនៅខែត្រក្រៅ ។ នៅមួយស្របក់មុន គាត់បានមកដល់មុខផ្ទះមួយនេះ ហើយបានជ្រុះកន្សែងទាក់មែកផ្កាឯមាត់របងខាងក្រៅ....

- ហៈ... អូនថាម៉េច ?

សៅភ្ញាក់ស្រលាំងកាំង សឹងភ្លេចដកដង្ហើម ហើយក៏ធ្លាក់កូនប្រអប់តូចមួយ ដែលនាយកំពុងកាន់នោះពីដៃទៅដីម្សៅលុតៗ ។ ប៉ុន្តែ មារតិមិនបានចាប់ភ្លឹកទេ ក្រៅពីអង្គុយទឹកភ្នែកអណ្តូតអណ្តូក ។ ចម្លើយមួយឃ្លាចុង ក្រោយរបស់មារតិ

ប្រៀបហាក់ដូចជាកាំបិតដ៏មុតមកពុះទ្រូងនាយយើង ឱ្យជ្រួលច្របល់ឈឺចាប់ ឥតឧបមា ។

នាយខំទប់ចិត្តណាស់ថាមិនជ្រួលច្របល់ក្នុងចិត្ត តែក៏មិនអាចទប់ បាន ។ ដៃជើងនាយបែរជាញ័រទៅទៀត... ទឹកមុខក្លាយជាស្លេកស្លាំង....

ទឹកភ្នែកក៏ ប្រជ្រៀតគ្នាបំប្រុងហូរចេញមកប្រលែងកែវភ្នែករបស់នាយដែរ.. ប៉ុន្តែមាណព័ទ្ធ ប្រឹងលេបយកទៅវិញ

មិនឱ្យមារតិចាប់ភ្លឹកបានទេ ។ បន្តិចក្រោយមក នាយ ក៏យកដៃអង្អែលខ្នងមារតិបន្តិចៗ ដើម្បីលូងលោមដូងចិត្តនាងឱ្យធូរស្រាល ហើយ ពោលតិចៗ ទាំងអួលដើមក ទៅរកនាងថា :

- ហើយចុះ អូនបានជួបគេហើយនៅ ?

មារតិ ត្រវឹកក្បាល ហើយពោលទាំងខ្សឹកខ្សួលថា :

- ខ្ញុំមិនយល់សោះថា ហេតុអ្វីបានជាគេត្រូវតែចម្លងខ្ញុំ មិនឱ្យជួបដូច្នេះ?

សៅតបចំពោះនាងវិញនូវវាចាដ៏ស្រទន់ថ្មមចិត្ត :

- ប្រហែលជាគេរកឱកាសជួបអូនមិនទាន់បានទេដឹង ?

សៅ និយាយបន្តបន្តិចទៀតប្រកបច្របល់របស់នាយផង លួងលោមមារតិផង ។ កំលោះយើងអង្គុយត្រកងនាងជាប់ក្នុងរង្វង់ដៃ ហាក់ដូចជាកំពុងមានអារម្មណ៍ ស្រណោះអាស័យនាងណាស់ ។ នោះប្រហែលជានាយគិតថា នាយកំពុងដើរជិត ដល់វេលាចុងក្រោយដែលមារតិ ជាទីស្រឡាញ់ត្រូវឃ្លាតពីដៃនាយវិញក៏មិនដឹង ។ ទាំងពីរនាក់អង្គុយកាន់ដៃគ្នាយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់... ព្រោះមិនដឹងថាត្រូវនិយាយអ្វី បន្ត ទៅទៀត ។

នៅខាងក្រៅ ខ្យល់បក់រ៉ូវៗទទះមែកស្វាយល្អស្រាកៗ រីឯវិវត្តន៍ធ្វើឱ្យនាយសៅ សង្វេគក្នុងចិត្តទ្រើងថែមទៀត ។ ឮដំរើហាស់ ព្រះអាទិត្យកំពុងជិះកំដៅយ៉ាង ខ្លាំងមកលើប្រថី ប៉ុន្តែ សៅបែរជាទទួលអារម្មណ៍ថាខ្លួននាយកំពុងរងាកខ្លាំង ណាស់ ប្រៀបហាក់ដូចជាពិភពលោកនេះ ងងឹតស្ងួតស្ងួតគ្មានពន្លឺស្មើអ្វីទាល់តែ សោះ គឺមានតែភាពធំធេងឥតន័យតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។ រហូតមកទល់ពេលនេះ នាយនៅតែមិនយល់ដែរថា ហេតុអ្វីមាណវិជនបទមួយរូបនេះ មានឥទ្ធិពលដល់ខ្លួន ដូចជាប្រសប់សាយដល់ម្លឹង ? តាំងពីថ្ងៃដំបូងដែលនាយបើកភ្នែកយល់ភក្ត្រនាង ភ្លាម បេះដូងរបស់នាយបានជាប់ជំពាក់និស្ស័យជាមួយមារតិ បុព្វជនបទយ៉ាង ជ្រាលជ្រៅ ដកចិត្តយ៉ាងណាក៏មិនរួចឡើយ ។

អំភិនក៏ទៅយូរសែនយូរ មិនឃើញត្រលប់មកផ្ទះ ធ្វើឱ្យសៅនឹកពិភាល់ក្នុង ចិត្តហើយក៏ប្រាប់មារតិឱ្យនៅរង់ចាំផ្ទះសិន រួចនាយក៏ហៅមិត្តខុបចេញទៅតាមរក អំភិន នៅឯខាងលិចផ្សារ ។ មារតិនៅចាំផ្ទះម្នាក់ឯងក្នុងផ្ទះយូរពេក ក៏ស្ទុះទាញ ក្រមាមកបងក ហើយទាញទ្វារផ្ទះជួបជិតរួចដើរចេញទៅដែរ ។

តាមផ្លូវ មានតែចេះតែដើររំពៃមើលនាយ សម្លឹងអាយ ក្រវែល កាច់ចុះឡើងៗ វិលវល់ឥតទិសដៅ រហូតភ្លេចពេលវេលា ភ្លេចគិតថានាងចង់ធ្វើដំណើរទៅណា មក ណាទេ ។ រំពៃចន្លោះ ស្រាប់តែនាងបានមកដល់ តូបលក់អីវ៉ាន់តូចមួយមុខអគារ ក្រសួងស៊ីម៉ា ។ នាងដើរចូលទៅគិតថានឹងរកសួរដំណឹងគេ ស្រាប់តែទុច្ចង់ក៏មិន ហ៊ានសួរគេថាយ៉ាងណាក៏បែរជាទិញទឹកជ័ន្ទសិរិញ ។ លុះហុចប្រាក់ ទៅឱ្យក្រមុំរូប ស្រស់ម្នាក់ដែលជាអ្នកលក់ភ្លាម យុវជនជាប្អូនក៏បើកគំរប់ចុងឡើង យកទឹកមួយ ដបហុចមកឱ្យនាង ព្រមទាំងពោលថា :

- ម៉្ល៉ាញេ នៅមានលក់ឆ្នោតទៀតណាបងស្រី ជួយទិញឆ្នោតខ្លះទេ?

រំពៃចន្លោះ ក្មេងកំលោះម្នាក់ក៏ជិះម៉ូតូចូលមកដល់ស្រែកមកមានតិដែរ :

- បងស្រី ! ជួយទិញឆ្នោតមួយសន្លឹកទៅ កុំឱ្យខាន ក្រែងមានលាភណ្ឌ !!! ម្យ៉ាងទៀត កុំភ្លេចបងប្រាក់ផង ព្រោះអ្នកលក់ម៉្ល៉ាញេមិនចូលចិត្តឱ្យស្រីៗទិញឡើយ ទេ ទាល់តែកម្លោះរូបស្អាតដូចខ្ញុំទើបជឿបានម៉ាសាឡាញ់ !

នាយយើងថាផងសើចក្បែរៗផង ហើយដេញភ្នែកទៅក្រមុំម្នាស់តូប ទំនង ដូចជាចង់លេងជាមួយក្រមុំអ្នកលក់ នោះ ។ ឮដូច្នេះ នារីរូបស្អាតដែលកំពុង រាប់ លុយអាប័នឱ្យមានតិ ក៏ធ្វើមុខខ្លាញ់ ហើយឈ្មោលក្រដាសមួយដុំ គ្រវែងដាក់នាយ ភ្លាម ។ អ្នកភូមិដែលឈរក្បែរនោះនាំគ្នាសើចក្អកៗឡើង ។ ស្រាប់តែមានតិទឹក ភ្នកថានាងចេញពីផ្ទះយូរហើយ ក៏ស្ទុះដើរវិញត្រលប់ក្រោយវិញ ។ ឃើញដូច្នេះ ក្មេងៗដែលនៅឈរមុំតូបលក់ឆ្នោត លក់ទឹកត្រជាក់នោះ ក៏នាំគ្នាស្រែកថា :

- បងស្រី ! ថ្ងៃក្រោយកុំភ្លេចមកលេងពួកយើងទៀតណា ! ហើយកុំភ្លេចតូប ស្រីស្អាតលក់ឆ្នោតនៅមុខអគារស៊ីម៉ា ណាបាទ !

ពួកគេថាផង សើចផងយ៉ាងរីករាយ ទំនងដូចជាគេមានទំលាប់រាប់ អានញាតិ រូសរាយណាស់ ។ មានតិគិតក្នុងចិត្តថា នៅស្រុកខ្មែរយើង បើមនុស្សទាំងឡាយចេះ រាប់អានរាក់ទាក់នឹងគ្នាដ៏ប្រសើរដូច្នេះ គ្រប់ទីកន្លែងក្នុងសង្គមយើង ពិតជាកន្លែង ដែលគួរឱ្យចង់រស់នៅក្រៃលែង ។

+ + +

នៅពេលសៅរ៍ទទួលអំកិន ដើរត្រលប់ចេញមកជិតដល់រថយន្តដែលនៅចតចាំ ទទួលពួកគេ ស្រាប់តែប្រទះនឹងបុរសពិការម្នាក់អង្គុយនៅតូបលក់ទឹកអំពៅទំនេរ មួយ ។ សៅក៏ស្ទុះទៅជិតហើយឧទានយ៉ាងប្រញាប់ :

- ឈ្នួន នៅទីនេះទេហ៍ ? ព្រឹកមិញមានគេប្រាប់ខ្ញុំថា ឈ្នួនចេញទៅព្រះនេត្រព្រះ ហើយចុះមើលមកនៅឯនេះទៅវិញ ?...

បុរសពិការក្រោកឈរឡើង យកឈើច្រត់ទប់ខ្លួនហើយងើបឡើង :

- បាទ ! មិនបានទៅទេ ព្រោះខ្ញុំមិនសូវស្រួលខ្លួនទេ ...

- អញ្ចឹងទេហ៍ ? ម៉ោង ! ខ្ញុំជូនឈ្នួនទៅផ្ទះវិញ

- ទៅមិនបានទេព្រោះខ្ញុំ...លែងមានផ្ទះហើយ...

- ថាម៉េច ? រួចចុះផ្ទះដែលឈ្នួនរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ ?

- គឺ... គឺ... ខ្ញុំមិនហ៊ានត្រលប់ទៅវិញទេ បាទ....

សៅឆ្ងល់ណាស់ក៏ចុះតែសួររន្ថើន ឯឈ្នួនចេះតែដើរគេចៗចេញទៅ ស្រាប់ តែពួសម្លេងស្រីស្រួយស្រែសស្រែកហៅពីចម្ងាយមកថា :

- បងឈ្នួន ! បងឈ្នួន !

សៅនិងឈ្នួនងាកទៅរកម្ចាស់សម្លេង ស្រាប់តែឃើញមានតិរត់ចូលមកដល់ ទាំងត្រហប់ត្រហប់ ហើយស្ទុះទៅចាប់ដៃឈ្នួនភ្លាម :

- បងឈ្នួន ! គឺបងមែនទេហ៍ ? បងឈ្នួន.....!

- បាទ ! អត់ទេហ៍... អ្នក... ច្រឡំមនុស្សហើយ !

ឈ្មួនបេះដៃមាត់ចេញហើយគេមុខយ៉ាងរហ័ស ។ សោនិងអំកិន នៅក្បែរ នោះ ឃើញហើយក៏ឈរស្រឡាំងកាំងឈរធ្វើភ្នែកឡើងឡង់
ទាំងពីរនាក់ ។ ឯនាង តូចមាណាដែលកំពុងឈរតោងដៃនាយសោក៏យំវ៉ាឡើងយ៉ាងខ្លាំង ។ សោស្ទុះលើក
នាង ពេញបែបបែរ ។ វិមានត្រីប្រឹងរត់តាមនិយាយជាមួយឈ្មួនទាំងនួនក្នុងចិត្ត ៖

- បងឈ្មួន ហេតុអ្វីបងគេមុខពីខ្ញុំ ? ដឹងទេថាខ្ញុំចង់ជួបបងណាស់ !

អនិច្ចា ! ឈ្មួនបែរជាស្ទុះចេញយ៉ាងរហ័ស កាត់ហ្វូងមនុស្សបួនដប់នាក់ដែល កំពុងឈរមើលស្ថានការណ៍ ទាំងទឹកមុខភ្លើងឆ្ងល់ ។
នាយឈ្មួនខំត្រដេត្រដរ តតែតតហៅម៉តូខុបឡើងជិះទៅយ៉ាងលឿន ព្រមទាំងទាញមកមកគ្របមុខជិត ទៀតផង ។ មាតិ
ស្ទុះរត់តាមពីក្រោយ បោលដៃហៅនាយឱ្យឈប់ ។ ក៏ប៉ុន្តែ... ហួសពេលស្រេចទៅហើយ នាយឈ្មួនពិការបានជិះចេញទេឆ្ងាយបាត់ស្រមោលទៅ
ដោយគ្មានអាល័យដល់នារីទាំងបន្តិចណាសោះឡើយ ។

ម៉ោងប្រាំរសៀល...

ព្រះទិសករចរគ្រឿងសំដៅភ្នំព្រះសុមេរុ ជាសញ្ញាថា សន្និយាកំពុងតែចូលខ្លួន មកបំរើមនុស្សលោក សាជាថ្មីទៀតហើយ ។
សោបាននាំមាតិច្រលប់មកផ្ទះ របស់ មិត្តខ្លួនវិញ ។ នៅលើកៅអីមួយក្នុងផ្ទះ មាតិអង្គុយធ្វើមុខឃ្លាន់ខ្លាញ់ជ្រុញចិត្ត រួចនិយាយឱ្យប្រាកដ៖

- ហេតុអ្វី បានជាគាត់គេមុខពីមាតិដូច្នេះ ? ហេតុអ្វី ?

គួរឱ្យឆ្ងល់ណាស់ ! កាលដើមឡើយ មាតិចូលចិត្តសម្រក់ទឹកភ្នែកជាញឹក ញាប់ តែពេលនេះ
ទឹកភ្នែកនាងទាំងឡាយនោះបែរជាស្ងួតអស់ទៅវិញ ។ មាតិ ចង់យំណាស់ តែយំមិនចេញ មានតែការឃ្លាញ់ខ្លាញ់ប៉ុណ្ណោះ
ដែលនៅសល់ក្នុងជំងឺ ចិត្តរបស់នាង ។ គិតចុះគិតឡើង នាងក៏ទាញយកក្រមាចាស់ នោះមកសម្លឹងមួយ ស្របក់
ស្រាប់តែចាប់ក្រមាហែកខ្លោកៗភ្លាម ។ សោ អង្គុយតាមដានកិរិយារបស់ នាងមកយូរហើយ ។ លុះឃើញនាងធ្វើដូច្នោះ នាយក៏ចាប់ដៃនាង
ឃាត់មិនឱ្យ ហែកតទៅទៀត ៖

- មាតិ ! អូនកុំហែកក្រមាអី !.. ប្រហែលជាឈ្មួនត្រៀមខ្លួន ត្រៀមចិត្តរាប់
ជួបមុខអូនមិនទាន់បាន.. រំងាប់អារម្មណ៍ខ្លះទៅណាអូន ! បើអូនចង់និយាយស្តីបន្ទូល អារម្មណ៍អូនមកក្រៅខ្លះ ដើម្បីឱ្យឆ្ងរស្រាលក្នុងចិត្តបន្តិច...
បងនៅទីនេះហើយ រង់ចាំ ស្តាប់រឿងអូនជានិច្ចណាអូន ។

មាតិ យកដៃជ្រោងសក់ ហើយប្រឹងធ្វេចលេបទឹកភ្នែកមិនឱ្យស្រក់ចេញមក លើផ្ទៃមុខ ហើយស្រដីទំនង ជាខឹងខកចិត្តណាស់ ៖

- ខ្ញុំមិនយល់ទេបងសោ... ហេតុអ្វីបងឈ្មួនធ្វើពិជាមិនទទួលស្គាល់ខ្ញុំ ?

សោអង្គុយស្មានាងបន្ថើៗ ហើយតបដោយវាចាយ៉ាងស្រទន់ថា ៖

- មាតិ ! អូនក៏នៅរូបបងម្នាក់ទៀតដែរ ដែលទទួលស្គាល់អូនជានិច្ច មិនថាជីវិត អូនស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈបែបណា....
អូនភ្លេចហើយហ្ន៎ស ?

ឮប្រយោគនេះភ្លាម មាតិបើកភ្នែកមកវិញ ហើយតបថា ៖

- អរគុណបងណាស់ ! ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំចង់ឮ ពាក្យពន្យល់ចេញ ពីមាត់បងឈ្មួនផ្ទាល់ដែរណាបង !

- ប៉ុន្តែ... អូនត្រូវការពាក្យពន្យល់នោះធ្វើអី កាលបើចម្លើយនៅតែធ្វើឱ្យអូនឈឺ ចាប់ដដែល មិនថាចម្លើយនោះល្អ ឬអាក្រក់យ៉ាងណា ។

មាតិមានអារម្មណ៍ហាក់ដូចជាស្ងួតស្រយង់ក្នុងចិត្តណាស់ ពេលឮនាយសោ ពោលដូច្នោះ ។ នាងនៅស្ងៀមស្ងាត់មួយស្របក់ក៏និយាយបន្ត

៖

- បងសៅ !... មានដឹងថា ផ្ទះបងឈូននៅឯណាទេ ?
- ដឹង ! គឺ... អូនកំពុងអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះរបស់ឈូនហើយណា !
- ពុទ្ធោ ! បងមានប្រសាសន៍ថាម៉េច.... ?

ក្នុងឱកាសដែលមានស្ថានភាពឆ្លើយតប សៅបានសុំខ្លួនចេញទៅក្រៅ តាមរក នាយឈូនតែម្នាក់ឯង ព្រោះសំអាងថាយប់ហើយ មិនចង់ឱ្យមានតិចពេញដើរយប់ ព្រលប់ ។ សៅបានបន្ទានដោយខ្លួនឯងចូលក្នុងវត្តស្វាយចាស់សំដៅកុដិមួយដែល មានពន្លឺភ្លើងអគ្គិសនីបំភ្លឺព្រឹមៗ ស្ទើរតែមើលមុខគ្នាមិនឃើញ ។ នាយដោះស្បែក ជើងហើយ ក៏ស្ទុះឡើងទៅថ្វាយបង្គំព្រះសង្ឃមួយអង្គដែលនៅតែនៅលើកុដិ :

- ព្រះតេជគុណ ! ខ្ញុំព្រះករុណាមកតាមរកឈូន ។
 - អូ ! គេកំពុងសូត្រធម៌រំងាប់អារម្មណ៍ នៅខាងក្នុងកុដិឯណោះ ។ លោកបួនចូល ទៅជួបគេទៅណា ។
- សៅលូនចូលនៅក្នុងកុដិ ក៏ប្រទះឃើញឈូនធ្វេចភ្នែកអង្គុយស្ទឹងស្មាតែ ម្នាក់ឯង ។ សៅក៏បន្លឺវាចាទៅរកថា :

- នៅចំពោះមុខព្រះពុទ្ធអង្គជាសាក្សី ខ្ញុំមកនេះដើម្បីសូមរៀបរាប់នូវការពិតខ្លះៗ ជំរាបឈូនណា ។

រួចហើយនាយឈូនមកកាន់តែជិតឈូនថែមទៀត :

- ឈូនអើយ ! មានតិកំពុងមានវិបត្តិដូចម្តេច ដោយសារការតែងតាំង ជួបឈូនវិញ ។ តើបួនមានឱកាសដើម្បីជួបនិយាយជាមួយនាងខ្លះទេ ?
- ភ្លាមនោះ ស្រាប់តែឈូនបើកភ្នែកបែរមករកសៅ ហើយក៏តបភ្លាម :

- មានតិកំពុងមានជីវិតថ្មីដ៏សុខសាន្តហើយ... រឿងអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវគាត់កាយដំបៅ ដូចម្តេចចាស់ៗនោះឱ្យឈឺផ្សាជាថ្មី ?

ក្នុងខណៈដែលខ្ញុំបានដឹង ថាមានតិកំពុងមាន ទទួលភាពកក់ក្តៅយ៉ាងរមនាពីរូបលោក..... ការបណ្តោយឱ្យជីវិតខ្ញុំស្ងប់សុខ ក្រោមម្លប់ព្រះធម៌បែបនេះ គឺជាការជ្រើសរើសដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុតសំរាប់យើងទាំងបី នាក់ហើយ មិនមែនទេ ?

សៅឮហើយ ក៏តបវិញដោយប្រយោគយ៉ាងសុខភាពទន់ភ្លន់វិញ :

- ទោះជាយ៉ាងណាក៏មានតិកំពុងត្រូវការពន្យល់បំភ្លឺពីបួនដែរ ទោះបីចម្លើយពិរោះ ឬមិន ពិរោះនឹងស្តាប់ក្តី ។

ឈូនមិនគួរឱ្យឱកាសល្អៗនេះកន្លងទៅដោយឥតន័យដូច្នេះទេ!

ពេលសៅ ពេលមកដល់ត្រង់នេះ ឈូនក៏ពោលកាត់វិញភ្លាម :

- អញ្ចឹង លោកវិលទៅប្រាប់នាងចុះថា ព្រឹកស្អែកនេះ ខ្ញុំទៅជួបនាងហើយ ។

+ + +

យប់ជ្រៅណាស់ហើយ....

មេឃក៏ខ្លោងមិតស្លាប់ គ្មានផ្កាយមួយគ្រាប់សោះ ។ អាកាសក៏សែនស្ទុះស្លាប់ ខុសធម្មតា ។ យូរៗម្តង គេឮផ្លែឈូឆ្លើយឆ្លងគ្នាលឿយៗនៅឯនាយ ។ យប់នោះ សៅ មិនបានប្រាប់មានតិទេ ថាឈូនស្នាក់នៅឯណា ត្បិតព្រះខ្លាចនាងឆ្លើយចេញរក នាយទាំងយប់ ។ អំពិនក៏នាំមាឈាចូលនិទ្ទាល់កំស្លប់ស្ងប់បាត់ទៅ ។ នៅសល់តែ មានតិ និងសៅទេ ដែលនៅអង្គុយសំលឹងមុខគ្នាធ្វើភ្នែកភ្លឺៗ ស្បែកស្លាត់រកពាក្យអ្វី មកនិយាយមិនបាន ត្បិតម្នាក់ៗ មានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់រៀងខ្លួន មិនដឹងថា តើ ថ្ងៃស្អែក ជីវិតរបស់គេទាំងពីរនឹងក្លាយជាយ៉ាងណាវិញ ។ ក្នុងឱកាស ដែលមានតិ កំពុងអង្គុយបង់ស្រន់ឱ្យថ្ងៃស្អែកឈានចូលមកដល់ឆាប់ៗ នាយសៅយើងបែរជា ប្រឹងបែរបន់កុំឱ្យមានថ្ងៃស្អែកបន្តទៀត ត្បិតនាយមានអារម្មណ៍ថា នាយពិតជា មិនអាចទទួលបានឡើយ បើប្រសិនបើស្អែកនេះ មានតិសំរេចចិត្តវិលត្រលប់ទៅជួប ជុំនឹងឈូនវិញ ចោលរូបនាយឱ្យនៅឯកា ។ យូរៗម្តង គេឮសម្លេងអ្នកទាំងពីរដក ដង្ហើមធំៗ ហាក់ដូចជាចង់បន្តនូវភាពតានតឹងក្នុងឱវា របស់គេ ។ ភាពត្រីនោះ

គេទាំងពីរមិនបានឆ្លើយស្របលេចឡើយ ។

ព្រឹកឡើង.....

សៅស្លៀកពាក់ស្អាតបាត់ខុសធម្មតា តែមិនព្រមការពុកមាត់របស់គេសោះ ការពិតនាយបានទុកពុកមាត់នោះតាំងពីយូរមកហើយ មើលទៅមិនខុសពីតួអង្គ ចិត្តអាក្រក់ក្នុងខ្សែភាពយន្តខ្មែរទេ ។ មាត់នឹកចំណែកចិត្តណាស់ កាលបើឃើញ

សៅរៀបចំខ្លួនចេញទៅក្រៅទាំងព្រឹក ។ មាណវី ក៏សួរទៅបុរសយើងថា :

- ថ្ងៃនេះបងស្លៀកពាក់ស្អាតបាត់ណាស់ ប្លែកមើលសឹងមិនស្គាល់ បើសិនជាបាន

ការពុកមាត់ទៀត ប្រហែលជាបងសង្ហារដូចតុកុសអញ្ចឹងណាបង !

សៅ យកដៃអង្អែលពុកមាត់ហើយញញឹមមើលទៅមាត់វិញ :

- បងមានការបន្តិច..... ណាអូន.....

- ហើយចុះបងមិននៅចាំជួបបងឈ្នួលជាមួយខ្ញុំទេហ៎ ?

សៅទំលាក់ទឹកមុខជ្រប់ ហើយត្រូវក្បាល :

- អូននៅជួបនឹងឈ្នួលនិយាយគ្នាតែពីរនាក់ចុះ បងមិនខានទេ ។ ថ្ងៃនេះ បងត្រូវ ចេញទៅភ្នំពេញជាប្រញាប់... បើអូនមានការអ្វី អូនជំរាបអ័រិកទៅ គាត់នឹងជួយ អូនបានសព្វបែបយ៉ាងដែលអូនត្រូវការ ។

មាត់ភ្ញាក់កន្ត្រាក់ កាលបើឮសៅប្រាប់ដូច្នោះ :

- ហើយ.. ហេតុអ្វីក៏បងត្រូវទៅភ្នំពេញនៅថ្ងៃនេះផង បងសៅ ? ឬក៏បង... កំពុង តែចាកចេញពីជីវិតអូនហើយ... មែនទេបង ?...

មាត់ពោលទាំងរលីងរលោងទឹកភ្នែក ។ សៅដើរមកជិតរួចហើយក៏យកដៃ អង្អែលកេសានាងបន្ថើរៗ

ដោយដូងចិត្តស្រឡាញ់ហើយអាណិតយ៉ាងធំធេង :

- បន្តិចទៀត ឈ្នួលគេមកទទួលអូនវិញហើយ... កាលបើអូនមានគេជាគូជីវិត តើ ឱ្យបងនៅក្បែរអូនក្នុងឋានៈអ្វីទៅ ?

បងត្រូវមិនចិត្តទទួលការផ្លាស់ប្តូរដ៏ឆាប់រហ័ស នេះមិនទាន់បានទេ ណាអូន ។

មាត់អូលដើមករកកលនឹងស្រក់ទឹកភ្នែកតែប្រឹងលេបទៅវិញ :

- ប៉ុន្តែហេតុអ្វី ក៏បងត្រូវបែកឃ្លាតពីអូនដោយក្រៀមក្រោះដូច្នេះផង ?

សៅឱនចុះ ទាញនាងតូចមាណាមកទើប ហើយបែរវាចាទៅកាន់មាត់វិញ ដោយសំដីស្រទន់ ថា :

- មាត់ ! តាំងស្មារតីឡើងអូន ! អូនកំពុងតែជួបជុំក្រុមគ្រួសារវិញហើយ ! ថ្ងៃ ក្រោយមានសំណាង យើងគង់ជួបគ្នាវិញមិនខានឡើយ....

- បងសៅ កុំទាន់ទៅណាអី ឱ្យខ្ញុំសុំនិយាយជាមួយបងបន្តិចបានទេ?

ប៉ុន្តែ គួរឱ្យស្តាយ សៅមិនហ៊ាននៅស្តាប់សំដីនាងបន្តទៀតឡើយ ។ គេបែរ ជាដើរចេញយ៉ាងរហ័ស

សំដៅរថយន្តហើយឡើងជិះចេញទៅបាត់ទុកឱ្យមាត់ឈរ សម្រក់ទឹកភ្នែកនឹកអាណិតខ្លួនស្ងៀមស្ងាត់នៅពីក្រោយតែម្នាក់ឯង...

រំពេចនោះ រថយន្តហ្នឹងបើកមកដល់មុខផ្ទះ ដោយមានផ្ទុកបុរសសង្ហារ ម្នាក់មកផង ។ អ័រិក ភិតភ័យឃើញហើយក៏ចេញមកទទួលភ្លាម :

- ក្មួយវិសុទ្ធ ! ទៅណាបាត់យូរម៉្លេះ ? សៅគេមករកក្មួយតាំងពីម្សិល ។

- អូ ! អញ្ចឹងគេទៅណាហើយអី ?

- គេទើបតែចេញទៅភ្នំពេញវិញ នៅមុននេះមួយភ្លែត ។ បើសិនជា ក្មួយចេញទៅ តាមគេឥឡូវ ប្រហែលជាទាន់ដំណើរគេហើយ !

- ស្លាប់ ! ហេតុអ្វីក៏ប្រញាប់ម៉្លេះ សៅត្រីអើយសៅត្រី !

រំពេចនោះ នាយកដាក់ភ្នែកឃើញមានតិចឈរច្រងុកក្បែរនោះ ក៏លួចកេះអី កិន បំរុងនឹងសួរ
ស្រាប់តែមានក្មេងប្រុសជំទង់ម្នាក់ជិះកង់មកដល់ស្រែកសួរថា :

- បងស្រី ! បងឈ្មោះមារតិមែនទេហ្ន៎? នេះនែ ! មានគេផ្តាំខ្ញុំឱ្យយកសំបុត្រមួយ ច្បាប់មកជូនបងណាៗទេ ។

មារតិត្រេកអរណាស់ ក៏ដាក់ក្បាលទទួលយកសំបុត្រមួយច្បាប់នោះ មកចាប់ ហែកអានភ្លាម
ស្រាប់តែនាងថ្លោះទឹកមុខស្លេកស្លាំងធ្លាក់សំបុត្រពីដៃ...

មកដល់មារតិ កំពុងដឹងចិត្ត !

យូរខែហើយដែលបងបានឃ្លាតចាកពីរូបអូន មិនបាននៅថ្ងៃមិថុនា អូនដូចពាក្យដែលបងធ្លាប់សន្យា... បងនឹករលឹកអូនណាស់
រកពាក្យអ្វីមក ថ្លែងឱ្យស្ត្រីមិនបានឡើយ ។ អូនហើយ ! តាំងពីប៉ុន្មានថ្ងៃដំបូងដែលបង ឃ្លាតចាកពីក្រុមគ្រួសារ
ទៅបំពេញការងារចិញ្ចឹមជីវិតនៅឆ្ងាយផ្ទះ បងបាន រង គ្រោះថ្នាក់ដោយគ្រាប់រំសេវមីន ធ្វើឱ្យបងមានរបួសយ៉ាងធ្ងន់បំផុតហើយ
ក៏ក្លាយទៅជាជំងឺការមិនអាចប្រកបកិច្ចការអ្វីទំនុកបំរុងអូនតទៅទៀតបាន ដោយហេតុផលនោះ បងប្រែចិត្តមិនហ៊ានត្រឡប់ទៅផ្ទះ.....
ព្រោះខ្លាចអូន បដិសេធមិនទទួលរូបបងជាសមាជិកក្នុងគ្រួសារវិញ... ខ្លាចបងក្លាយជាបន្ទុក ដ៏ធ្ងន់ចំពោះរូបអូន ។ ម្យ៉ាងទៀត
រូបអូនក៏កំពុងតែមានផ្ទៃពោះផង ខ្លាចរូប អូនត្រូវលំបាកដោយសារពិការភាពរបស់បង... ។ បងកើតទុក្ខរងវិបត្តិដឹងចិត្ត
អស់រយៈជាយូរខែ ទំរាំតែបងដាច់ចិត្តវិលត្រលប់ទៅផ្ទះ រកអូនវិញ ។ គួរ អនិច្ចាណាស់ ! ក្រោយពេលដែលបងទៅដល់ភូមិវិញ
លំនៅដ៏សែនសុខ សាន្តប្រែក្លាយជានៅសល់តែកំទេចផេះរាបនឹងដី... ធ្វើឱ្យដឹងចិត្តរបស់បងរឹង រិតតែតក់ស្លុត រន្ធត់ក្នុងចិត្តឥតឧបមា
ស្ទើរតែនឹងក្លាយជាមនុស្សរិកលចរិត ។ ក្រោយមក បងឮអ្នកស្រុកគេនិយាយប្រាប់ថា អូនមានគ្រួសារមកទទួលទៅ
រស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត... បងក៏ក្លាយជាមនុស្សអស់សង្ឃឹមក្នុងជីវិត... វិល វិលសតិអារម្មណ៍
រួចក៏សំរេចចិត្តវិលមកជ្រកនៅជាមួយមិត្តនៅឆ្ងាយ ។ បន្ទាប់ពីនោះមកបងតែងតែទៅវត្តកាន់សីលជាប្រចាំដើម្បីរំលងវេទនា អារម្មណ៍
ទុក្ខសោកដ៏ធំដោយសារតែនឹករលឹករូបអូន ។ រាល់ថ្ងៃ បងតែងតែ បន់ស្រន់ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាប់ជានិច្ច
ឱ្យអូននិងកូនបានប្រទះតែសេចក្តីសុខជា អលង្ការ ។ មារតិ ! តាំងពីពេលនោះមក សេចក្តីសង្ឃឹមដែលបងមានចំពោះរូបអូន គឺ
មាននៅសល់ត្រឹមតែព្រះធម៌ក្នុងចិត្តបងតែប៉ុណ្ណោះ ។

មារតិ ! ឱ្យបងលន់តួ សូមការអភ័យទោសពីអូនផងណា ។ បងបាន គេងគិតពេញមួយយប់ហើយថា
តើរូបបងគួរមកជួបមុខអូនវិញ ឬយ៉ាងណា ប៉ុន្តែក្នុងជំងឺចិត្តពិតរបស់បង ចិត្តបងពិជាកំសាក មិនហ៊ានទៅជួបមុខអូន ដដែល ។ មារតិ
! អូនចង់ស្តីបន្ទោសបងយ៉ាងណាក៏បានដែរ បងស្ម័គ្រទទួល ដោយមិនប្រកែកមួយម៉ាត់ឡើយ ។ មារតិ ! ចូរអូនកុំសោកស្តាយខកចិត្ត
ចំពោះរូបបងធ្វើអ្វី ។ ពេលនេះ អូនកំពុងបោះជំហានឆ្ងាយពីជីវិតបងទៅ ហើយ
សូមអូនបោះជំហានរបស់អូនបន្តទៅមុខទៀតចុះណាៗអូន ដើម្បីសាង អនាគតថ្មីដែលប្រកបដោយសុភមង្គលភ្លឺថ្លា
ជាមួយបុរសដែលស្រឡាញ់អូន ហើយថ្នាក់ថ្នែងរក្សាអូន បានយ៉ាងប្រសើរជាងរូបបង ។ បងសូមបងស្ទង់ឱ្យ
ជីវិតអូនជួបតែពន្លឺសុភមង្គលនិងភាពសុខដុមរមនាជានិច្ចរៀងរាល់ថ្ងៃទៅ... ។ ចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅ ល្អនសូមបូជាបុណ្យកាយថ្វាយព្រះធរណី
វិញហើយ ។ ល្អន

មារតិអានផង តក់ស្លុតរន្ធត់ចិត្តផង ប្រឫកប្រល់ក្នុងចិត្តផង ត្បិតអីថ្ងៃនេះ មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់នាង
បានចាកចេញពីជីវិតរបស់នាង គ្រប់ៗគ្នាអស់លិង ទៅហើយ ។ មារតិ ប្រែជាញញឹមប្រាប់ឡើងហើយ ក៏ដួលបាត់ស្មារតីទៅ... ។

មារតិភ្ញាក់ភ្ញាក់ឡើងវិញ ឃើញអំកិនអង្គុយក្បែរនាង ។ រីឯមាណសោ អង្គុយចុងជើង កាន់ជើងរបស់នាង ហើយធ្វើមុខឡើងឡុង ហាក់មិនយល់នូវហេតុ ការណ៍អ្វីទេ... មារតិ ស្ទុះតើបឱបអំកិនយ៉ាងណែន ហើយស្រដ៏ទាំងខ្លួនញ័រ ទទ្រើកឡើងថា :

- អំកិន ! ពេលនេះ ជីវិតខ្ញុំលែងមានសល់នរណាទៀតហើយ...

អំកិន យកដៃអង្អែលខ្នងនាងបន្ថើរៗ :

- អត់ទេ ក្មួយសំណាញ់ ! នៅសល់អ្វីម្នាក់ដែរណា ! ឈប់ព្រួយឈប់គិតទៅប្រយ័ត្ន នាងតូចគេភិតភ័យតាមនាង ។

ភ្លាមនោះ មាណស្រីបង្ហើបដើរចូលមកដល់ក្នុងផ្ទះ ក៏ត្រេកអរកើត នឹកថា ប្រហែលនាយសៅត្រឡប់មកវិញហើយ ។ នាងបែរញញឹមដាក់ភ្លាម ស្រាប់តែខក ចិត្តស្លុកទៅវិញ ព្រោះគេនោះជាមនុស្សផ្សេងសោះ ។ អំកិនក៏បែរមើលតាម ក្រសែភ្នែករបស់នាងហើយ ក៏លាន់មាត់ថា :

- អូ ! ក្មួយវិសុទ្ធ ! ចូលមក !

វិសុទ្ធ ដាក់ខ្លួនចុះលើកៅអីមួយក្បែរនោះ ហើយក៏សួរទៅមារតិ :

- អ្នកនាងបានស្រួលខ្លួនខ្លះហើយឬនៅ ?

- ចាំ ខ្ញុំមិនអីទេ !... អត់ទោស ! លោកមានដឹងទេថា បងឈ្នួនស្នាក់នៅកន្លែងណា ខ្លះ ក្រៅពីផ្ទះនេះ?

ពួនាងសួរដូច្នោះ វិសុទ្ធយល់ចិត្តភ្លាម ក៏បន្ទោបនាំអ្នកទាំងបីរូបសំដៅទៅវត្ត ស្វាយចាស់ដែលឈ្នួនចូលចិត្តទៅស្នាក់ស៊ីស៊ីល ។ ថែដង្ស ពេលអ្នកទាំងអស់ទៅដល់ ព្រះគ្រូប្រចាំកុដិមិននៅកុដិទេ នៅតែតាចាស់មួយរូប ។ មារតិស្ទុះចុះទៅសួរយ៉ាង ប្រញាប់ប្រញាល់តែម្នាក់ឯង :

- ជំរាបសួរលោកតា! ខ្ញុំចង់ជួបបងឈ្នួន ! គាត់នៅទេ ?

តាចាស់នោះ ធ្វើមុខឡើងឡុងទំនងជាថ្លង់ស្តាប់មិនឮ ។ តាចាស់យកដៃប៉ាង ត្រចៀកហើយឆ្លើយថា :

- ហ្គាស់ ?

- គឺបងឈ្នួន ! បងឈ្នួនណា ! គាត់នៅទេ ?

តាចាស់សំលឹងមុខនាងរួចបែរចង្អុលទៅឈាបនដ្ឋានដែលមានតាចាស់ៗ ពីរបី រូបកំពុងរើសអង្គធាតុនៅទីនោះ ។ ឃើញដូច្នោះ មារតិស្ទុះចិត្តណាស់ស្ទុះរត់ រីឯ ទៅយ៉ាងលឿនទាំងរន្ធត់ឱ្យា ។ រំពេចនោះស្រាប់តែនាងងងឹតមុខឈឹង ទន់ជើង ទន់ដៃ ដួលប្រួសទៅលើដីធ្លាពីមុខបូជនីយដ្ឋាន ហើយទ្រោបខ្លួនយំហ៊ឺឡើង :

- ពុទ្ធាអើយ ! បងឈ្នួន ! ហេតុអ្វី... ? ហេតុអ្វីក៏បងបែកពីអូនទៅដោយ គ្មានពាក្យថា ណា មួយម៉ាត់សោះអញ្ចឹង... ហេតុអ្វីទៅ បងឈ្នួន..?

ហេតុអ្វី???

ហេតុអ្វី ដូងព្រះសុរិយា រះភ្លឺថ្លា តែក្តៅសន្លោសន្លៅ
រីឯ ដងជ្រោះសែនជ្រៅ ម្តេចប្រទៅជាដីបែកក្រហែង
ដូចស្នេហាបរិសុទ្ធដែលកំពុងក្លាយជាស្នេហាដ៏ចម្រើន
មានផ្សែងតែស្វែងប្រភពភ្លើងមិនឃើញសារវតារ ?

ហេតុអ្វី សត្វបក្សាបក្សិនៅហោះហើរទាំងគូ
រីឯមេឃខ្មៅយប់យូរ ម្តេចក៏នៅមានសល់ដូងតារា

ប្លែកអ្វីរូបម្តុំ បែរជាមកទូល្លយំសោកសៅតែងកា
ឱះ ឱ ! តន្ត្រីព្រហ្មទេព្តា តើធីតាមានកំហុសអ្វី ?

ហេតុអ្វី ផ្ទុះឆាន់ទន្ទ្រាវណ្ណពេញក្នុងដើមទ្រូងគត្រីក
ហេតុអ្វីបានជាទឹក ភ្លៀងស្រក់ចាក់នៅត្រាចរណៃ
ប្រាប់មក ៗ តើជាតិទេ រូបខ្ញុំមានបាបកម្មអ្វី
បានជាស្រីបែរប្រទះជួបតែជីវិតក្នុងបណ្តាសាបិសាច?

* * *

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី ៦
ក្លិនផ្កាមារតី

អំភិនក្រោកតាំងពីព្រហាម រៀបចំឥវ៉ាន់ដើម្បីត្រលប់ទៅនរវិញ តែមារតី នៅគេងលង់លក់ជាមួយកូនស្រីនៅឡើយ ទំនងជាហត់នឿយអស់កម្លាំងខ្លាំងណាស់ ព្រោះពីរថ្ងៃកន្លងមក នាងបានប្រទះហេតុការណ៍ផ្លាស់ប្តូរឆាប់រហ័ស រហូតដល់នាង ស្រកស្រុតបាក់ទឹកចិត្តផ្ទុះៗគ្នាដល់ទៅពីរបីដំណាក់ ។ ពេលអំស្រឹកពុះប្រមែប្រមូល របស់ទាំងឡាយវេចខ្ចប់ដាក់សំពៀត ស្រាប់តែគាត់បានប្រទះឃើញប្រអប់តូចមួយ ជ្រុះនៅកៀនកៅអីផ្តៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ។ អំភិនក៏ឱនរើសឡើងបើកមើល ឃើញហើយក៏បិទទុកវិញជាប្រញាប់ រួចយកកូនប្រអប់នោះទៅញាត់ក្នុងសំពៀត ដាក់ឥវ៉ាន់របស់មាណវិញ ។ ថ្ងៃនោះ វិសុទ្ធបានសូត្រប្រឡាននាំគេទាំងបីរូបវិល មកដល់នរវិញ ដោយសុវត្ថិភាព ។ តាមផ្លូវ ម្នាក់ៗអង្គុយស្ងាត់យឺង គ្មានវាចាអ្វី ទាំងអស់ ។ យប់យន់កាន់តែជ្រៅហើយ....

មារតីនៅឈរសញ្ជឹងក្បែរមាត់បង្អួចតែម្នាក់ឯង ភ្នែកសម្លឹងទៅកូនដែល កំពុងគេងលក់នៅលើគ្រែយ៉ាងស្ងប់ស្ងៀមលើគ្រែ ។ មាណ ជាក្មេងស្ងួតបូត ទោះបី ជាប្រទះការផ្លាស់ប្តូរជុំវិញខ្លួនខ្លះក្តី ក៏នាងនៅតែជាក្មេងរីករាយជានិច្ច ។ រំពេច មារតី ឧទានខ្សឹបៗថា :
- មាណកូនម្តាយ ! មិនថាជីវិតម្តាយត្រូវផ្លាស់ប្តូរគួរឱ្យតក់ស្លុតយ៉ាងណាក្តី ម្តាយ សន្យាថា នឹងថែរក្សាកូន ដោយកម្លាំងម៉ាកផ្ទាល់ឱ្យបានល្អបំផុត មិនឱ្យជីវិតកូន លំបាកវេទនាឡើយ ថ្វីបើយើងទាំងពីរគ្មានបុរសជាបង្អែកគ្រួសារក៏ដោយ ។ ម៉ាក់ នឹងចិញ្ចឹមថែរក្សាកូនឱ្យមានអនាគតភ្លឺស្វាង ណាកូនណា ។

ថាហើយ មារតីក៏បែរមើលទៅក្រៅតាមបង្អួច សម្លឹងផ្កាយរះព្រិចៗ ឯនភា ដំខ្មោងងិត... ប៉ុន្តែ គួរឱ្យឆ្ងល់ពន់ពេកណាស់ ពេលនេះ មារតីបែរជាលែងស្រក់ទឹក ភ្នែកដូចមុនទៀតហើយ ។ នាងត្រលប់ជាមានអារម្មណ៍ស្ងួតស្ងប់ក្នុងចិត្តទៅវិញ ។ បូមកពីនាងបានយំសោកសង្រេងរហូតឡើងខះទឹកភ្នែកអស់ក៏មិនដឹង ។ រំពេចនោះ នាងវាចាខ្សឹបៗទៅកាន់ស្បែកអន្ទការ និងតារាដែលរះព្រិចៗទាំងនោះថា :

- បងឈ្នួន ! សូមឱ្យវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់បងបានចរទៅកាន់សុគតិភព ណាបង !

និយាយរួច មារតីយកដៃទាញផ្ទាំងបង្អួចបិទដាក់គន្លឹះជិត ហើយដើរទៅលាត់ មុងចូលទំរេតខ្លួនគេងប្របនឹងមាណជាកូនស្រី ។ យប់នោះ នាងគេងប្រែខ្លួនចុះ ឡើងយ៉ាងរសាប់រសល់ ហើយមានអារម្មណ៍រសេះរសោះដៃជើងអស់កំលាំងរកថា មិនត្រូវ ។ ការពិតនៅក្នុងជំងឺចិត្ត នាងកំពុងតែនឹករលឹកដល់សោអនេក... នឹកដល់ សំដីផ្អែមល្ហែមដែលធ្លាប់និយាយលួងលោមចិត្តនាងឱ្យ ស្បើយទុក្ខ... នឹកដល់ការ ថ្នាក់ថ្នមទាំងឡាយយ៉ាងកក់ក្តៅដែលនាងធ្លាប់បានទទួលពីសៅ ។ ប៉ុន្តែ នាងនៅ តែគិតមិនអស់មិនហើយថា ហេតុអ្វីនាយសៅបែរជាដាច់ចិត្តដើរចាកចេញពីជីវិត របស់នាងយ៉ាងសោះក្រោះ ហើយមិនហ៊ានប្រឈមមុខនឹងការពិតបែបនេះ ? មារតីគេង រសាប់រសល់ នឹកសៅផង ឃ្លាន់ខ្មាញ់ក្នុងចិត្តផង មួយយប់ទាល់ភ្លឺ...

ព្រឹកឡើង អំភិនឃើញ មារតីក្រោកពីព្រហាម ក៏សួរឡើងថា :

- ក្មួយស្រីអើយ ! រៀបចំខ្លួនទៅណាហ្នឹង ?
- ខ្ញុំគិតថាទៅទទួលខោអាវ យកមកដេរទៀតណាអំ ។
- អូ ! បើអីចឹងមកវិញ កុំភ្លេចទិញប្រេងកូឡាធ្វើអីផង ចាំអំមើលមាណឱ្យណា ។

- ចាំអី !

ចាំហើយ មាតិកាដែលចេញតម្រង់ទៅផ្សារ ទុកឱ្យអ័រតិកតាមសំលឹង មើលនាង
ពីក្រោយ ហើយលាន់មាត់តិចៗ :

- ក្មួយស្រីអើយ ម្តេចមានកិរិយាមិននឹកនាទៅសៅអីបន្តិចសោះអីចឹង ?

* * *

ថ្ងៃនេះមាតិកា ហាក់ដូចជាអស់កំលាំងល្អិតល្អៃខុសធម្មតា។ នាងក៏ប្រញាប់រត់ មកផ្ទះវិញពីការក្រោយផ្ទះ
ហើយស្ទុះចូលទៅលេបថ្នាំរួចផ្ទេចភ្នែកសំងំគេង។ មួយសន្ទុះក្រោយមក នាងក៏លង់លក់ទៅ ។ កំពុងតែលង់ក្នុងដំណេកយ៉ាងស្តាប់
ស្រាប់តែនាងមានអារម្មណ៍ថា មានមនុស្សម្នាក់មកស្ទាបថ្នាំនាង ហើយដណ្តប់ ក្មួយឱ្យនាងទៀតផង ។ នាងនឹកអរភើត
បែរខ្លួនស្ទុះងើបឡើងយ៉ាងរហ័សហើយ ឧទានទាំងត្រេកអរ ថា :

- បងសៅ ! បងមកវិញហើយមែនទេ ? ខ្ញុំនឹកបងណាស់ ?

អនិច្ចា ! ភាពញញឹមនៅលើផ្ទៃមុខរបស់នាងក៏រលាយបាត់ស្ទើរទៅវិញមួយ រំពេច ត្បិតមនុស្សម្នាក់នោះមិនមែនជានាយសៅឡើយ ។
ការពិត គាត់ជាអ័រតិកទេ តើ ។ មាតិកាប្រែទឹកមុខភ្លាម សំដែងកិរិយាហាក់ដូចជាខកចិត្តខ្លាំងអនេក ។ អ័រតិក ឃើញដូច្នោះ ក៏ពោលឡើងថា :

- សូមទោសណា ដែលអំពើឱ្យក្មួយភ្ញាក់ពិដ្ឋានណា ។

ចាំហើយ អ័រតិកដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះក្បែរនាង ហើយយកដៃអង្អែលក្បាលមាតិកា :

- មាតិកា...ចូរថែខ្លួនណាក្មួយ ! អ័រតិកស្ទើរមិនយូរមិនឆាប់ សៅគេច្បាស់ជាត្រលប់ មករកក្មួយនិងមាណវិញជាមិនខាន ។

អំពីថាគេស្រឡាញ់ក្មួយ និងនាងតូចណាស់ គេពិតជាមិនបណ្តោយឱ្យក្មួយរស់នៅកណ្តោចកណ្តែងយ៉ាងនេះឡើយ ជឿអីចុះ !

ដូច្នោះ មាតិកាមានអារម្មណ៍ហាក់ដូចជារំភើបហើយអួលដើមករកកលនឹងយំ តែបែរជាកាត់ចិត្តនិយាយបន្តបន្ទាប់ទៅវិញ កុំឱ្យអ័រតិកបារម្ភ :

- ខ្ញុំមិនអីទេអី អ័រតិកម្តង ! ពេលនេះខ្ញុំបានចូរស្បើយវិញហើយ ។

មាតិកា ក៏សំដែងអកប្បកិរិយាធម្មតាជាប្រក្រតីហើយស្ទុះទៅមុជទឹកលុបលាង ប្រាណ រួចចាប់នេះចាប់នោះធ្វើការដូចធម្មតាឡើងវិញ ។

* * *

ព្រលប់នោះ មាតិកាប្រមូលខោអាវពីស្នូរហាលហើយយកមកអ៊ុតបត់ទុកយ៉ាង ស្អាត ។ ក្នុងឱកាសដែលនាងរៀបរំអាតបន្ទប់
នាងក៏ប្រទះឃើញសំពៀតដែល នាងដាក់ខោអាវទៅលេងស្វាយស៊ីសុដុន ក៏យកមករៀបបត់ទុក ស្រាប់តែប្រទះ នឹងកូនប្រអប់តូចនៅហោប៉ៅ
ចំហៀងសំពៀតនោះ ។ មាតិកាយកមកបើកមើល ឃើញមានកូនចង្រ្កងជើងមាសមួយតូចយ៉ាងស្អាតព្រមទាំង មានកូនចុតហ្មាយមួយ
តូចដែលមានចារសេចក្តីថា :

មាណា ដួងព្រលឹងរបស់ប៉ាតែមួយ !

សុខសួស្តីថ្ងៃកំណើតណាកូន ! ថ្ងៃនេះកូនចំរើនវ័យបានមួយខួបហើយ

ប៉ាសូមចងដៃចង្រ្កងមាសមួយគូនេះដល់កូនហើយសូមឱ្យមាណាកូនសំលាញ់

បាមប្រកបតែសេចក្តីសុខជានិច្ចណាកូនណា !

សៅ

- ពុទ្ធាបងសៅ !

ទឹកភ្នែកពីរដណ្តាក់បានប្រជ្រៀតខ្លួន ហូរចេញមកប្រលែងលើក្រាបរបស់ មាណាវិញយ៉ាងភ្លាមមួយរំពេច ។ មែនហើយ !
មាតិកាជាម្តាយបង្កើតរបស់នាងតូច មាណា ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបែរជានាងភ្លេចថ្ងៃកំណើតរបស់កូនឱ្យឈឺស្លន្យយ៉ាងនេះ ?

មានតិប្បដ្ឋានខ្លះៗជាខ្លាំងដែលអាចយល់ ជ្រួលច្របល់នឹងការដោះស្រាយរឿង ជីវិតអតីតកាល រហូតដល់ភ្លេចរឿងបច្ចុប្បន្ន ដែលទាក់ទងមនុស្សជាតិស្រឡាញ់ ជីវិតខ្លួនរបស់នាងអស់រលីងដូច្នេះ ។ ឥឡូវនេះនាងក៏គ្មានសល់នរណាម្នាក់ទេក្នុង ជីវិត ក្រៅពីនាងតូចមាណជាទីសំណព្វចិត្ត និងអំកិនដែលរង់ចាំផ្តល់ភាពកក់ក្តៅ ឱ្យនាងជានិច្ច ។ មានតិប្បដ្ឋានទៅក៏ រឹតតែ នឹកសោទ្ងីឡើងមួយកំរិតទៀត ហើយ នឹកស្តាយ ដែលនាងភ្លេចនឹកគិតដល់ជំរើចត្រូវរបស់នាយចំពោះនាង ។ ភ្លាមនោះ មានតិក៏ស្រវាទាញចង្កៀងមាសទៅបំពាក់ឱ្យមាណហើយស្រដៀបប្រាប់នាងតូចថា :

- នេះជាវត្ថុអនុស្សាវរីយ៍ពីបាវរបស់កូនណាមាណា ! សូមឱ្យចង្កៀងមាសនេះនាំលាភ នាំជ័យដល់ជីវិតកូនជានិច្ច !

មានតិពោលទៅរកកូនទាំងទឹកនេត្រារលីងរលោង រួចនាងក៏បីនាងតូចចេញ ទៅក្រោយផ្ទះឃើញ អំកិនកំពុងប្រមូលចំណិតស្នាក្រៀមរៀបរៀបទុកដាក់ ។

- អី ! (មានតិបន្តិសួរ)

- មានការអ្វីទៅក្មួយ? ហ្ន៎ ! ច្រលប់ហើយណា កុំចេញមកក្រៅក្រែង នាងតូចត្រូវ សន្សើម ផ្កាសាយណា !

- ចាំ.....ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់សួរអំរឿងមួយ គឺថា... ទែ.. ខ្ញុំគិតថាចង់ទៅភ្នំពេញ....

ពូជូន្នៈ អំកិនទម្លាក់ជាលស្លាចុះ ហើយបែរមើលនាង :

- ក្មួយស្រីបំរុងតាមរកក្មួយសៅ មែនទេហ៎ ?

- ចាំ អី !

អំកិន អូសដៃមានតិចូលទៅក្នុងផ្ទះ :

- នាងអើយ ! ភ្នំពេញធំណាស់ណាក្មួយ ហ៊ានទៅម្នាក់ឯងដែរទេហ៎?

+ + +

អំកិនលើកដៃបក់បោយលាមានតិ ដែលកំពុងពក្ខនឡើងជិះតាក់ស៊ីចេញពី ផ្សារណាត់សំដៅទៅភ្នំពេញ ។ គ្រានេះ

អំកិនហាក់សំដែងអាការៈហាក់ជ្រួលច្របល់ ចំលែកណាស់ កាលបើគាត់បានបណ្តោយឱ្យមានតិនិងកូនចេញទៅភ្នំពេញតែពីរ នាក់ ។

អំកិននឹកបន់ស្រន់នៅក្នុងចិត្តថា :

- សូមទេវតាតាមថែរក្សាអ្នកទាំងពីរឱ្យបានសុខសាន្តជានិច្ចផង ។

អំកិនជិះរ៉ឺម៉កត្រលប់មកផ្ទះឯនរាវិញ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ម្នាក់ឯង ។

តាមផ្លូវ មានតិអង្គុយឱបកូនក្នុងដៃប្រជ្រៀតគ្នាជាមួយអ្នកដំណើរ ជាច្រើន ខ្លាចខ្លាបប្រជ្រៀតក្នុងឡានស្ទើរតែដកដង្ហើមមិនចង់រួច ។

ពុទ្ធចរិយ៍ប្រមូលមក ដល់ដីភ្នំពេញភ្លាម នាងសង្កេតឃើញទិដ្ឋភាពទីក្រុង ប្រកប ដោយមនុស្សខ្លាចខ្លាប ធ្វើដំណើរវិលវល់រង់ចាំ

មិនដឹងថាគេទៅណាមកណាខ្លះទេ ។ ចំពោះមនុស្សថ្មីដូច មានតិដែលធ្លាប់រស់នៅភូមិតូចៗស្ងាត់ៗ ពេលនេះ អវិភាគផ្អើលណាស់ហាក់ដូចជា

ចង់ដូរចិត្តវិលត្រលប់ក្រោយទៅផ្ទះវិញណាស់ ។ នាងមានអារម្មណ៍ដូចជាខ្លាច បន្តិច ខ្វល់ខ្វាយបន្តិច បារម្ភបន្តិច

តែពុទ្ធនឹកភ្នែកដល់ឈ្មោះនាយសៅ នាងក៏មាន កម្លាំងចិត្តប្រឹង ចុះពីរថយន្តឈ្នួល ដឹកដៃកូនសំដៅទូចាស់ម្នាក់ដែលអង្គុយលើ

ស៊ីក្លូកញ្ចាស់មួយក្រោមម្លប់ដើមក្រោក សំរាកធ្វើមាត់ចំហ ទំនងអស់ទឹកចិត្ត ដោយ គ្មាននរណាគេហៅស៊ីក្លូគាត់ជិះសោះ ។

- ពូៗ ! ស្គាល់អស់យដ្ឋាននេះទេហ៎ ?

- អូហ៎កន្លែងនេះ...មិនសូវទៅទេបាទ ! តែប្រហែល ជាខ្ញុំអាចជូនទៅរកឃើញ ។

- ឥចឹង ពូយកន្លែងប៉ុន្មានដែរ ?

- មួយពាន់រៀលប៉ុន្មាន !

ពូស៊ីកូស្មុះបោសកន្លែងអង្គុយ រួចឡើងបោកស៊ីកូនាំអ្នកទាំងពីររូបសំដៅគោល ដៅ ។ តាមផ្លូវ មាតិកាព័ទ្ធជុំវិញខ្លួនដ៏ប្លែក ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក គេមកដល់ផ្លូវមួយស្អាតប្លែកមួយស្អាត មិនសូវមានចរាចរទេ ។ រីឯផ្ទះដែលនៅ អមសងខាងផ្លូវ សុទ្ធសឹងតែជាកូមិគ្រឹះធំៗស្អាតប្លែកភ្នែកណាស់ ។ មកដល់លំនៅ ភូមិគ្រឹះមួយដ៏ស្អាតស្អែក ដែលមានទីធ្លាស្រួចស្រាវជ្រាវប្រណិត ពូស៊ីកូក៏បញ្ឈប់ដាក់ អ្នកទាំងពីរចុះ ហើយនិយាយថា :

- គឺផ្ទះនេះហើយនាង !

មាតិ ហុចលុយថ្លៃស៊ីកូហើយក៏ពេញដើរទៅឈ្លាក់សម្លឹងទៅក្នុងតាមប្រឡោះ ទ្វារបង ឃើញភូមិគ្រឹះល្អឆើតប្រៀបហាក់ដូចជាមានទេវតាតាំង ។ នាងមើល ហើយមើលទៀត រួចនឹកភ្នែកក្នុងចិត្តថា :

- ខ្ញុំមកច្រឡំផ្ទះទេដឹង ? ឬក៏បងសោមកធ្វើការបំរើឱ្យគេនៅទីនេះ?

រំពេចនោះ មានស្រីៗក្មេងៗពីររូបដើរនៅក្នុងទីធ្លា ឃើញនាងហើយ ក៏សួរ :

- បងស្រី មានការចង់ជួបអ្នកណាដែរ ?

មាតិ ភ្ញាក់ព្រើត ក៏ឆ្លើយភ្លាម :

- ខ្ញុំមកបងសោ គាត់នៅទីនេះទេហ៎ ?

- អូ នៅទីនេះ គ្មានឈ្មោះបងសោទេបងស្រី ។

ទីន ! ទីន ! កំពុងតែជជែកសួរ សួរសម្លេងឡានមួយក៏បានមកដល់ ។ មាតិ ស្ទុះជឿសទៅម្ខាង គេរថយន្តថ្មីស្រឡាងដ៏ទំនើបមួយដែលមានផ្ទុកបុរសស្រ្តី ចំណាស់ពីររូបមកដល់ ។ ក្មេងស្រីៗនោះ ស្ទុះទៅបើកទ្វារបង ឱ្យថយន្តបរចូល ហើយក៏បែរក្រោយប្រាប់មាតិ ថា :

- បងស្រីទៅសួរគេជិតខាងក្បែរទៅ មើល ក្រែងជួបណា !

ក្មេងស្រីម្នាក់ទៀតស្ទុះកេះគូកនរបស់ខ្លួន :

- នែ កុំបាត់ច្រើនពេក ! ប្រញាប់ទៅជួយទុកដាក់លោកស្រីផងណា ក្រែងរៀប ចំពិធីដប់លៀងភ្ជាប់ពាក្យរបស់លោកប្រុសតូចមិនទាន់ណា ។

ថាហើយ ទាំងពីរនាក់ ក៏រត់ចូលទៅផ្ទះវិញយ៉ាងលឿន ទុកឱ្យមាតិឈរកាន់ ដៃកូន ទាំងទឹកមុខព្រួយផងភ័យផង នៅក្រៅបង ។

រសៀលនោះមាតិដើរចុះឡើងសួរគេតាមម្តុំៗនោះ ។ ផ្ទះខ្លះមានមនុស្សឆ្លើយ ខ្លះទៀតក៏គ្មានប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ស្គាល់សោទេ ។

នាងពេញដើរចុះដើរឡើង ទាំងអស់សង្ស័យ ។ រសៀលនោះ មាតិអង្គុយ សំកុកនៅតូបលក់បាយសម្លកញ្ចប់ មួយគិតថា

តើនាងគួរទៅសំរាកឈាយប៉ុន្មានឬក៏រកថយន្តឈ្នួលជិះទៅបាត់ដំបង វិញទាំងយប់ ។ នាងខ្មោចខ្មាសក្នុងចិត្តណាស់

ព្រោះនាងហាក់ដូចជាចាស់តម្រិះ មិនដឹងត្រូវជួយខ្លួនឯងយ៉ាងណា ក្នុងទីក្រុងដ៏ធំប្រកបដោយមនុស្សចម្លែកៗ យ៉ាង នេះ ។

កាលរស់នៅឯជនបទ នាងអាចកូកហៅអ្នកស្រុកឱ្យគេជួយនាងបាន ប៉ុន្តែ នៅទីក្រុង នាងមិនដឹងថា តើអ្នករស់នៅទីនេះ

មានសមត្ថភាពជួយមនុស្សជនបទ ដែរឬទេ ? មាតិគិតចុះគិតឡើង នៅតែមិនដាច់ចិត្តត្រលប់ក្រោយទៅ បាត់ដំបង វិញសោះ ។

នាងបែរជាប្តេជ្ញាចិត្តទៅវិញថា នឹងតាមរកសោបន្តទៀត ។

ព្រលប់បន្តិច នាងនាំកូនដើរត្រលប់មកម្តុំគ្រឹះ ដែលនាងបានមកដល់ពីរសៀល

ហើយតាំងចិត្តថានឹងចូលទៅសាកសួរអ្នករស់នៅក្នុងផ្ទះនោះម្តង ទៀត ។ គ្រាន់តែ មកដល់ភូមិគ្រឹះដែលមានអាសយដ្ឋាន

ដូចអំពីសរសេរឱ្យមកនោះវិញ មាតិ ភ្ញាក់ព្រើត ព្រោះទីនោះមានការរៀបចំពិធីអ្វីអរ ហើយមានតុបតែងភ្លើងភ្លឺចំពោះ

ចិញ្ចែងយ៉ាងស្អាតគួរឱ្យគយគន់ណាស់ ។ ពេលនោះមានតិក្ខាយជារាវែកមិនហ៊ាន ចូលទៅរកសួរគេទេ ព្រោះនឹកថា ខ្លួនជាអ្នកចំណែកមកពីក្រៅក្រុង មានសំលៀក បំពាក់ក៏មិនសូវស្អាត មិនចង់ឱ្យគេច្រឡំថាជាមនុស្សមករកស៊ីម្សាន ។ នាង សុខចិត្តឈរកាន់ដៃកូននៅ ក្បែរគុម្ពផ្កាក្រៅរបងផ្ទះ ក្រោមដងគោមដែលមាន អំពូលភ្លើងពណ៌សចាងបំភ្លឺផ្លូវ ហើយលូចអើតមើលសកម្មភាពទាំងឡាយដែលនៅ ខាង ក្នុងភូមិត្រីដង្កូវរឿង នោះពីខាងក្រៅទៅវិញ ដោយកិរិយាស្ងៀមស្ងាត់ ។

នៅខាងក្នុងទីធ្លាសួនច្បារដ៏ស្រស់ស្អាតនោះ គេមានរបៀបចំនាកវេទិកាតូច មួយ មានរង្វង់ត្រីសម័យលេងកំដរភ្ញៀវយ៉ាងកិរិយា ។ ភ្ញៀវទាំងឡាយនាំគ្នាបរ ឡានចូលម្តងមួយៗ ក្នុងសំលៀកដ៏ថ្លៃថ្នូរឧត្តម ខ្លះមានតុបតែង ត្រឡឹងអលង្ការ ពាសពេញខ្លួនភ្លឺចិញ្ចាច ។ មានតិឃើញស្រីក្មេងៗដែលនាង បានជួបកាលពីសៀល កំពុងរត់ខ្វាត់ខ្វែងបំរើភ្ញៀវ ។ ការពិត នារីជនបទ ដូចជានាង មិនធ្លាប់បានឃើញ ទិដ្ឋភាពអ្វីអស្ចារ្យដូច្នេះទេក្នុងជីវិត ។ ភ្លាមនោះ នាងឈឺភ្នែកហើយក្តិចខ្លួនឯង ចង់ដឹងថា តើនាងកំពុងស្រមៃ ឬក៏មិនមែន ត្បិតនាងបានឃើញបុរសម្នាក់ក្នុង សម្លៀកបំពាក់យ៉ាងសង្ហារម្ភកំពុងដើរឡើងទៅលើវេទិកា ។ សួរទះដៃកំលាន់ រំពេចឡើងយ៉ាងខ្លាំង ។ មានតិលាន់មាត់ខ្សឹបៗ ថា :

- បងសៅ... គឺបងមែនទេហ៎... ទេហ៎ ! មិនមែនទេ... មិនមែនបង សៅទេ... ហេតុម្តេច បងក្លាយជាបុរសទីក្រុងដ៏សង្ហារម្ភដូច្នេះទៅវិញ ?
- មានតិ ពាក្យសម្លឹងមើលនាយពិច័យមិនដាក់ភ្នែក ។ ក្នុងចិត្ត នាងរន្ធត់ ញាប់ញ័រស្មានមិនត្រូវ ។ ដៃជើងក៏ប្រែជាត្រជាក់ស្រេច :
- បងសៅ.... ឬក៏ខ្ញុំ ច្រឡំមនុស្សទេដឹង ?

មែនហើយ បុរសនោះមានកំពស់កំពូបរាងដូចសោណ្ឌាស់ខុសតែគោរពពុក មាត់ស្អាតបាត ហើយស្លៀកពាក់ថ្លៃថ្នូរក្រៃលែង មិនដូចនាយសៅរបស់នាងដែល ស្លៀកពាក់ឱ្យតែជិតខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ។ ភ្លាមនោះ សួរទះដៃលាន់រន្ធឡើងយ៉ាង ខ្លាំងម្តងទៀត ។ មានតិសម្លឹងពិច័យ ឃើញបុរសចំណាស់និងស្រីចំណាស់ពីរបី ក្នុងសម្លៀកបំពាក់និងបូកពារថ្លៃថ្នូរ ដើរឡើង ឆ្ពោះទៅលើវេទិកា ហើយចាប់យក មេក្រូមកកាន់ រួចក៏ប្រកាសទៅកាន់ភ្ញៀវពិសេសៗទាំងឡាយនោះ ថា :

- សូមស្វាគមន៍ លោកនិងលោកស្រី និងមិត្តទាំងឡាយ ! ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំមានដំណឹងដ៏ រីករាយមួយមកជំរាបភ្ញៀវទាំងឡាយគ្រប់ៗគ្នាឱ្យបានជ្រាបនិងជួយធ្វើជាសាក្សីផង ថាថ្ងៃនេះ វេលានេះ កូនប្រុសកំលោះរបស់ខ្ញុំ សូមប្រកាសលាភាពកម្លោះហើយ !

សួរទះដៃ ហើរកញ្ជ្រៀវកំលាន់ឡើងយ៉ាងរំពេច សូម្បីមានតិដែលនៅឈរ ខាងក្រៅក៏ឮអ្វីៗទាំងអស់ឥតចន្លោះដែរ ។ នាងធ្លាក់ធ្លើមកក្នុងស្រែច្របល់ក្នុង ចិត្តភ្លាម ប៉ុន្តែនាងបែរជាខ្សឹបកម្លាចចិត្តខ្លួនឯងវិញថា :

- គេឈ្មោះនរង្គទេតើ មិនមែនបងសៅទេ ហេតុអ្វីខ្ញុំត្រូវខ្វល់ខ្វាយធ្វើអ្វី ?

ពេលនេះមិត្តអ្នកអានប្រាកដជានៅចាំច្បាស់ហើយថា ឪពុកម្តាយរបស់កម្លោះ នរង្គយើង គឺជាលោកណារេន និងអ្នកស្រីសុខាត់ ។ ក្រោយពីលោកណារេន បញ្ចប់ ប្រយោគភ្លាម អ្នកស្រីសុខាត់ក៏ចាប់មេក្រូ មកស្រែកប្រកាស ដែរ :

- ខ្ញុំក៏បានជ្រើសរើសហើយនារីមួយរូបនោះទុកដែរ... គឺជានារីដ៏ស្រស់ ស្អាតសោភា ម្នាក់ប្រចាំសង្កាត់យើងនេះ...
- ត្រូវហើយប៉ាទ ! (លោកណារេនពោលបន្ត) គឺខ្ញុំបានសម្លឹងទុក បំរុងថា សុំចង សម្ព័ន្ធមេត្រី ធ្វើជាកូនប្រសារថ្ងៃនេះឯងបាទ !
- រំពេចនោះ មានភ្ញៀវខ្លះក៏ស្រែកសួរឡើងថា :
- សុំស្គាល់ផង ! តើនារីណាទៅដែលមានសំណាងខ្ពស់ ល្អម្ល៉េះ ?

លោកណារេន ឮដូច្នោះក៏រីកមុខដូចគ្រាប់ជីវ :

- បាទ! កូនប្រសារដែលខ្ញុំជ្រើសរើសទុកនោះគឺអ្នកនាងដ៏ស្រស់សោភា នៅអង្គុយ តុខាងនេះ បាទ !

លោកណារេន លើកដៃចង្អុលចំនាងក្រមុំប្រិមប្រិយម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែ នាងបែរជា ភ្ញាក់ព្រើតធ្វើភ្នែកឡើងឡងៗ ហើយត្រីក្បាល វាដៃយ៉ាងញាប់ រួចក៏ងើបឈរ ឆ្លើយតវ៉ាថា :

- អត់ទេប៉ា ! ខ្ញុំនេះគឺណារីកូនស្រីរបស់ប៉ា ប្អូនស្រីបងនរង្គទេតើ!

ភ្ញៀវទាំងអស់នាំគ្នាហោរគិតឡើង ។ លោកណារេន ភ្ញាក់ព្រើត :

- អូអើ ! កូនស្រីប៉ា ! យី ! ដល់តែងខ្លួនស្រស់ស្អាតអញ្ចឹងទៅ ប៉ាមើលលែង ស្គាល់កូនស្រីតែម្តង ! សូមទោសៗ ! ខ្ញុំចង្អុលច្រឡំទេបាទ ការពិតនារីដែលខ្ញុំបំរុង សូមនាងធ្វើជាកូនប្រសារ គឺនៅខាងនោះបាទ...

លោកណារេន លើកដៃចង្អុលទៅម្ខាងទៀត តែត្រូវអ្នកស្រីសុខាត់យកដៃ គ្រឿងចេញ រួចប្រកែកទៅលោកណារេនវិញ ថា :

- អត់ទេ នៅខាងនេះទេចាំ ! (អ្នកស្រីក៏ចង្អុលបញ្ជាសម្លេង)

- ខុសហើយ! គឺ នៅខាងណោះបាទ !

- អត់ទេ ខាងនេះទេចាំ !

ទាំងពីរនាក់ លោកណារេនអ្នកស្រីសុខាត់ ចង្អុលចុះឡើងៗ ខុសទិសគ្នាទាំង អស់ ធ្វើឱ្យភ្ញៀវវិលក្បែរសើចគិតយ៉ាងក្អាកក្អាយ ត្បិតគិតស្មានថាលោកទាំងពីរ កំពុងនិយាយកំប្លែងលេងជាមួយភ្ញៀវ ។ តាមការពិតគឺលោកកំពុង ប្រកែកគ្នាយក មែនទែន តែពេលនោះគ្មានភ្ញៀវណាម្នាក់ទេដែលដឹងថា តើនារីរូបណាក្នុងចំណោម នារីទាំងឡាយដែលមកចូលរួមពិធីនាវាត្រីនោះ មានសំណាងត្រូវបានទទួលការ ជ្រើសរើសជាតួតាំងរបស់នរង្គឡើយ ។ គេទាំងអស់ក៏នាំគ្នាសើចក្អាកក្អាយចំពោះ

ឆាកកំប្លែងរបស់លោកណារេន និង ភរិយា។ ភ្លាមនោះ នរង្គក៏សុំទាញយក មេក្រូមក ប្រកាសដោយផ្ទាល់ ទៅកាន់ភ្ញៀវទាំងឡាយថា :

- ជំរាបអស់លោក លោកស្រី ដែលជាភ្ញៀវកិត្តិយសទាំងអស់ ! នារីដែលខ្ញុំគិត បំរុងនឹងរៀបការជាតួអនាគតនោះ

គឺខ្ញុំបានជ្រើសរើសទុកក្នុងចិត្តជាយូរមក ហើយ គ្រាន់តែគ្មានឱកាសប្រកាសដំណឹងផ្លូវការនៅឡើយតែប៉ុណ្ណោះ ។

ភ្ញៀវទាំងឡាយមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមក ។ វិមានតិដែលកំពុងឈរពេញនៅ ខាងក្រៅស្តាប់ការប្រកាសរបស់នាយ ក៏មានអារម្មណ៍កាន់តែរន្ធត់ចិត្តក្អកក្អួលខ្លាំង ឡើងៗ ស្ទើរតែទប់ចិត្តមិនបាន ។ នាងចង់ត្រលប់ ក្រោយទៅផ្ទះវិញណាស់ តែ ដើររបស់នាងហាក់ដូចជាមានមេដៃកង្វិលនៅឈរស្លៀកមួយកន្លែងអញ្ចឹង រក ឈានដើរចេញទៅណាមិនរួចសោះ ។ ភ្ញៀវទាំងឡាយកំពុងទទួលការសប្បាយ រីករាយ គ្មាននរណាគេចាប់ភ្លឹក ចំពោះវត្តមានរបស់នារីដែលឈរពេញនៅក្រៅ របងនោះដែរ ។ គេនាំគ្នាសួរអ្វីអ្វីថា :

- ចុះតើបុព្វប្រថាប់ចិត្តរបស់កម្លោះសង្ហារយើងជានរណាទៅហ្ន៎ ?

រំពេចនោះ នរង្គ ពោលបន្តទៀតថា :

- ខ្ញុំមិនដឹងថា ជាតិនេះ ខ្ញុំនឹងនាង មានវាសនាជាតួតាំងនឹងគ្នា ឬក៏យ៉ាងណាទេ....

ភ្ញៀវៗស្រែកកំណាចិត្តទៅនរង្គថា :

- ប្រាកដជាបានជួបគ្នាជាតួមិនខានទេ !

ភ្លាមនោះ នារីស្រស់ស្អាតម្នាក់ ក្នុងសម្លៀកស៊ីវិលយ តាក់តែងកាយយ៉ាង សោភាស្តុះដើមពីតុរបស់ខ្លួនដើរសំដៅនៅវេទិកា ហើយស្រដីថា :

- ខ្ញុំគិតថា នារីដែលបងនរង្គ កំពុងសម្លឹងរង់ចាំចម្លើយពីនាងនោះ គឺជារូបនាង ខ្ញុំនេះហើយចាំ !

ភ្លាមនោះ សួរទះដៃនិងសម្លេងហើរកញ្ជ្រៀវក៏លាន់ឮឡើងរំពងជាថ្មី ប៉ុន្តែ នរង្គមិនបានសំដែងភាពរីករាយនៅលើផ្ទៃមុខទេ ។
គេបែរជា ញញឹមស្ងួតតបទៅ នាងវិញថា :

- មែនហើយ ! ខ្ញុំធ្លាប់លួចស្រលាញ់អ្នកនាងមែន អ្នកនាងសុចារី ! តែនោះគ្រាន់ តែជាសេចក្តីស្រលាញ់រវាងមិត្តនិងមិត្តប៉ុណ្ណោះ មិនមែនក្នុង
ឋានៈជាគូគាប់ទេ !

សុចារីថ្លោះទឹកមុខធ្វើមុខស្ងួត ហើយបែរក្រោយទៅអង្គុយនៅតុវិញយ៉ាង រហ័សទាំងខកចិត្តក្រៃលែង ។
រីឯភ្ញៀវទាំងឡាយហាក់ដូចជាយល់ស្មានការណ៍ ក៏នាំគ្នាទំលាក់សម្លេងហើរមកស្ទាត់ឈឹងអស់រលីង ។ តែនរង្គមិនបានចាប់ភ្លឹកពី
អ្វីទាំងអស់ក្រៅពីបរិយាយបន្តទៀតនូវអ្វីដែលគេប្រាថ្នាចង់ ប្រកាសឱ្យគេឯងបាន ដឹងនាការត្រីនេះ :

- អស់លោក លោកស្រី ដែលជាភ្ញៀវកិត្តិយសទាំងអស់ ! ការពិត នារីដែលមាន
ស្រមោលផ្កិតជាប់ក្នុងក្រឡិបេះដូងរបស់ខ្ញុំតែម្នាក់គត់ក្នុងជីវិតនោះ គឺជាផ្កាមួយទង ដែលមានក្លិនពិដោរក្រអូបជាអមតៈ មិនថាផ្កានោះជាផ្ការីក
ឬផ្ការោយក្រៀមស្ងួត យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គន្លឹពិដោររបស់ផ្កានោះនៅតែមានក្លិនក្រអូបអប់រំនៅក្នុងដួងចិត្ត
របស់ខ្ញុំជានិច្ច.....

ភ្ញៀវមើលមុខគ្នាសាថ្មី ។ ខ្លះនិយាយកំប្លែងថា :

- អុំញូមើលគេ ! មនុស្សដូចគ្នាមិនស្រឡាញ់ បែរជាទៅស្រឡាញ់ ផ្កាទៅវិញ !

ភ្លាមនោះ អ្នកស្រីសុខាត់ក៏មានប្រសាសន៍ រីងឡើង :

- ផ្កាអមតៈ មានតែផ្កាជីវរណ៍កូន !

ភ្ញៀវហើរគិតឡើងសាជាថ្មី ។ តែ នរង្គបែរជាតបវិញថា :

- ប៉ុន្តែ ផ្កាជីវមានតែសម្រស់គ្មានក្លិនទេ ។ រីឯផ្កាក្នុងដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំមានគន្លឹពិដោរ ក្រអូបវិសេសជាអលង្ការ ។

ការពិតនាងគ្រាន់តែជាផ្កាជនបទមួយទងដ៏ក្រក្រិម្នាក់ ។ នាគ្រាមួយដែលខ្ញុំមានបូសរិះស្លាប់ដោយសារចោរឃ្លាន រូបនាងនិងបួនប្រុសបាន
ជួយសង្គ្រោះជីវិតខ្ញុំឱ្យផុតភ័យ ដោយកំលាំងទឹកចិត្តដ៏មានសទ្ធា.....

ពួកដល់ត្រង់នេះ មានតិអូលដើមកស្រក់ទឹកភ្នែកតក់ៗ ទៅលើផ្ទាល់មាសា

ដែលកំពុងគេងលង់លក់នៅក្នុងរង្វង់ដៃរបស់ម្តាយយ៉ាងស្តាប់ស្តល់ :

- គេ.... គឺជាបងសោតិតមែន !

ភ្លាមនោះ នរង្គ ក៏ពោលបន្តថា :

- ប៉ុន្តែ ក្នុងឱកាសដែលនាង បានជួយជីវិតខ្ញុំឱ្យរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ រូបខ្ញុំបែរជាធ្វើ ឱ្យផ្ទះរបស់នាងត្រូវភ្លើងឆេះរាបដល់ដី
រហូតបណ្តាលឱ្យបួនប្រុសរបស់នាងត្រូវ ស្លាប់យ៉ាងអណោចអធម្មក្នុងអត្តិភ័យនោះទៅវិញ ។ នឹកដល់រឿងនេះកាលណា
ខ្ញុំបន្ទោសខ្លួនឯងជានិច្ច.....

មានតិ ស្តាប់ឮហើយញញឹមខ្លួនប្រាប់ៗ ស្រក់ទឹកភ្នែកតែម្នាក់ឯង ។ នៅខាងក្នុង នរង្គ

ប្រកាសដោយសម្លេងអូលៗហាក់បីដូចជាកំពុងខំប្រឹងលេបទឹកភ្នែកវិប្បដិសារី កុំឱ្យហូរចេញមកជោគជាំកណ្តាលចំណោម...។ ភ្លាមនោះ

លោកណារេនដកដង្ហើម ឃ្លៗ បន្ទូលការតានតឹងនៅក្នុងទ្រូង ក្នុងឱកាសដែលអ្នកស្រីសុខាត់លួចឈ្លោកមុខ យកដៃជូតទឹកភ្នែកជាញឹកញាប់ ។

រីភ្ញៀវ ទាំងឡាយក៏នៅស្ងៀមឈឹង ហាក់បី ដូចជាកំពុងនឹកសង្វេគអាណិតដល់តួអង្គ ដែលនរង្គកំពុងរៀបរាប់ ។ ខ្លះលួចផ្តិត ទឹកភ្នែកញយៗ

មិនចាញ់អ្នកស្រីសុខាត់ទេ ។ នរង្គ ក៏រៀបរាប់បន្ត :

- ពេលនេះ រូបនាងបានខាបយកដូងចិត្តនិងវិញ្ញាណខ្ញុំអស់ហើយ។ ជាតិនេះ បើគ្មានរូបនាងទេ ជីវិតខ្ញុំក៏គ្មានន័យនឹងរស់បន្តទៅទៀតដែរ មានតែការសាងផ្នួស លាងបាប និងធ្វើបុណ្យបញ្ចូនកុសលឱ្យនាងនិងកូនរបស់នាង តែប៉ុណ្ណោះ.....

ភ្ញៀវទាំងឡាយរំជួលចិត្តណាស់ កាលបើបានឮប្រយោគចុងក្រោយនេះ ។

ភ្លាមនោះ លោកណាវេនស្ទុះឃាត់ ៖

- កុំអីណាំកូន ! មិនបានទេ! កូនបូសមិនបានទេ !
- ម៉ាក់ក៏ដូច្នោះដែរ ! ម៉ាក់មិនអនុញ្ញាតឱ្យកូនចូលផ្ទះដើម្បីផ្សះដំបៅក្នុងចិត្តរបស់ ជាដាច់ខាត ណាំកូន ។
- ប៉ាមានកូនប្រុសតែមួយ បើឯងបូស តើបាននរណាស្នងត្រកូល?
- មែនហើយ ជាកូនប្រុសត្រូវតែតាំងខ្លួនក្លាហានជាប្រុស ! ស្គាល់ខុសស្គាល់ត្រូវ! ស្គាល់គុណស្គាល់ទោស! បើគេបានប្រព្រឹត្តអំពើល្មមកយើង... តើយើងទៅខ្លាចអ្វី នឹង សាងអំពើល្អជាការតបស្នងទៅវិញនោះ ?

ប៉ុន្តែ នរង្គ នៅតែមានទឹកមុខស្រងូតស្រងាត់ដដែល រួចវាចាបន្តថា ៖

- លោកប៉ា ! ម៉ាក់ ! ភ្ញៀវកិត្តិយសទាំងអស់ ! ឱ្យខ្ញុំសុំទោសផងដែរ ខ្ញុំមិនអាច រៀបការជាមួយនារី ដែលលោកប៉ានិងម៉ាក់ជ្រើសរើសឱ្យនោះបាន ។ ជាតិនេះ ជីវិតខ្ញុំនឹងអាចមានសេចក្តីសុខបាន លុះណាតែខ្ញុំបានរស់នៅក្បែរម្ចាស់ដូងចិត្តរបស់ ខ្ញុំតែម្នាក់នោះប៉ុណ្ណោះ។ បើគ្មានរូបនាងទេ.....
- ប៉ា...!!!!

ភ្ញៀវទាំងអស់ភ្ញាក់កន្ត្រាក់បែររកមើលម្ចាស់សំលេងឃើញកុមារីតូចម្នាក់.....

- ពុទ្ធា ! មាលា ! (នរង្គឧទានទាំងភ្ញាក់)

មែនហើយ ! នោះគឺជានាងតូចមាលាដែលភ្ញាក់ពីគេង ស្ទុះកន្ត្រាក់ចុះពីដៃ

ម្តាយហើយរត់កាត់ទិដ្ឋាយ៉ាងលឿនរីងពេលនាងឮសំលេងរបស់នាយ ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែនាងជំពប់ជើង ដួលទៅដីព្រួស ។ ឃើញហើយ នរង្គស្ទុះរត់ចុះពីវេទិកា យ៉ាងរហ័សសំដៅទៅរកនាងតូចហើយលើកនាងឡើងបបោសលាងលាមកនាងភ្លាម៖

- មាលាកូន! ប៉ានឹកកូនណាស់!!!

មាលាស្ទុះឱបក នរង្គយ៉ាងណែន សំដែងអាការៈហាក់ដូចជានឹករលឹកនាយ ក្រែលែង ។ ចំណែកមារតី ដែលឈរនៅខាងក្រៅរបង បែរជាឈរភិតភ័យ ភ្លឹក ស្រឡាំងកាំង ថាចង់ទៅចាប់កូនមកវិញ ក៏មិនហ៊ាន ថានឹងគេចខ្លួន ក៏គេចមិនកើត

ត្បិតមាលាបានរត់យ៉ាងលឿនចេញពីដៃនាង ចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់គេបាត់ទៅ ហើយ ។

មារតីភិតភ័យតក់ក្តៅដែលអាល័យឈរភ្លឹកភ្លេចខ្លួន ហើយបណ្តោយឱ្យ មាលា ចូលទៅខានពិធីដ៏វិសេសរបស់គេ...

បែរមើលមករូបនាងនិងកូនចុះ !!!! សម្លៀកបំពាក់ឱ្យស្រមក មើលមិន យល់ទេ ដោយសារតែការធ្វើដំណើរតាំងពី

ព្រលឹមតាមឡានឈ្នួលត្រូវដឹកយកតាមផ្លូវ មិនសក្តិសមនឹងចូលខានកន្លែងដែល មានភ្ញៀវកិត្តិយសឧត្តុង្គឧត្តមដូច្នេះឡើង។

តែនរង្គវិញបែរជាត្រេកអរក្រៃលែង កាលបើបានយល់វត្តមានរបស់មារតីនៅមាត់របងផ្ទះ ។ នាយក៏លើកមាលា ៣

ហើយស្ទុះរត់ឆ្ពោះទៅរកមារតីយ៉ាងលឿនស្ទើរដោយចិត្តរំភើបឥតឧបមា ៖

- មារតី ! មារតីអូន !

នរង្គស្ទុះមកដល់ជិតមាលា ហើយលូកស្រវាអោបនាងយ៉ាងណែនក្នុងរង្វង់ ដៃ ។

បេះដូងរបស់នាយរំជួលព្យាបាល្លាតត្រឹកសឹងឆ្ងាយឆ្ងេងមកក្រៅ ។ តែមារតី បែរជាឈររាំងមិនដឹងថា ត្រូវធ្វើយ៉ាងណា

ក៏បណ្តោយឱ្យរូបកាយនាងត្រូវនរង ស្រវាអោបពេញទំហឹងនៃសេចក្តីរលឹកដ៏ធំធេងរបស់គេចំពោះនាង ។ រីឯអ្នកស្រី
សុខាត់និងលោកណារេនវិញ គ្រាន់តែក្រលេកឃើញមុខមាតិកាណា ស្រាប់តែ បើកភ្នែកធំៗដាក់គ្នាទៅវិញទៅមកឡើងឡងៗ
ទំនងជាមានការភ្ញាក់ ផ្អើលក្នុងចិត្ត ជាខ្លាំង ។ ភ្លាមនោះ នរងបន្តិវាចាទាំងរំជើបរំជួលក្នុងចិត្តទៅកាន់មាតិកាថា :

- បងនឹកអូនណាស់ មាតិកាពូលដូងចិត្តបង !!!!

នាយយើងពោលទាំងអូនដើមក រលីងរលោងទឹកភ្នែក ។ ទាំងពីរនាក់មាន អារម្មណ៍ រំភើបរកអ្វីប្រៀបបានឡើយកាលបើបានជួបគ្នាវិញ
។

រំពេចនោះ ស្រាប់តែមាតិកាបាននរងចេញហើយស្ទុះថយក្រោកភ្លាម ទាំងចិត្ត ជ្រួលច្របល់រកថាមិនត្រូវ ។ នរងភ្ញាក់ព្រើត ឧទានឡើងថា
:

- មាតិកា ! អូនចំណាំបងមិនបានទេហ៎ ?

មាតិកា សម្លឹងមើលមុខនរង ហើយជ្រួញចិញ្ចឹមត្រវីក្បាល :

- អត់ទេ ! បងមិនមែនជាបងសៅរបស់មាតិកាទេ ! មិនមែនទេ !

ភ្ញៀវទាំងឡាយងើបស្ទុះស្រីស្រដើរទៅរកមើលអ្នកទាំងពីរ ។ នរងវាចាបន្ត :

- អូនចំណាំបងមិនបាន ឬក៏អូនធ្វើពើហ្នឹង ? អូនឃើញទេហ៎ ! សូម្បី តែនាងតូច មាណាដែលនៅចាំបងជាប្រហែលបស់គេដែរ ហេតុម្តេចក៏អូន..... ?

- ប៉ុន្តែ ពេលនេះ..... រូបបងមិនមែនជាបងសៅរៀកខ្យង របស់មាតិកាទៀតទេ ។ បងគឺដូងផ្កាយដែលរះខ្ពស់អនេក ។

ចំណែកមាតិកាវិញគ្រាន់តែជាជន្លេននៅក្នុងភក់ ជ្រាំ... ខ្ញុំពិតជាខ្លាច ខ្លាចណាស់ មិនហ៊ានលូកដៃឈោងចាប់ផ្តោតបងទេ...

- មាតិកា ! បងមិនដែលគិតទេថា អូនជាអ្នកណា មកពីណានោះទេ គ្រាន់តែដឹង ថា អូនជាកំពូលដូងចិត្តរបស់បងតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ បងពិតជា
ស្រឡាញ់អូនណាស់ មាតិកា... ស្រឡាញ់អូនស្មើនឹងជីវិតរបស់បងណាអូន !

- អត់ទេ បងសៅ ! ឱ្យខ្ញុំសុំមាណាវិញមក ! យើងទាំងពីរមិនសក្តិសមនឹងទទួល កិត្តិយសក៏ខ្ពង់ខ្ពស់ឧត្តមយ៉ាងនេះពីបងទេ.....

ថាហើយ នាងក៏ស្រវាទាញមាណាពីដៃរបស់សៅ ទាំងរលីងរលោងទឹកភ្នែក

ហើយស្ទុះរត់ចេញពីភូមិត្រីលោកណារេនសំដៅនៅផ្លូវធំ តែសៅរត់តាមស្រវាចាប់ នាងជាប់មិនឱ្យឈានទៅណាបានឡើយ :

-មាតិកា បងមិនឱ្យអូនទៅណាវិញទេ ! មាតិកា ! ត្រលប់មកវិញណាអូន ។

លុះនាយស្លាក់ស្រវាបេះមាណាពីដៃនាងបានហើយ ក៏ហុចកុមារីទៅឱ្យអ្នកស្រី សុខាត់ ហើយនិយាយទាំងបន្តិបន្តាន់ថា :

- ម៉ាក់ ! សុំជួយ ចៅស្រីមួយភ្លែតប៉ុន្មាន !

អ្នកស្រីសុខាត់ទទួលយកមាណាទាំងស្រឡាំងកាំង ។ ស្រាប់តែ លោកណារេន ចូលមកដល់តាមខ្លះដណ្តើមកុមារីយកចេញពីអ្នកស្រី :

- តែ ម៉ាក់វា ! បើ ពេលមិនកើតទេ ទុកឱ្យខ្ញុំ ពិរិញក៏បានដែរណា ! ពេក្មេង ធ្វើខ្លួន កោងៗ អញ្ចឹងបានន័យថាយ៉ាងម៉េចទៅហ្ន៎ស ?

អ្នកស្រីសុខាត់សម្លក់ :

- ប៉ាវាងចង់ឱ្យដឹងថាខ្ញុំនេះ ជាដូនចាស់ផងហ្ន៎ស? កុំសូវពេកមើល!

លោកទាំងពីរក៏នាំគ្នាប្រវាដណ្តើមនាងតូចរៀងៗខ្លួន ។ រីឯនរងខំប្រឹងស្រវា អោបប្រអូសប្រទាញមាតិកាត្រលប់មកក្រោយវិញ
រហូតដល់ខាងលើវេទិកា :

- អស់លោក លោកស្រី ភ្ញៀវកិត្តិយសទាំងអស់ ! នៅពេលនេះ ខ្ញុំបាទសូមបង្ហាញ សាមីខ្លួនដែលជាម្ចាស់ដូងចិត្តរបស់ខ្ញុំ គឺ... គឺ
ជាស្រីមួយរូបនេះហើយបាទ !

ភ្ញៀវខ្លះហាក់ដូចជាសំដែងការភ្ញាក់ផ្អើល តែភាគច្រើនក៏សំដែងនូវភាពរីក រាយទៅវិញ
ត្បិតបានឃើញតួតាបវិលជួបគ្នាវិញក្រោមក្រសែចក្កដោយផ្ទាល់ ល្អ ទស្សនា ជាងសាច់រឿងក្នុងខ្សែភាពយន្តទៅទៀត ។
ជាពិសេសក្រោយពីបាន ឃើញតួទាំង ពីរមានសម្ព័ន្ធចំណងផ្លូវចិត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកដ៏មានជំរៅ ភ្ញៀវ
ទាំងឡាយក៏នាំគ្នាទះដៃហើកព្រឿវឡើង ជាឃោសនសព្ទអបអរសាទរ ដល់តួ តាបដ៏វិសេសនាព្រឹមង្គលនោះ ។

នៅក្នុងបន្ទប់កំល្យាណិតមួយ...

- ថ្លើមធំណាស់ ! ធំៗៗ ! មហាសែនធំ !

នៅក្នុងបន្ទប់នោះមានតែមារតី លោកណារេននិងអ្នកស្រីសុខាត់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ការពិតនាងកំពុងតែត្រូវលោកណារេនជីវិតសួរសម្លេងពិនាង

។ លោកណារេន សំលុតបន្តទៀតថា :

- នាងដឹងខ្លួនទេហ្ន៎ស ?

- ដឹងថា...

- ហ្ន៎ក ! ដឹងរឿងអ្វី ?

- ដឹងថា ថាខ្លួនជាអ្នកតូចទាប មិនគួរប្រាថ្នាឈោងចាប់ផ្តាយទេ ។

- តែពេលនេះ ផ្កាយវាជ្រុះប្រឡាក់ដីហើយ នាងមិនជួយរើសយកមកលាងដុះខាត់ ឱ្យមានពន្លឺរស្មីឡើងមកវិញទេហ្ន៎ ?

- លោកចង់មានប្រសាសន៍យ៉ាងម៉េចទៅ ?

- យីអើ កូននេះរឿយ ! អីក៏ដំឡូងមូលម៉្លេះហ្ន៎ ?

ភ្លាមនោះ អ្នកស្រីសុខាត់ ដាក់ខ្លួនចុះក្បែរនាង ហើយពោលខ្លាំងដែរ :

- នាងពិតជាធ្វើមធ្មត់ពាសមេឃមែន ! តើខ្ញុំនេះ គួរដាក់ទោសនាងបែបណា ទើប សមទៅហ្ន៎ ?

មារតី អស់ពីភ័យបែបជាឆ្ងល់ម្តង :

- នាងខ្ញុំមានប្រព្រឹត្តិអ្វីធ្ងន់ធ្ងរបូ បានជាត្រូវទទួលទោសធ្ងន់នោះថា?

- នាងពិតជាមិនដឹងខ្លួនមែនហ្ន៎ស ?

មារតី ធ្វើភ្នែកឡើងឡង់ ។ អ្នកស្រីសុខាត់មានប្រសាសន៍បន្ត :

- នាងដឹងទេថានាងបានធ្វើបាបចិត្តកូនប្រុសខ្ញុំយ៉ាងណាខ្លះ ?

- អត់មានទេ ខ្ញុំគោរពកោតខ្លាចចិត្តគាត់ជានិច្ច ។

- ហើយចុះហេតុអ្វីបានជា ពេលនេះ.. (អ្នកស្រីសួរសម្លេង) នរង្គកូនប្រុសខ្ញុំ វា ពិបាកចិត្តរហូតចង់សម្លាប់ខ្លួនដូច្នេះ ?... តែ...

ឥឡូវគ្រាន់បន្តិចហើយ គេលែងចង់ សម្លាប់ខ្លួនហើយ ប៉ុន្តែគេឆ្កួតចង់ទៅបួសជាសង្ឃទៅវិញ ។ ដឹងទេហ្ន៎ ? នាងពិត ជាមនុស្ស

យ៉ាប់ខ្លាំងណាស់ ! តើនាងមានដាក់ថ្នាំអ្វីបំពុលអ្វី ឱ្យកូនខ្ញុំបរិភោគ បានជាគេក្លាយជាវិលវល់រង្វេងស្មារតីបែបនេះ ?

មារតី ឆ្លើយទាំងតតាក់តតុប :

- អត់ទេអ្នកស្រី ! មិនដែលទេថា !

លោកណារេន ដែលអង្គុយស្តាប់យូរហើយក៏ឆ្លើយកាត់ :

- នាងចេះនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងទេហ្ន៎ ? គួរឱ្យចុញទ្រាន់មែន ។ នុ៎ះ នរង្គគេមកដល់ ហើយ ។ នាងមានពាក្យអ្វីនិយាយប្រាប់ខ្ញុំនៅចំពោះមុខគេទេ
?

មាតិកា បែរមើលទៅក៏យល់រូបនរងដើរចូលមក ព្រមទាំងមានពាណានៅក្នុង ដៃផង ។ លុះឃើញនាងតូចមាណាមានទឹកមុខញញឹមរីករាយ ផ្អែកក្បាលលើស្មា របស់នរងយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល សំដែងអាការៈហាក់ដូចជាមានការកក់ក្តៅណាស់ កាលបើបានទទួលនូវការថ្នាក់ថ្នមពីនាយ មាតិកាហាក់មានកំលាំងចិត្តប្រឹងតែម្តង នាងតាំងស្មារតីយ៉ាងក្លាហាន ឆ្លើយតបទៅលោកណារេនអ្នកស្រីសុខាតិវិញ ៖

- ថ្វីត្បិតតែមាតិកាខ្ញុំនេះជានារីខ្សត់ក្រីក្រម្នាក់ គ្មានវណ្ណៈ គ្មានទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីនឹងគេ ប៉ុន្តែ ការដែលខ្ញុំមករកបងសៅពេលនេះ គឺមិនមែនដើម្បីសម្លឹងស្វែងរកលាភ សំណាងដ៏ធំធេង សំរាប់ជីវិតខ្ញុំនិងកូនឡើយ ។ តាមការពិត ខ្ញុំមកភ្នំពេញនេះ ព្រោះ តែសេចក្តីនឹករលឹកនិងការព្រួយបារម្ភចំពោះបងសៅតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ... ព្រោះគាត់ បានបាត់ស្រមោលទៅដោយគ្មានដំណឹង....

និយាយដល់ត្រឹមនេះ មាតិកាស្រក់ទឹកភ្នែកច្រោក តែខំយកដៃជូតវិញយ៉ាង រហ័ស ក្នុងឱកាសដែលលោកណារេន អ្នកស្រីសុខាត់និងនរង កំពុងតែរំជួលក្នុងចិត្ត

នឹកអាណិតអាសូររូបនាង ។ មាតិកាក៏ពោលបន្តទៀតថា ៖

- ទឹកភ្នែកប៉ុន្មានដណក់នេះ មិនមែនមានន័យបញ្ជាក់ថា រូបខ្ញុំខ្លះការរីងប្តឹងនោះទេ ក៏ប៉ុន្តែជាទឹកភ្នែកដែលដាស់សតិខ្ញុំជានិច្ចថាទៅ... ទោះបីជាជីវិតមាតិកាមាន គ្មានបងសៅនៅក្បែរ ក៏មាតិកាអាចរស់នៅពីងជំហរខ្លួនឯងបានដែរ ឱ្យតែបានដឹងថា ជីវិតគាត់បានសុខសាន្តហើយ នោះរូបខ្ញុំក៏ស្ងប់អារម្មណ៍លែងបារម្ភពីគាត់.....

រំពេចនោះ នរងរលីងរលោងទឹកភ្នែករំជួលចិត្ត អាណិតមាតិកាដែលខ្លាំង កាលបើបានស្តាប់ប្រយោគនាងចប់ ។ នាយកស្ទុះមកលុតជង្គង់ជំពោះមុខអី ហើយបន្តិវាចាទាំងអស់អាក់ទៅកាន់នាងថា ៖

- មាតិកា ! ឱ្យបងសូមទោសណាអូនណា ដែលបានធ្វើឱ្យអូនព្រួយចិត្តយ៉ាងនេះ....

ថាផង នាយយើងលើកដៃជូតទឹកភ្នែកឱ្យនាងផង ៖

- ឈប់យំទៅ ! បងលែងទៅណាចោលអូនទៀតហើយទោះបីជាក្នុងកាលៈទេសៈ ណាក្តី បងនឹងនៅក្បែរអូនជានិច្ច លុះអវសានចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់បង ។

ស្រដីចប់ នរងក៏ស្រវាអាបនាងយ៉ាងណែនក្នុងរង្វង់ដៃ ។ រំពេចនោះស្រាប់

តែមាណាស្ទុះដើរមកក្បែរស្រវាអាបអ្នកទាំងពីរហាក់ដូចជាចង់ប្រាប់ថា សូមមេត្តា កុំភ្លេចបញ្ចូលរូបនាងទៅក្នុងរង្វង់ដៃដឹកក្តៅនោះផង ។ អ្នកស្រីខាត់កំពុងតែរលីង រលោងទឹកភ្នែក ស្រាប់តែដាក់ភ្នែកមើលទៅលោក ណារេន ឃើញលោករលីង រលោងទឹកភ្នែកដែរ ក៏មានប្រសាសន៍បន្តបង្គាប់ថា ៖

- ប៉ាវ៉ា... និយាយអីខ្លះមើល !

លោកណារេន ក៏ធ្វើពិជាក្រហែមបន្តបំបិយាកាស ៖

- យីអើ ! មានសមានចិត្តល្អម្ល៉េះហ្ន៎??? មាននៅសល់ម្លឹងម្នាក់ទៀតទេហ្ន៎ ខ្ញុំសុំដំណឹងថែមមួយទៀតឱ្យនរងណា ។

អ្នកស្រីសុខាត់ លូកក្តីចង្អោលោកណារេន ៖

- បើមានម្នាក់ទៀត ទាល់តែជាបងប្អូនភ្លោះហើយទើបបានដូចគ្នាទាំងសព្វ ។ អូនែ កូនស្រី ! ខ្ញុំនិងលោកណារេនមានសំណូមពរមួយជូននាងណា ដើម្បីសុំប្តូរយកកូន ប្រសិនបើសេចក្តីរបស់ខ្ញុំនោះមកវិញ ។

មាតិកា ឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយវិញភ្លាមដោយវាចាខ្សឹបៗ ៖

- តែ... ខ្ញុំគ្មានកត្តិយសអ្វីនឹងអាចដណ្តើមកូនប្រុសពីលោកស្រីបានទេ ។

- កូនចិត្តអើយ ! ស្តាប់ឱ្យច្របូបឡើងសិនមើល ! គឺថាមានដាក់ថ្នាំបំបាត់កូនខ្ញុំ ឱ្យគេរង្វេងវង្វាន់លែងស្គាល់សេចក្តីសុខអស់រលីង ។ តាំងពី
នរង្គវិលត្រលប់មកផ្ទះវិញប៉ុន្មានអាទិត្យមកហើយ ម៉ែណាក់យើងតែងតែឮ គេអ្វីថាចង់តែស្លាប់ឱ្យផុត លោកិយ
ឬក៏ចង់តែទៅបួសឱ្យបាត់ៗដែរ... គឺ បាត់អស់រលីងនូវបក្សប្រសរបស់ យើងដែលធ្លាប់ស្រស់ស្រាយរីករាយពីមុនៗមក ។ ឥឡូវនេះ
ខ្ញុំចង់ឱ្យនាងស្រាយ អាគមចងចិត្តកូនប្រុសខ្ញុំបន្តិចណាស់ ! នាងតាមខ្ញុំមកណេះមួយភ្លែត ។

មារតី ឆ្ងល់ណាស់ធ្វើភ្នែកឡើងឡង់ ។ អ្នកស្រី សុខាត់ស្ទុះបេះយកមាណាពីដៃ ម្តាយហើយហុចទៅនរង្គវិញ :

- ណេះ មើលកូនទៅណា ! មានកិច្ចការធ្វើឱ្យរវល់ៗខ្លះទៅ ទើបកូនឯងមិនសូវ មានចិត្តចង់ទៅបួសចោលប៉ាម៉ាក់ទៀត (អ្នកស្រីសំលុតកូន)

នរង្គ ទទួលយកមាណាមក ទាំងទឹកមុខស្រឡាំងកាំង ។ ឯលោកណារេន ក៏សំដែងទឹកមុខឆ្ងល់ មិនដឹងហេតុការណ៍ដូចគ្នាដែរ ។
អ្នកស្រីសុខាត់នាំមារតីដើរ កាត់វិមានក៏ស្តុកស្តម្ភរបស់លោក តែមារតីមិនបានចាប់អារម្មណ៍នូវប្រណិតភាពនៃ

ទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងវិទ្យារបស់អ្នកស្រីទេ ។ នាងបណ្តោយឱ្យអ្នកស្រីសុខាត់ប្រអូស

ប្រទាញរហូតមកដល់បន្ទប់មួយទៀតរួចអ្នកស្រីលើកដៃដោះទ្វារតុកៗ ។ ភ្លាមនោះ ទ្វាររើកឡើង ។ មារតីដាក់ភ្នែកទៅក្នុង

ឃើញស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់ស្ទុះមកបើកទ្វារ ឱ្យអ្នកទាំងពីរ ។ នាង ក៏លាន់មាត់ឡើងថា :

- ពុទ្ធា ! អីភិន ! ហេតុម៉េចបានអីមកដល់ទីនេះដែរថា ?

ថាហើយ នាងស្ទុះទៅឱបអីភិនដោយចិត្តត្រេកអររំលឹក ។ វីអីភិនវិញក៏ ត្រេកអរមិនតិចដែរកាលបើបានមកជួបនឹងនាងវិញ ។

លុះឃើញអ្នកទាំងពីរត្រេក អរ រីករាយឥតឧបមា អ្នកស្រីសុខាត់ក៏ពោលឡើងថា :

- បងភិន ! ចាប់ក្មេងឱ្យរៀបចំខ្លួនផងណា ! ខ្ញុំទៅរៀបចំកិច្ចការខាងក្រៅសិន ។

- ថា លោកស្រី !

អ្នកស្រីសុខាត់ក៏ដើរចេញទៅ ។ មារតីក៏ស្ទុះទៅឱបសួរអីភិន :

- អី ! នៅមានរឿងអ្វីសេសសល់ លាក់នឹងមារតីអ្វីទៀតដែរទេ ថា !

អីភិនញញឹមហើយទាញដៃនាងចូលក្នុងបន្ទប់ :

- ថាថ្ងៃក្រោយ ថាអីប្រាប់ ។ តែពេលនេះណា នាងតែងខ្លួនសិនទៅ ។

- តែងខ្លួនទៅណាថា ?

- កុំសួរអីច្រើន.... ម៉ែ ! មកតាម អីសិនមក ។

មារតីក៏ស្ទុះដើរតាមគាត់ទៅ ទាំងរឿងឆ្ងល់ តែនាងក៏សប្បាយចិត្តពន់ពេក ក្រៃ ដែលបានជួបអីភិននៅទីនោះ ។

+ + +

ទ្វារបន្ទប់រើកឡើងសាជាថ្មី មារតីឈានចេញដើរមកក្រៅទាំងទឹកមុខ ញញឹមស្រស់បំព្រង ដោយមានអីភិនជាអ្នកនាំមុខដឹកដៃផង
។ លុះមារតីចោល ក្រសែនេត្រា សម្លឹងទៅខាងក្រៅ ស្រាប់តែនាងភ្ញាក់ព្រើត រន្ធត់ក្នុងចិត្តក្អកក្អាតៗ អរផង ភ័យផង បែកញើសជោតទាំងខ្លួន
ត្បិតអីបុរសនៅឈររង់ចាំនាងនោះ គឺ ជា នរង្គ ដែលស្ថិតនៅក្នុងពន្លាពន្លៃកូនកំលោះដ៏សង្ហារ ឈរកាន់កំរងផ្កាមារតីដ៏ស្អាត បំព្រងមួយកំរង
ព្រមទាំងមានភ្ញៀវជាច្រើនសិបហែហមពីក្រោយ រង់ចាំទទួលនាង ជាស្រេចទៀតផង ។ មារតីលាន់មាត់ឱ្យបងថា :

- បងសៅ !

គ្រាន់តែយល់ភក្ត្រសោការបស់កំពូលដួងចិត្ត ក្នុងសំឡេងកូនក្រមុំដ៏ស្រស់ស្អាត នរង្គក៏ញញឹមទាំងរំភើបក្នុងចិត្ត រួចដើរចូលមកឈរចំពីមុខមាតិក្លាម រួចក៏

លើកកំរងផ្កាមាតិក្លាមកំរងដ៏ក្រអូបនោះបំពាក់ជូនដល់តួស្នេហ៍របស់ខ្លួន ៖

- មាតិ ! អូនចាំបានទេ នាគ្រាមួយនៅបាត់ដំបង បងធ្លាប់ក្រងផ្កាមាតិក្លាមកំរង បំពាក់ជូនអូន

តែពេលនោះបងមិនទាន់មានចិត្តក្បាលគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីនិយាយ ប្រាប់អូនអំពីជំនឿដួងចិត្តរបស់បង និងអារម្មណ៍

ដ៏ល្អដែលបងមានចំពោះអូននៅ ឡើយទេ ។ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះ បងបានក្រងផ្កាមាតិក្លាមយកម្រងថ្មី យកមកបំពាក់ជូន អូនម្តងទៀត..

..ជាកំរងផ្កាដែលមានភ្ជាប់នូវសេចក្តីស្នេហាដ៏បរិសុទ្ធក្នុងជំនឿដួងចិត្ត របស់បងចំពោះអូន ហើយសូមប្រាប់អូនថា ៖ "

ជាតិនេះបងស្រឡាញ់តែផ្កាមាតិ... លុះត្រាជីវិតរបស់បងលាចាកលោកនេះទៅ..... "

ឮនរង្គវាចាដូច្នោះ មាតិត្រេកអររំភើបនិយាយលែងរួចតែម្តង ។ នាងក៏ឱន

បន្តនិយាយទទួលកម្រងផ្កាពីនរង្គដោយដួងចិត្តប្រតិព័ទ្ធដ៏សែនធំធេង ។ រំពេចនោះ លោកណារេន អ្នកស្រីសុខាត់ អំភិន

និងភ្ញៀវទាំងអស់ក៏នាំគ្នាទះដៃ ហើរកញ្ជ្រៀវ លាន់រំពេចឡើង ។ រង់ត្រង់ក៏ចាប់ប្រគល់យ៉ាងត្រលុច ជាសញ្ញាថាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសេរី

មង្គលរបស់មាតិក៏និងនរង្គរបស់យើងហើយ ។ ចែដន្យ ស្រាប់តែ មាតិដាក់ភ្នែក ទៅក្នុងចំណោមភ្ញៀវកិត្តិយសទាំងឡាយ ក៏ប្រទះ

ចំក្រសែភ្នែកលោកអធិបតីមួយ រូបដែលអង្គុយទន្ទឹមនឹងលោកជំទាវម៉ារ៉ា ។ នាងលូចជ្រុញចិញ្ចឹមតិចៗហើយ

ឧទានខ្សឹបៗក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯងថា ៖

- លោកប៉ា !...

ព្រមជាមួយនោះ នាងក៏ចាប់ភ្នែកថាលោកអធិបតីនិងជំទាវម៉ារ៉ាក៏កំពុងសំលឹង មើលមកនាងវិញដោយឥតដាក់ភ្នែកដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារ ភាពអ្វីអរអើងកងទាំង

ឡាយនៅគ្រានោះ គ្មាននរណាម្នាក់ចាប់ភ្នែកនូវក្រសែភ្នែករវាងអ្នកទាំងបីឡើយ ។

* * *

នៅក្នុងបន្ទប់ផ្សំដំណេកដែលមានរៀបរៀបតុបតែងយ៉ាងប្រណិត គួរជាទីគយគន់ ភ្លន់ភ្លឹកវិញ្ញាណ មាតិឈរនៅមុខកញ្ចក់ទូរស័ព្ទ ក្នុងសំឡេងកម្ពុជាការនៅ ឡើយ ។ ភ្លាមនោះ នរង្គបើកទ្វារដើរចូលមកដល់ ក៏សួរលួកដៃប្រវាឱបចង្កេះនាង ពីក្រោយ សំដែងនូវក្តី សឹករលឹកនិងក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ខ្លួនចំពោះម្ចាស់ ចិត្ត ។ នាយយកចង្កាភើយស្មារតីយាហើយពោលខ្សឹបៗដាក់ត្រចៀកនាង ៖

- មាតិ ! អូនដឹងថាបងស្រឡាញ់ប្រតិព័ទ្ធអូនជ្រាលជ្រៅប៉ុណ្ណាទេហ៎ ?

មាតិ ញញឹម ហើយត្រីក្បាល ៖

- អត់ដឹងទេ ! បងប្រាប់អូនបន្តិចមកណ៎ា !

នរង្គ ទាញភរិយាឱ្យបែរមុខមករកនាយវិញហើយសំលឹងមុខនាងដោយក្រសែ ភ្នែកយ៉ាងស្រទន់ ប្រកបដោយជំនឿចិត្តស្នេហាយ៉ាងធំធេង ៖

- ឥលូវ អូនសំលឹងមើលភ្នែកបងមក នោះអូននឹងបានដឹងថារូបបងស្រឡាញ់អូនធំ ធេងបែបណាហើយ !

នាងញញឹមសម្លឹងមុខនាយ ហើយញញឹមយ៉ាងស្រស់តបវិញ ៖

- ពិតជាជ្រៅ...ឆ្ងាយ...ហើយធំធេងណាស់ ! តើអូនអាចទៅដល់ឃើញត្រើយដូង ចិត្តរបស់បងបានដែរឬទេហ៎ ?

- ពិតជាឃើញប្រាកដណាស់ ! ហើយមានតែអូនម្នាក់គត់ ដែលបងអនុញ្ញាតឱ្យ ឃើញត្រើយដូងចិត្តស្នេហារបស់បង...

- ដោយមូលហេតុអ្វីទៅ ?

- ស្នេហាគ្មានហេតុផលទេណាអូន ។ អូនដឹងទេ កាលដែលបងបានបើកភ្នែកឡើង ប្រទះឃើញភ្នែកអូនជាលើកដំបូងភ្លាម បងមិនចង់ហ៊ានឆ្លើយភ្នែកវិញទេត្បិតខ្លាច បាត់រូបអូនពីក្រសែភ្នែករបស់បងណាស់ ។ ពេលនោះហើយដែលបងមានអារម្មណ៍ ថា បងកំពុងលង់ក្នុងសេចក្តីស្នេហាមួយយ៉ាងជ្រៅជក់មិនរួចឡើយ.....

មានតិញញឹមទាំងរំភើបក្នុងចិត្ត ហើយមានមោទនភាពណាស់ដែលនាងមាន វាសនាបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាមួយបុរសដែលស្រលាញ់នាងដោយដូងចិត្តបរិសុទ្ធ បំផុត ។ មាណវីរជួលចិត្តពេក ស្តីអ្វីបន្តទៅទៀតមិនរួច ក៏បន្តន់កេសាផ្នែកកើយលើ ទ្រូងស្នាមបណ្តូលចិត្តដ៏សែនកក់ក្តៅ ។ នេះជាលើកទីមួយក្នុងជីវិតនាងហើយ ដែលមានតិមានអារម្មណ៍ថា រូបនាងកំពុងមានសេចក្តីសុខលើសពេលណាៗទាំងអស់ ។ នៅក្នុងដើមទ្រូងវិញ បេះដូងរបស់នាងកំពុងបោលឱបខ្ចាត់ៗ ខុសចង្វាក់ផង ត្រូវចង្វាក់ផង ទំនងបែបជាក់ពុំព្រៀងចរចាឆ្លើយឆ្លងគ្នា ទៅមកជាមួយបេះដូង របស់ម្ចាស់គូស្នេហារបស់គេហើយ ។ នរង្គស្រវាអាបក្រសោបរូបមានតិម្ចាស់ដូង ចិត្តក្នុងរង្វង់ដៃយ៉ាងណែន ហើយញញឹមទទួលសុភមង្គលដ៏រមនាក្រៃលែង ។

បន្តិចមក មានតិក៏នឹកភ្នែករឿងមួយ :

- បងសៅ ! បងប្រាប់អូនបានទេថា ហេតុអ្វីបងឈ្មោះសៅផង នរង្គផង ?

សៅសើចញញឹម រួចតបវិញថា :

- នរង្គ ជាឈ្មោះកំណើតរបស់បងដែលប៉ាម៉ាក់ជ្រើសឱ្យ តែឈ្មោះសៅវិញគឺជា ឈ្មោះដែលអំភិនជាមេដោះរបស់បង បានដាក់ឱ្យណា ព្រោះកាលពីតូចៗ បងខ្ជិល ក្រោកទៅ រៀនពេលព្រឹកណាស់ បានជាអំចូលចិត្តតែហៅបងថា សៅត្រី សៅត្រី ជួនកាលក៏ហៅថា សៅ ទទេៗអញ្ចឹងទៅ ត្បិតអីកាលណោះ ថ្ងៃណាក៏ជាថ្ងៃសៅរ៍ សំរាប់បងដែរ មិនដែលចង់ចូលសាលាទេ ។

- តែពេលនេះ បងមានប្រពន្ធកូនហើយ គឺអស់មានថ្ងៃសៅរ៍ទៀតហើយណា

- បងឈប់ខ្ជិលតាំងពីយូរហើយតើហ័ អូនមិនឃើញទេហ័ ? (នរង្គសើចខ្ចីៗ)

រំពេចនេះ សូរចង្រ្កង់ជើងបានលាន់ឮនៅមុខទ្វារបន្ទប់ ។ ពេលនរង្គដើរទៅ

បើកទ្វារ ក៏ប្រទះអំភិនដែល ៣ មាសាមកដល់ហុចឱ្យនាយ ហើយពោលថា :

- នាងតូចមិនព្រមគេងសោះ ចេះតែយំទារមករកម៉ាក់ប៉ា ។

- ចាំ មិនអីទេអំ ! ចាំខ្ញុំលូងឱ្យគេងលក់សិន រួចចាំលើកឱ្យទៅគេងជាមួយអំវិញ (មានតិឆ្លើយឡើង)

អំភិន ក៏លាចេញទៅសំរាងវិញ ។ នរង្គដាក់ភ្នែកក្រលេកឃើញមាសាពាក់ ចង្រ្កង់មាសមួយគូយ៉ាងស្អាត ក៏យកដៃអង្អែលចង្រ្កង់ ហើយវាចាទៅមាសាថា :

- ឱ្យប៉ាសូមទោសផងណាមាសា ដែលមិនបានបំពាក់ចង្រ្កង់ជើងនេះដល់កូនដោយ ផ្ទាល់ដៃរបស់ប៉ា ។

ថាហើយនរង្គ ឱនចើបនាងតូច ដោយក្តីស្រឡាញ់អាណិត ។ មានតិឃើញ ដូច្នេះក៏សួរបន្ថែម :

- តើបងស្រឡាញ់នាងប៉ុណ្ណាដែរទៅកាលបើមាសាមិនមែនជាកូនបង្កើតរបស់បង?

- ពុទ្ធា ! បងស្រលាញ់មាសាស្ទើរលេបទៅហើយ ហើយម្តេចអូនហ៊ានពោលថា មាសាមិនមែនជាកូនបងបង្កើត? ចាំបានទេ យប់នោះ... បងបានបង្កើតនាងដោយ ផ្ទាល់ដៃបងណា អូនភ្លេចហើយហ្នែស?

នរង្គញញឹមសំលឹងមុខមានតិដោយក្រសែភ្នែកភ្លឺថ្លាផ្អែកៗ ។ ទាំងពីរនាក់ក៏ លាន់សំណើចរអីកព្រមគ្នាឡើងកាត់រាត្រីស្ងាត់ជ្រងំ ។

រំពេចនោះ ស្រាប់តែអំភិន មកគោះទ្វារសាជាថ្មី ដោយមានកាន់ប្រអប់មួយចូលមកផង :

- ក្មួយអើយ ! មានគេយកឥវ៉ាន់ពិសេសមកធ្វើអ្នកទាំងពីរនាក់ ។

មារតិទទួលប្រអប់យកមកបើកឡើង នៅចំពោះមុខនរង្គនិងកូន ឃើញមាន ផ្កាមារតិដ៏ស្រស់មួយទង ព្រមទាំងមានភ្ជាប់ប័ណ្ណសរសេរជូនពរមួយសន្លឹកទៀត ផង ។ នាងក៏លូកយកលាតអាន ស្រាប់តែស្រែកភ្លាត់មាត់ថា :

- បងឈ្នួន !

មារតិទំលាក់ផ្កានិងប័ណ្ណចោលព្រួសទៅលើកំរាល ហើយស្ទុះរឹងចេញទៅក្រៅ ផ្ទះ យ៉ាងរហ័សទុកឱ្យនរង្គនៅឈរភ័ន្តិកាំងស្រឡាំងកាំងសំលឹងតាមពីក្រោយ រួច ហើយក៏ឱនរើសទងផ្កាមារតិនិងប័ណ្ណដែលជ្រុះធ្លាក់ទៅលើកំរាលយកមកអាន :

លោកនរង្គ ! ខ្ញុំ សូមធ្វើបេះដូងតែមួយរបស់ខ្ញុំជាមួយលោកហើយ ។ សូមលោកជួយថែរក្សាផង ! ឈ្នួន

គ្រានោះ បន្ទប់ផ្សំដំណេករបស់បុរសយើង ដែលមានម៉ាស៊ីនត្រជាក់បញ្ចេញ អនុភាពលោមកាយ ដ៏សែនភិរម្យ បានប្រែក្លាយជាស្ដុះស្ដាប់យ៉ាងចំលែកបំផុត សំរាប់នរង្គ ។ រីឯ បេះដូងវិញក៏លោតក្អកក្អាតៗស្ទើរតែឆ្ងាយទ្រូងមកក្រៅម្ដងៗ ស្ទើរតែទប់មិនបាន ។ នរង្គឧទានម្នាក់ឯងតិចៗ ថា :

- ឱ មារតិកំពូលជីវិតមាសបង ! តើពេលនេះអូនសំរេចចិត្តយ៉ាងណាទៅវិញ ? ឬក៏បងមាននិស្ស័យ បានត្រឹមតែគេងសុបិនក្ដិនស្នេហ៍ផ្កាមារតិរៀងរហូតតទៅ ក្នុងជាតិនេះ ?

មារតិកំពូលដួងចិត្ត

ជំនោររាត្រី មារតិសាយគន្ធន	ពិដោរទិព្វមន្តអង្រួនឱរា
សន្សើមរោយស្បៃ ផ្កាក្ដួចចិត្តា	ខាបទាញកាមា កាយភិសម័យ ។
ឱក្ខន្ធផ្ការអើយ បងសូមនិស្ស័យ	ត្រកងផ្កាក្របល់អងមេត្រី
ឱសមស្មើចិត្តដែលស្ម័គ្របេតិ	ក្ដិនផ្កាមារតិក្នុងឧទ្យានស្នេហ៍ ។
មារតិច្នងមែកព្រែកចុះត្របក	កុំឱ្យបងខកណាម៉ូម៉ាសមេ
រៀបបងប្រាថ្នាសច្ចាធនថៃ	មារតិស្រុកស្រែមួយទងគ្មានពីរ ។
អូនអើយបងចាំ ចាំទើបក្ដិនផ្កា	ប្រលោមបុផ្លាបណ្ដូលជីវី
ម្រាមដៃទាំងដប់ប្រណម្យអញលី	បន់ព្រះរមណីយ៍សូមជួបផ្កាអូន ។
មិនថាផ្ការីកឬក៏ផ្ការោយ	បេះដូងបងឆ្លើយចំពោះនឹមនួន
ស្នេហ៍តែមារតិក្ដិនក្ដែបក្រអូន	ស្ម័គ្រថៃផ្កាស្នូនលុះគ្រាបងរក្សយ ។

ស្រាប់តែនរង្គនឹកពិភាល់ក្នុងអារម្មណ៍មិនអស់ចិត្តសោះ ក៏ស្ទុះលើកមាណា ៣ យកទៅឱ្យអ័ភិវិញ ហើយរត់ចេញទៅតាមមារតិខាងក្រៅផ្ទះយ៉ាងប្រញាប់ ប្រញាល់បំផុត ។ លុះទៅដល់មាត់របង នរង្គមិនបានឃើញស្រមោលមារតិទេ ឃើញតែពូជដូងស្លូបៗឡានរត់ត្រហេបត្រហាបមកដល់ ។ នរង្គក៏សួរថា :

- ឮមានឃើញមារតិទេ?

- បាទ ៗ ព្រោះតែឃើញអ្នកស្រីស្ទុះចេញមកទាំងប្រញាប់ប្រញាល់យ៉ាងងង បានជាខ្ញុំ ម្នីម្នាទាញអារពាក់រត់ចេញមកតាមមើលដែរ ។

ពូជ្ចេន្ទ្រៈ នរង្គស្ទុះភ្លែតចេញទៅក្រៅរបង បែរមើលឆ្វេងស្តាំ នៅតែមិនឃើញ ស្រមោលរបស់មារតីដដែល ។
នាយកបំបែកគ្នាជាមួយពូជ្ចេន្ទ្រៈរត់ចេញទៅផ្ទះ រក មើលនាងទៀត ស្រាប់តែនាយប្រទះឃើញបុរសពិការម្នាក់ដេកដួលនៅកណ្តាល
ផ្លូវមានឈាមហូរពីមាត់ ។ នរង្គ ឧទានឡើង :

-ព្រះអើយ! ឈ្នួន! មានរឿងអីហ្នឹង ?

ឈ្នួនប្រឹងតត់តត់ដើរមុខឡើង ហើយលើកដៃចង្កូលទៅផ្ទះ :

- មារតី.....ត្រូវស្វាមីចាស់... របស់នាង.... ចាប់យក... ទៅវិញ... ហើយ...

ឈ្នួនធ្វេចភ្នែកសំរុតការឈឺចាប់ ហើយក៏សន្លប់បាត់ស្មារតីទៅ ។ នរង្គតក់ស្លុត ក្នុងចិត្តណាស់
ក៏ស្ទុះរត់សំដៅទៅផ្ទះដែលមានចរាចរទៅមកនៅឡើយ ។ នាយ ងាកឆ្វេង ងាកស្តាំ រត់ចុះរត់ឡើង តែមិនបានឃើញនាងដូចចិត្តប្រាថ្នាទេ ។
ក្នុងចិត្ត នាយលួចបន់ស្រន់ថា :

- មារតី សូមកុំឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីឱ្យសោះណាអូន !

នរង្គមានអារម្មណ៍តក់ក្រហល់ណាស់ រត់ទៅរត់មកដូចមនុស្សវិកលចរិត ។ មួយយប់ហើយ នាយនៅតែរកមារតីមិនឃើញដដែល ។
លុះអស់ចិត្តហើយ ក៏នឹក ភ្នកវិលរកនាយឈ្នួនដែលដេកស្ងួតស្លឹងនៅដីតែម្នាក់ឯង ស្រាប់តែបាត់រូបនាយពីទី នោះទៀត ។
មាណពរន្ទត់ចិត្តពាក់កែវចូលទៅក្នុងផ្ទះវិញស្រាប់តែជួបនឹងពូជ្ចេន្ទ្រៈ អំភិន ព្រមទាំងឪពុកម្តាយរបស់នាយនៅរង់ចាំស្រេច :

- ពូជ្ចេន្ទ្រ ! ឯណាជនដែលដួលដេកនៅកណ្តាលផ្លូវច្រកមុខផ្ទះយើងនោះ ?

ពូជ្ចេន្ទ្រៈទឹកមុខ ឆ្លើយវិញថា :

- បាទ អ្នកប្រុស ! គេដាច់ខ្យល់អស់ជីវិតទៅហើយ ។ ខ្ញុំទើបតែដឹកសពគេទៅវត្ត អំបាញ់មិញនេះ ។

- ពុទ្ធោ ! ឈ្នួនអើយ !.....

* * *

នរង្គឈរសំលឹងមើលទៅផ្ទះខ្មៅខ្មួលខ្មាញ់ហើរហោះទៅនភា ពីចំពូលហេវ នៃឈាបនដ្ឋាន
ដែលកំពុងលេបយកខ្ទង់ព្រលឹងនាយឈ្នួនទៅកាន់សួគ៌ាល័យ ទាំង ដួងចិត្តក្រៀមក្រំសោកសៅបំផុត ។ ថ្ងៃនេះ
នាយយើងបានបាត់បង់មនុស្សពិរនាក់ ព្រមគ្នា ហាក់បីដូចជាកំពុងត្រូវបណ្តាសាបិសាចដូច្នោះឯង ។ នៅក្នុងចិត្ត នាយមាន ការនឹកព្រួយបារម្ភ
ចំពោះមារតីដែលបាត់ខ្លួនទៅទាំងតក្កហល មិនដឹងជាមានសុខ ទុក្ខយ៉ាងណា ។ ចិត្តមួយព្រួយស្តាយ
ដែលនាយបាត់បង់នាយឈ្នួនដែលជាមិត្ត សំលាញ់ម្នាក់ដោយមិនបានលាគ្នាសោះ ។ បេះដូងរបស់នាយស្លោកស្រពោននឹងរក
ពាក្យអ្វីមកថ្លែងស្នើមិនបានឡើយ ។ តើពេលនេះ នាយត្រូវតាមរកមារតីនៅឯណា ទៅ ? នរង្គក៏នៅងឡើងឆ្ងល់មិនតិចដែរ
ចំពោះពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់ចុងក្រោយរបស់ នាយឈ្នួន មិនដឹងថាតើគេចង់មានន័យថាយ៉ាងណាទៅ ។ បើបុរសដែលចាប់មារតី យកទៅនោះ
ជាស្វាមីដើមរបស់មារតី តើឈ្នួនមានចំណងសម្ពន្ធយ៉ាងណាចំពោះ មារតីនិងនាងតូច ?.... នរង្គឈ្លឹសក់ខ្លួនឯងស្ទើរតែជ្រុះអស់ទៅហើយ
នៅតែគិត មិនយល់ថា តើនាយត្រូវធ្វើដូចម្តេចទៅដើម្បីតាមរកកំពូលដួងចិត្តរបស់នាយឱ្យ ឃើញមកវិញ ។

នរង្គអង្គុយកាន់កំរងមារតីនៅជាប់ដៃមិនរបេះហើយលែងវាចា រកនរណាទាំងអស់ ក្រៅពីនាងតូចមាណ ។

ដោយឃើញកូនសំកុកអោបទុក្ខខ្លាំង ពេក អ្នកស្រីសុខាត់បំបួលកូនប្រុសទៅអុជចូបបន់ នៅព្រះអង្គដង្ហើសក្តិសិទ្ធិ នៅមាត់ ទន្លេមុខព្រះ
បរមរាជវាំង ។ នៅទីនោះ នាយបានជាវត្តាឈូកនិងចូប មួយបាច់យកទៅថ្វាយព្រះហើយបែបនេះថា :

- ឱព្រះមហាក្សត្រសិរីសុភរាជ ! សូមមេត្តាជួយបង្កើនជីវិតខ្ញុំព្រះករុណាឱ្យ បានជួបម្ចាស់ដួងចិត្តវិញឆាប់ៗ នេះផង ។

- មាតី ! បងស្រឡាញ់អូនជានិច្ច ឥតផ្លាស់ប្តូរឡើយ ទោះក្នុងកាលៈទេសៈបែប ណាក៏ដោយ ! បងសូមបន់ស្រន់ឱ្យអូនប្រទះ
តែសេចក្តីសុខសប្បាយ ហើយមាន សុវត្ថិភាពជានិច្ច ។ សូមឱ្យយើងឆាប់បានជួបគ្នាវិញឆាប់ៗ ណា៎អូនណា៎ !

វគ្គទី៧
មាតិកាប្រែក្រាប

ព្រះអាទិត្យយាត្រាមកបំភ្លឺផែនពសុធាព្រឺងៗ ឯបូព៌ាទិស...

នរង្គអង្គុយអោបមាណក្នុងរង្វង់ដៃនៅលើអង្រឹងយោលទៅយោលមកយឺតៗ ក្នុងអារម្មណ៍ដ៏សែនរាយមាយសោកសៅក្រៃលែង ។
រីឯរាងកាយវិញបិទភ្នែក គេងលក់យ៉ាងក្សេមក្សាន្តនៅលើដើមទ្រូងឪពុក ហាក់មិនបានដឹងថា ម្តាយរបស់
បានបាត់ខ្លួនទៅពីរថ្ងៃយប់មកហើយនោះទេ ។ នរង្គសំលឹងមុខនាងតូចបណ្តើរ នឹក ទៅមាតិកាទាំងចិត្តក្នុងក្បាលបណ្តើរ ។ ចំណែកណាស់
តាំងពីថ្ងៃនាងតូចប្រសូត្រមក ពេលណា បុរសយើងមិនដែលមានអារម្មណ៍ថានាងតូចជាកូនអ្នកដទៃទេ ផ្ទុយទៅវិញ
នាយបែរជាទទួលអារម្មណ៍ថា នាងជាកូនបង្កើតរបស់នាយពិតគត់ក្លែងក្លាយ ។
មាណពយកដៃអង្គែលក្បាលមាណបន្តិចៗ ហើយដាក់នាសាចើបនាងតូចដោយក្តី អាណិតស្រឡាញ់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅក្នុងចិត្តរកអ្វីប្រៀបពុំបាន
រួចពោលឱ្យប្លែកៗតែម្នាក់ ឯងទៅកាន់ទីតាតូច ថា :

- មាណកូនស្រីប៉ា ! បាទស្រឡាញ់កូនអស់ពីដួងហឫទ័យ ហើយក៏ស្រឡាញ់ម៉ាក់កូន មិនខុសគ្នាដែរ ។ មិនដឹងនិស្ស័យព្រេងវាសនាអ្វីទេ
ដែលចងចិត្តបាញ់ស្រឡាញ់កូន ស្រឡាញ់ម៉ាក់កូនធំធេងបែបនេះ ។ កូនអើយ ផ្តល់កំលាំងចិត្តឱ្យប៉ាផងណាកូន !
សូមឱ្យយើងទាំងពីរឆាប់រកម៉ាក់របស់កូនវិញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។

ទាំងលោកណារេន អ្នកស្រីសុខាត់ ទាំងណារីជាប្អូន គ្មាននរណាម្នាក់ឡើយ ហ៊ានចូលជិតរំខានសួរនាំនរង្គអំពីអ្វីទេ
ក្រៅពីដកកេរ្តិ៍អើមលូចសំលឹងមើលនាយ ពីចំងាយតែប៉ុណ្ណោះ មើលទៅហាក់ខ្លាចចិត្តខ្លាចថ្លើមនាយណាស់ ជាពិសេសខ្លាចរត់
បាត់ខ្លួនពីផ្ទះរាប់ខែរាប់ឆ្នាំដូចមុនៗទៀត ។ ម្ល៉ោះហើយ គេគ្រាន់តែនាំគ្នាឈរ
គយគន់ហើយលូចពិគ្រោះចុះឡើងៗតែក្រោយខ្នងនាយយើងតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីរក
មធ្យោបាយជួយដោះស្រាយវិបត្តិផ្លូវចិត្តដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់នាយឱ្យច្រូសស្រាលមកវិញ ។

ថ្ងៃនេះ នរង្គពកូនជាប់ដៃពេញមួយថ្ងៃមិនព្រមដាក់ទាល់តែសោះ សំដែង
កិរិយាហាក់ដូចជាខ្លាចបាត់រូបនាងតូចម្នាក់ទៀតពីជីវិតនាយអញ្ចឹង ។ ដោយចិត្ត តប់ប្រមល់ពេក
នរង្គបានហៅពូដូងឱ្យដឹកនាយនិងកូនដើរកំសាន្តទីក្រុងមួយជួររួច ទៅឈប់នៅមុំស្តូនកំសាន្តមាត់ទន្លេ ដែលមានមនុស្សម្នាដើរលេងខ្លាន់ខ្លាប់ពាស
ពេញ ។ បុរសយើងខ្លាញ់ខ្លាញ់ចិត្តពេក ក៏ពកូនចុះពីឡាន ដើរចុះដើរឡើងមិនដឹងថា ចង់ធ្វើអ្វី
រំពេចនោះស្រាប់តែដាក់ភ្នែកទៅចម្លែងមើលស្រឡាញ់មួយដែលមានផ្ទុក ម្ចាស់ជានារីដ៏សែនសោភ័ណម្នាក់ កំពុងបរតាមវិទីកាត់ពីមុខនាយនិងកូន ។

នរង្គភ្ញាក់ព្រើតស្ទុះរត់តាមហៅយ៉ាងរហ័ស :
- មាតិ ! មាតិអូន ! ឈប់សិន !

តែអនិច្ចា ឆរិះនោះមិនបានឮសំលេងហៅរបស់នរង្គឡើយ ត្បិតរថយន្តបិទ កញ្ចក់ជិត បើកម៉ាស៊ីនត្រជាក់
ហើយមានចាក់បទចម្រៀងសម័យក្នុងក្បាច់ផង ។ រថយន្តក៏បរហូសទៅ ទុកនរង្គឈរគយគន់តាមក្រោយទាំងភ្នែកភ្លាំងស្មារតីសោក
ស្តាយហើយខកចិត្តតែម្នាក់ឯង ជាលើកទីពីរ... ។ ពេលនេះ ចិត្តនាយក៏ប្រែកាន់ តែស្រពាប់ស្រពោនឡើង ម្ល៉ោះហើយក៏ដើររកក្រោយ
ហៅពូដូងឱ្យបរឡាននាំ ត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ ទាំងអស់កំលាំងចិត្តល្អិតល្អៃក្នុងអារម្មណ៍ ។

នៅក្នុងសាឡាងធីស្រឡាងក្នុងវិទ្យាដ៏ប្រណិតរបស់លោកណារេន នរង្គអង្គុយ យកដៃជ្រោងសក់ ដកដង្ហើមធំៗ.... ភ្លាមនោះ អ្នកស្រីសុខាត់ក៏ចូលមកដល់ :

- នរង្គកូន !
- បាទ ម៉ាក់ !
- ម៉ាក់មានរឿងចង់ពិគ្រោះនឹងកូនណា ! សុំពេលបន្តិចបានទេ !
- បាទ ! ម៉ាក់មានប្រសាសន៍មកចុះ ។
- ឆែក... ម៉ាក់គិតថា កូនអាចទៅតាមរកមារតិឃើញនៅកន្លែងមួយ...

នរង្គឮហើយភ្ញាក់កន្ត្រាក់ ងើបមុខឡើង :

- ពិតមែនឬម៉ាក់ ?
- កូនសំលាញ់ម្តាយ... បើជាគូព្រេងពិតណា ទោះទេវតាពង្រាត់យ៉ាងណា ក៏នៅតែ មិនបែកគ្នាដែរ ។ មិនយូរមិនឆាប់ កូនគង់តែនឹងបានជួបម្ចាស់ចិត្តរបស់កូនវិញទេ ។ ប៉ុន្តែ ទំរាំដល់ថ្ងៃនោះ កូនត្រូវតែថែខ្លួនថែកាយឱ្យបានល្អណាស់កូន កុំឱ្យវិបត្តិផ្លូវចិត្ត ទន្ទ្រានសុខភាពរបស់កូនបាន ។ ម្យ៉ាងទៀត ចៅមាលាកំពុងតែត្រូវការរូបកូនថែ ទាំងនាងដែរ កូនភ្លេចហើយហ្ន៎ស? រឺងប្តឹងឡើងណាស់កូនណា !!

នរង្គហាក់ភ្ញាក់ស្មារតីពិការវង្វេងក្នុងសេចក្តីទុក្ខ កាលបើបានឮម្តាយរបស់ខ្លួន មានប្រសាសន៍ដូច្នោះ:

- បាទ ម៉ាក់ ! កូនអរគុណម៉ាក់ណាស់ដែលបានរំលឹកសតិរបស់កូនឱ្យភ្លឺស្វាង ។

ចាហើយនាយក៏ស្រវាអោបម្តាយដោយសេចក្តីគោរពស្រឡាញ់ :

- កូនស្រឡាញ់ម៉ាក់លើសអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ ។

អ្នកស្រីសុខាត់ក៏លើកដៃបបោសក្បាលកូនប្រសបន្តើរ :

- ម៉ាក់ក៏ស្រឡាញ់កូនដែរណាស់កូន ! ទុក្ខព្រួយរបស់កូនក៏ជាទុក្ខព្រួយរបស់ម៉ាក់ ។

ម៉ាក់ពិតជាទ្រាំបញ្ឈរភ្នែកមើលកូនដេកដើរអោបទុក្ខក្រៀមក្រំនោះបានឡើយ ។

នរង្គងើបមុខឡើង សួរម្តាយថា :

- ចុះម៉ាក់គិតថា កូនគួរធ្វើដូចម្តេចទៅដើម្បីតាមរកមារតិឱ្យឃើញ ?

រំពេចនោះលោកណារេនក៏ដើរចូលមកដល់ មានប្រសាសន៍តបភ្លាមថា :

- នរង្គកូន...
- បាទលោកប៉ា !
- ស្តែកព្រឹក មានកិច្ចប្រជុំពាណិជ្ជអភិជន នៅឯការិយាល័យរបស់ប៉ា វេលាម៉ោង៩ បើសិនជាកូនអាចទៅធ្វើការជាមួយប៉ាបាន កូននឹងបានជួបមនុស្សសំខាន់ម្នាក់...
- តើជានរណាទៅលោកប៉ា ?
- នោះទាល់តែកូនតាមស្វែងរកចំណេះដឹងដោយខ្លួនឯងហើយ...
- លោកប៉ាមានប្រសាសន៍អ្វីក៏មានអាទិកំបាំងម្ល៉េះ ?
- រកចំណេះដឹងសំរាប់ខ្លួនដោយខ្លួនកូនផ្ទាល់ណាស់កូន ប៉ាគ្រាន់តែជាអ្នកជួយណែនាំ តែប៉ុណ្ណោះ ។ គិតមើលទៅ ថាព្រឹកស្តែកនេះ កូនត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ?

មានប្រសាសន៍ចប់ លោកណាមេត្តាបោះបង្គោលដៃហៅភរិយាចេញទៅ ទុកឱ្យនរង្គ នៅអង្គុយច្រងុកនឹកឡើងឆ្ងល់ផង
អន្ទះសាក្នុងចិត្តផងតែម្នាក់ឯង ។ ភាគីនោះ បុរសយើងគេងមិនលក់សោះ រសាប់រសល់មួយយប់ទាល់ភ្លឺ នឹងអាលចេញស្វែងរក ចំណើយថា តើ
ស្តែកនេះ នាយត្រូវជួបអ្នកណា?.....

* * *

នាឡិកាវាយអន្ទូង៧ដងហើយ....

លោកណាមេត្តាស្លៀកពាក់ស្អាតបាតដើរចេញតំរង់ទៅរថយន្តដែលមានពូជូង កំពុងឈររង់ចាំបើកទ្វារជូន
ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើតនឹងវត្តមានរបស់កូនប្រុសដែល ស្លៀកពាក់យ៉ាងថ្លៃថ្នូររង់ចាំលោកជាស្រេចតាំងពីកាលណា ។ ឃើញហើយ លោក
ក៏ញញឹមឡើងព្រាយ :
-យី កូនប្រុសមានឪពុក ! ថ្ងៃនេះត្រឡប់មកប្រពៃដល់ហើយហ្ន៎ !

នរង្គញញឹមដាក់ឪពុកវិញតែមិនស្រដៀតបង្អីទេ ។ ពេលនេះ លោកណាមេត្តា ចំណែកចិត្តបន្តិចដែរ ត្បិតកាលដើមឡើយ
នរង្គមិនដែលរើរវល់នឹងកិច្ចការនៅក្រុម ហ៊ុនរបស់លោកទេ ទោះបីជាបង្ខំបែបណាក៏ដោយ ។ នាយច្រើនតែគេចខ្លួនរហូត
មិនដែលនឹកស្ម័គ្រចិត្តស្រួលៗបែបនេះសោះ ។ លោកសំលឹងមុខកូនប្រុសហើយក៏ ញញឹមក្របួច ហាក់ដូចជាកំពុងរីករើមប្រមាត់យ៉ាងខ្លាំង ។
ភ្លាមនោះស្រាប់តែ នរង្គស្ទុះរីង សំដៅទៅរកមាសាដែលអំពីកំពុងដើរចូលមក :

- មាសា! ប៉ាទៅធ្វើការហើយណាកូន ! កុំយំរកឡើងណាឆ្លើមប្រមាត់បេះដូងរបស់ ប៉ាតែមួយ ។

ថាហើយ នរង្គក៏ឱនចើបកូនឱ្យត ហើយស្ទុះចូលរថយន្តទៅអង្គុយក្បែរឪពុក រួចលើកដៃប៉កបោយលាកូនចេញទៅ ។ គួរឱ្យឆ្ងល់ណាស់
ថ្ងៃនេះនរង្គមាន អារម្មណ៍រីករាយហើយមានកំលាំងប្រឹងខ្លួនធម្មតា ។ លុះមកដល់បរិវេណនៃ អាគារដ៏ស្អាតមួយខ្នង
លោកណាមេត្តាចុះចេញពីរថយន្តហើយ ដើរណែនាំកូនឱ្យ ស្គាល់ក្រុមហ៊ុននិងកន្លែងតែងតាំងកិច្ចការផ្សេងៗ ។ រីឯនរង្គវិញក៏ចាប់ផ្តើមធ្វើការទាំង
ទឹកមុខញញឹម តែភ្នែកវិញរំពៃគិតឈប់ឈរដែរ ។ តើនាយរំពៃរកអ្នកណា ?

នៅក្នុងការិយាល័យ លោកណាមេត្តាប្រគល់កិច្ចការជាច្រើនសំណៅទៅកូន ប្រុសដើម្បីជួយពិនិត្យ :

- កូន! នេះជាមាតិកាសំរាប់ប្រជុំថ្ងៃនេះ ។ កូនជួយរៀបចំបន្តិចទៅ ប៉ាមានការ ជាមួយភ្ញៀវមួយភ្លែតសិន បន្តិចជួបគ្នានៅសាលប្រជុំណាកូន ។

- បាទប៉ា !

លោកណាមេត្តាដើរចេញទៅ ។

ជាងមួយម៉ោងក្រោយមក....

នរង្គមើលនាឡិកាឃើញថា ដល់វេលាចូលបន្ទប់ប្រជុំប្រមូលឯកសារកាន់ គិតបំរុងនឹងដើរចេញទៅ
ទទួលដាក់ភ្នែកតាមកញ្ចក់បង្អួចចុះទៅដី ស្រាប់តែប្រទះ ឃើញធីតាសោភាដែលមានមុខមាត់ដូចមារតិបេះបិត ស្លៀកពាក់យ៉ាងថ្លៃថ្នូរកំពុង
ឈានចុះពីឡានដើរសំដៅអាគារពាណិជ្ជកម្មរបស់លោកណាមេត្តា ។ នរង្គបើកភ្នែក

ធំៗ ឧទានថា :

- មារតិ ! គឺអូនមែនទេហ៎?

នរង្គម្នីម្នាប្រៀបក្បាលឯកសារទាំងប្រញាប់ប្រញាប់ ហើយស្រវាក់ដើរចេញ ពីបន្ទប់ការិយាល័យយ៉ាងរហ័ស
ចុះតាមជណ្តើរសំដៅទៅជាន់ក្រោម ។ ថ្ងៃដន្យអ្វី ពេលបុរសសង្ហារឹមយើងទៅដល់ នារីសោភាភក់បាត់ខ្លួនទៅណាមិនដឹង នរង្គឆ្លើយចុះ

ឡើងរកមិនឃើញសោះ ក៏នៅឈរឆ្លឹងដូចរូបចំណាក់ ។ រំពេចនោះ ស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់ ក្នុងឯកសណ្ឋានការងារ ដើរចូលមកជិតនាយហើយបន្តិវាថាថា :

- ជំរាបប្រសាសន៍លោកនរង្គ ! លោកណាអេឡិមកជំរាបថា ឱ្យលោកចូលសាល ជំនុំតុល្យនេះថា ។
- អូហ្នឹង... បាទៗ ! អរគុណ (នរង្គឆ្លើយទាំងភ្ញាក់)

នរង្គក៏បែរដើរឡើងទៅជាន់លើវិញទាំងខកចិត្តសំដៅកន្លែងប្រជុំ ។ នៅទីនោះ នរង្គសង្កេតឃើញមានអភិជនជាច្រើន មានចាស់មានក្មេង មានប្រុសមានស្រី តែក៏ មិនមាននរណាមុខមាត់ដូចមនុស្សដែលនាយប្រាជ្ញាជួបនោះដែរ ។ មាណពយើងក៏ ដើរទៅជិតលោកណាអេឡិមហើយដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះក្នុងកៅអី ។ ភ្លាមនោះ លោក ណាអេឡិមក៏ក្រោកទាញអេក្រង់មកទាំងបញ្ចាំងរូបគំរោងការប្រព័ន្ធពាណិជ្ជកម្មរបស់ លោកសំរាប់ឆ្នាំ ២០០៥-២០០៦ ហើយគិតថាបំរុងមានប្រសាសន៍នឹងបើកអង្គ ប្រជុំទៅហើយ ស្រាប់តែពូលូនគោះទ្វារ ។ ទាំងអស់គ្នាដែលកំពុងអង្គុយជុំវិញ តុមូលប្រជុំនោះ ក៏ក្រលេកបែរទៅមាត់ទ្វារទាំងអស់គ្នា ឃើញឆ្មាំមួយរូបដ៏សែន សេកាប្រិមប្រិយក្នុងឥរិយាបថថ្លៃថ្នូរ ដើរចូលមកដល់ព្រឹមដាក់សមាជិកប្រជុំ គ្រប់ៗគ្នា ។ គ្រាន់តែក្រលេកឃើញនាងភ្លាម នរង្គភ្ញាក់ ស្រឡាញ់កាំងបើកភ្នែកធំៗ ស្ទើរតែតាំងបេះដូងសន្លប់នៅទីនោះតែម្តង ហើយក៏ ឧទានខ្សឹបៗតែម្នាក់ឯង :

- មាតី !

ដោយសារមានភ្លៀងខ្ពស់ខ្ពស់ច្រើនពេក នរង្គមិនហ៊ានសំដែងកិរិយាមិន ប្រពៃនៅកណ្តាលចំណោមឡើយ គ្រាន់តែអង្គុយសំលឹងមុខនាងដោយឥតពព្រិច ភ្នែកប៉ុណ្ណោះ ។ នាងមានមុខមាត់ដូចមាត់ពិតៗ ខុសតែនាងមានសក្ខី ផាត់មុខ ផាត់មាត់ឆើតស្រស់តាមរបៀបអ្នកទីក្រុង ហើយស្លៀកពាក់ខ្ពង់ខ្ពស់ជាកូនអភិជន ទៀត ។ នរង្គនឹកគិតក្នុងចិត្តថា :

- គ្រាន់តែបែកគ្នាបីថ្ងៃ ហេតុអ្វីអូនប្រែប្រួលល្បឿនម៉្លេះ?

ពេលនេះ នរង្គសប្បាយចិត្តផង ខកចិត្តផង ច្របូកច្របល់គ្នា ចំពោះវត្តមាន នារីចំណូលថ្មីដ៏សែនស្រស់ស្អាត ។ គង់មើលទៅរូបរាងនិងឫកពានាងចុះ ដូចអ្នក ក្រុងសុទ្ធសាធ ខុសស្រលះពីមាត់ដ៏សែនសុភាពរមទម្សរបស់នាយពិមុនមក ។ ភ្លាមនោះឆ័រីក៏ឱនកាយសំពះជំរាបសួរសមាជិកអង្គប្រជុំគ្រប់ៗគ្នាហើយក៏ដាក់ភ្នែក មកចំនរង្គ ហើយព្យញ្ជឹមព្រាយធ្វើកិរិយាហ៊ឺ ហាក់បីដូចជាមនុស្សដែលមិនធ្លាប់ ស្គាល់គ្នាពីមុនមក ។ នរង្គចេះតែនឹកចំលែកក្នុងចិត្តកាន់តែច្រើន ។ បន្តិចមក លោក ណាអេឡិមក៏មានប្រសាសន៍បើកអង្គប្រជុំ :

- ជំរាបសមាជិកទាំងអស់ នេះជា នរង្គកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំជាសមាជិកថ្មី ។

ស្ទុះទះដៃស្វាគមន៍លាន់រំពងឡើង ។ លោកណាអេឡិមក៏ណែនាំសមាជិកប្រជុំ ម្តងមួយៗ រហូតដល់វេនក្រមុំសោភា ។ នាងក៏វាថាឡើងថា :

- ជំរាបសួរ ! នាងខ្ញុំកណិកា ជាតំណាងឱ្យក្រុមហ៊ុន ភិរម្យម៉ារ៉ា ទើបតែត្រលប់មក ពីបរទេសថ្មីៗនោះ ។ សូមអស់លោកជួយណែនាំផងថា ។

ទាំងអស់គ្នាទះដៃប្រារសើចរីករាយ មានតែនរង្គម្នាក់ទេដែលនៅមានការ ភ្ញាក់ផ្អើលក្នុងចិត្តឥតឈប់សោះ ។ នាយគិតក្នុងចិត្តថា :

- មាតី ! ហេតុអ្វីក៏អូនប្រែក្លាយជាមនុស្សភូតភរដូច្នេះ ?

នរង្គមិនបានសួរស្តាប់ការប្រជុំប៉ុន្មានទេ ត្បិតអាល័យតែអង្គុយពិចារណាផង ខកចិត្តផងចំពោះនារីសោភា ។ ថ្ងៃនេះនាយមានអារម្មណ៍ថាដូចជាកំពុងធ្លាក់ពីលើ មេឃចុះប៉ានបាតាលឥឡឹង ដោយការខកចិត្តចំពោះកណិកាដែលសំដែងកិរិយាហ៊ឺ ចំពោះនាយ ធ្វើហាក់ដូចមិនដែលស្គាល់គ្នាពីមុនមក ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណា នរង្គ សង្កេតឃើញថា នាងជាមនុស្សរូបរាងទាក់ទាក់ណាស់ចំពោះឧត្តមពាណិជ្ជទាំង អស់នៅក្នុងសាលប្រជុំ

ហើយសំនួនវាហាក់រៀបរយបែបអ្នកភ្នំពេញទៀតផង ។ ចំណែកឯស្រស់ស្រីយើងវិញក៏ហាក់មិនចាប់ភ្លឹកទេថា នរង្គកំពុងលូតលាស់លឿនមុខនាង ឥតពង្រីកភ្នែក ។

កិច្ចប្រជុំចប់ហើយ ។ នរង្គស្ទុះប្រមូលឯកសាររត់ទៅជួបឪពុកហើយក៏ជំរាប លាលោកជាប្រញាប់ ធ្វើឱ្យលោកងឿងឆ្ងល់ ៖

- កូនឯងអន្ទះសាទៅណាហ្នឹងកូន ?
- ទៅតែមួយភ្លែតទេ លោកប៉ា ! បន្តិចកូនត្រលប់មកវិញហើយ ។

ឆ្លើយមិនទាន់ផុតពីមាត់ផង នាយកហាក់រីងចេញទៅជាន់ក្រោមសំដៅទៅរក កណ៌កាងមាត់ច្រកចូលបរិវេណអាគារ ។ ភ្លាមនោះ នរង្គបានឃើញបុរសម្នាក់មក រង់ចាំទទួលកណ៌កាដែលកំពុងតែបោះជំហានបំរុងចូលឡាន ៖

- មារតី !

រំពេចនោះស្រាប់តែនាងទុចងក់ហើយបែរមករកនរង្គ ៖

- អុំ៖ ! លោកនរង្គ ! មានការអ្វីដែរចា ?

នរង្គស្ទុះមកដល់ឈប់ឈរនៅចំពោះមុខនាងធ្វើបូកពាក្យភ័យ... ក្នុងទ្រូងវិញ បេះដូងនាងលោតក្អកក្អាតៗកញ្ជ្រោលកាន់តែខ្លាំងឡើង តែអនិច្ចាបុរសណាស់ ! គេបែរជាសិរិយាស្រដៀងនឹងរូងថែមទៀតទាល់តែសោះ បានតែត្រឹមឈរញាប់ញ័រ រំជួលចិន្តាតែប៉ុណ្ណោះ ។ លុះឃើញអ្នកឃ្ល័យការបស់នរង្គដូច្នោះ កណ៌កាភ័យរាងរាំង បន្តិចដែរ ។ មួយភ្លែតមក នាងក៏សួរទៅមាណាចា ៖

- លោក ! មានរឿងអ្វីចា ?
- មារតី..... (នរង្គស្តីហៅឱ្យបង្កាច់ស្ទើរមិនឮ)
- ចា ? លោកមានប្រសាសន៍ថាម៉េចដែរ ?

តែនរង្គនៅតែឈរភ្លឹកមើលនាងឥតពង្រីកដដែល ។ លុះឃើញកិរិយាអេះអុញ របស់នរង្គ នាងក៏សួរបន្ថែម ៖

- មានការអ្វីដែរលោក ? អូហ្ន៎ ! សូមទោស ខ្ញុំមានការប្រញាប់បន្តិច សូមលា លោកសិនហើយ ចាំថ្ងៃក្រោយជួបគ្នាបានទេ ?

កណ៌កាក៏ឡើងរថយន្តចេញទៅ ទុកឱ្យនរង្គនៅឈរភ្លឹកមើលតាមពីក្រោយ ។ មួយស្របក់មកនាយយើងក៏លាន់មាត់ថា ៖

- ពុទ្ធាអើយ ! ខ្ញុំមិនបានសាកសួរអាសយដ្ឋានរបស់អ្នកនាងផង តើឱ្យខ្ញុំរកអ្នក នាងម្តេចនឹងឃើញទៅ ?

នរង្គក៏ស្ទុះរីងបែរក្រោយទៅរកសួរលោកណារេន ស្រាប់តែឃើញលោកជាប់ រវល់ជួបជាមួយភ្ញៀវមកពីបរទេស ក៏មិនហ៊ានរំខាន ហើយក៏បែរត្រលប់ចូល បន្ទប់ធ្វើការរបស់ខ្លួនវិញ រង់ចាំពេលលោកទំនេរ ។ តែគួរអាណិតមាណាចា !

ពេលវេលាដែលរង់ចាំនោះបែរជារត់យឺតខុសធម្មតា... ធ្វើឱ្យនាយយើងអង្គុយមើល នាឡិកាមិនអស់មិនហើយសោះ ។ លុះអង្គុយគិតយូរៗទៅ ស្រាប់តែនាយនឹក ភ្នកដល់វាចាកណ៌កា ដែលបានណែនាំឈ្មោះក្រុមហ៊ុនរបស់នាងដល់អង្គប្រជុំកាលពី ព្រឹកមិញ ។ នរង្គក៏លាន់មាត់ថា ៖

- មែនហើយ ! ក្រុមហ៊ុន ភិរម្យម៉ារ៉ា.... គិតទៅសួរបុគ្គលិកនៅខាងក្រៅសិន ។

នរង្គក៏ហាក់ចុះតាមកាំជណ្តើរយ៉ាងលឿនសំដៅនាងលេខាម្នាក់ដែលនៅអង្គុយ តុមុខចាំទទួលភ្ញៀវ ៖

- អត់ទោសប៉ា ! អ្នកនាងមានស្គាល់អាសយដ្ឋាន ឬក៏ទូរសព្ទរបស់ក្រុមហ៊ុន ភិរម្យម៉ារ៉ាទេហ្ន៎ ?

- រោងចក្រភិរម្យម៉ារ៉ា ? ចាស មាន ! ចាំខ្ញុំយកជូន.....

* * *

នរង្គហៅពូជូងឱ្យបើកឡាននាំនាយទៅផ្ទះយ៉ាងលឿន ។ គ្រាន់តែទៅដល់ នាយក៏ស្ទុះទៅរកអំភិន ៖

- អី ! ឯណាមាណាចាំទ ?

- នៅតែងលក់ក្នុងបន្ទប់ឯណោះ សៅមានការអ្វីហ្នឹង ?

តែនរង្គមិនឆ្លើយទេ បែរជាហាក់ចូលបន្ទប់ដាស់កូនបីយកទៅក្នុងឡានយ៉ាង រហ័ស
ទុកឱ្យអ៊ីវ៉ាន់សំព័ន្ធមើលតាមទាំងចំណែកចិត្តត្បិតឃើញកិរិយាដ៏បន្តិចបន្តួច របស់នាយ ។

លុះរថយន្តបរមកដល់បរិវេណរោងចក្រដ៏ធំមួយនៅឡើយខ្សែប្រាំ ដែលមានចរាចររត់រល់តាមវិថី

នរង្គបានប្រទះឃើញផ្លាកយ៉ាងធំសរសេរថា “ ភិរម្យម៉ារ៉ា ” មាណព័ក់ប្រាប់ឱ្យពូជូងចូលចត ហើយក៏ពូជូងចុះពីរថយន្តដើរសំដៅ ឆ្ពោះទៅម្នាក់
ដែលនាំខ្លួននាយមកដល់បន្ទប់ការិយាល័យដ៏ទំនើបមួយ មានទាំង កុំព្យូទ័រ ទូរសព្ទ និងឥវ៉ាន់តុបតែងយ៉ាងមានតម្លៃ ។ ឆ្ពោះនោះក៏ពោលឡើងថា :

- សូមលោកអ្នកចាំទីនេះសិនទៅ បន្តិចទៀត អ្នកនាងកណិកាមកដល់ហើយ ។

- បាទ ! អរគុណ !

មាណសំរួតចុះពីដៃឪពុក រត់សំដៅតុដែលមានដាក់សៀវភៅទស្សនាវដ្តី ហើយក៏ចាប់មួយក្បាលមកមើលរូបលេង
ស្រាប់តែនាងពូសិបជើងដើរចូលមកជិត លុះនាងងើបមុខឡើងស្រាប់តែពួញមហើយលាន់មាត់យ៉ាងខ្លាំងៗ ថា :

- ម៉ាក់ !

រួចក៏រត់សំដៅទៅម្ចាស់សិបជើង ស្រវាអោបជើងនាងជាប់យ៉ាងណែន ។ នរង្គ បែរតាមមើលទៅឃើញកណិកាដើរចូលមក
ដោយមានទឹកមុខភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះ

វត្ថុមានរបស់អ្នកទាំងពីរ ។ នរង្គលាន់មាត់ ឱបៗថា :

- មារី ! សូម្បីតែកូនក៏នៅតែចាំអ្នកបានដែរ កុំថាឡើយអ្នកខំតុបតែងផ្ទាល់ប្អូន ខ្លួនយ៉ាងណាក៏ដោយ ។

គ្រាន់តែមាណរត់មកអោបជើងហៅ ម៉ាក់ កណិកាភ្ញាក់រាំងមួយស្របក់ ទើបសំរួតខ្លួនចុះប្រវាអោបនាងតូច ពឡើងមក :

- សូម្បីនាងតូចដ៏ស្រស់ស្អាតគួរឱ្យស្រលាញ់ ! នាងឈ្មោះអីដែរ ?

កណិកាពោលផង បិទផ្ទាល់នាងតូចលេងផង ទំនងហាក់ដូចជាស្រលាញ់ កុមារីនេះណាស់ រួចហើយក៏បែរមករកបុរសយើង :

- ជំរាបសួរលោកនរង្គ ! ថ្ងៃនេះ យើងជួបគ្នាពីរដងហើយ ដូចជាមាននិស្ស័យនិងគ្នា ដល់ហើយចាំ !

នរង្គក៏ដើរទៅជិតហើយស្រដីថា :

- មារី ! ម្តេចក៏អ្នកធ្វើពិធីស្តាប់ពួកយើងដូច្នេះ ?

តែកណិកាបែរជាត្រូវីក្បាល :

- លោកយល់ច្រឡំហើយ ! ខ្ញុំមិនមែនជាមារីទេ ។

- បងមិនជឿទេ...

រំពេចនោះ មាណស្រវាអោបកណិកាយ៉ាងណែន :

- ម៉ាក់ !.....

សំដីនេះធ្វើឱ្យនារីយើងនឹកអាណិតកុមារីតូចគ្រលួចក្នុងចិត្ត :

- នាងតូច ! មិនមែនមែនជាម៉ាក់ក្លាយទេណាស់....

កណិកាយកដៃអង្អែលក្បាលនាងតូចថ្មីៗ ។ ប៉ុន្តែពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់ចុង ក្រោយរបស់កណិកាដ៏ពិរោះ
បានបែរក្លាយទៅជាកំបិតដ៏មុតពុះជ្រែកបេះដូងនរង្គ ឱ្យឈឺចាប់អនេក :

- មាតិ ! មានរឿងអ្វីទៅដែលធ្វើឱ្យអ្នកប្រែប្រួល រហូតមិនហ៊ានទទួលស្គាល់កូន របស់ខ្លួនឯងយ៉ាងនេះ ? បងគិតថា អ្នកជាម្តាយដែលមានចិត្តអាក្រក់បំផុតនៅលើ លោកនេះ ! ពេលនេះ បងពិតជាខកចិត្តចំពោះអ្នកណាស់ ។

នរង្គទប់ចិត្តមិនបានក៏ស្ទុះទៅបេះមាណាពីដៃកណិកា :

- បងទទួលកិរិយារបស់អ្នកបែបនេះ មិនបានទេ.....

នាយយើងថាមិនទាន់ចប់ផង ទឹកភ្នែកក៏ស្រក់ចេញមក ហើយក៏អោបកូនស្ទុះ រត់ចេញទៅក្រៅវិងដោយមិនបានលាមួយម៉ាត់ ទុកឱ្យកណិកានៅឈរភ្លឹកស្រលាំង កាំងនិយាយអ្វីក៏មិនទាន់... ។

យប់នោះ នរង្គតប់ប្រមល់ក្នុងចិត្តណាស់ ចូលសំងំក្នុងបន្ទប់ដោយមិនបរិភោគ បាយមួយគ្រាប់សោះ ។ នៅក្នុងចិត្ត នាយនៅតែគិតមិនអស់ចិត្តសោះនូវមូលហេតុ ណាមួយដែលធ្វើឱ្យមាតិផ្លាស់ប្តូរដូចព្រះឥន្ទជប់ប្រែក្រឡាឱ្យដូច្នោះ ។

នៅក្នុងបន្ទប់គេង នរង្គអង្គុយធ្វើភ្នែកភ្លឺៗ ផ្អែកនឹងក្បាលត្រៃ អោបកូន ស្រីតូចក្នុងរង្វង់ដៃមិនរបេះ ហើយដកដង្ហើមធំ ១ ។ នាយសំលឹងមុខកូនដែលកំពុង គេងលក់យ៉ាងសុខសាន្តនៅលើដើមទ្រូងរបស់នាយ យកដៃអង្អែលខ្នងនាងថ្មមៗ :

- មាណកូនសំលាញ់ ! ទោះបីជាម៉ាករបស់កូនគេផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ប៉ា មិនផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់ប៉ាចំពោះកូនដែរ ។ ប៉ាស្រឡាញ់កូនណាស់ ហើយក៏បន់ស្រន់ឱ្យ ម៉ាករបស់កូន គេកែប្រែចិត្តវិលមករកយើងទាំងពីរនាក់វិញឆាប់ៗនេះណាកូន ។

នរង្គអង្គុយត្រមោចខ្លោចបេះដូងតែម្នាក់ឯងមួយយប់ទល់ភ្លឺ... មិនបានឆ្កេច មួយស្រលេតណាឡើយ...

ព្រហាមថ្ងៃថ្មី.....

នរង្គងើបរៀបចំខ្លួនរង់ចាំឪពុកជាស្រេចដើម្បីចេញទៅធ្វើការ ។ លុះដល់ដើរ ចេញមកឃើញកូនប្រុសនៅរង់ចាំក្បែរថយន្ត លោកណាវេននឹកចំលែកចិត្តណាស់ :

-កូនប្រុសប៉ា ! ឥឡូវគ្រាន់បើណាស់តើ... រៀបខ្លួនលឿនជាងប៉ាឱ្យរាល់តែដង!

នរង្គស្តាប់ឮហើយតែមិនឆ្លើយទេ គ្រាន់តែឈរញញឹមដាក់ឪពុកវិញសំដែងថា ការអរគុណចំពោះពាក្យសរសើរបស់លោក ត្បិតនេះជាលើកដំបូងក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ហើយដែលនាយបែរមកទទួលខុសត្រូវជីវិតការងារបំរើឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួនវិញ ។

តើហេតុអ្វីទៅហ្ន៎ដែលបានបណ្តាលចិត្តនាយឱ្យផ្លាស់ប្តូរនេះ ដោយមិនបាច់មានការ ដាស់តឿនពីឪពុកម្តាយ...?

នៅតាមផ្លូវ នរង្គអង្គុយលង់អារម្មណ៍នឹកស្រម័យទៅដល់អតីតកាលមួយដែល នាយលាក់ទុកក្នុងចិត្តមិនដែលប្រាប់នរណា.... ។ កំពុងតែស្រម័យស្រាប់តែថយន្ត ក៏បាននាំរូបគេមកដល់ការិយាល័យ ។ នរង្គឈានចុះចេញមកហើយបែររកក្រ្តមើល ទៅអាកាសរួចឆ្លេចភ្នែកកាត់ចិត្តបំភ្លេចទុកព្រួយចោលពីក្នុងអារម្មណ៍.....

ស្រណោះថ្ងៃម្សិល

ស្រណោះថ្ងៃម្សិលលែងវិលជួបវិញ	ឱវាទោម្តេពូនឹកស្នេហ៍អតីត
បងកាត់បេះដូងជូនម្ចាស់ជីវិត	ថ្ងៃនេះវរមិត្តបែរភ្លេចស្នេហា ។
ថ្ងៃម្សិលស្រីសើចជាមួយនឹងបង	ថ្ងៃថ្មីកន្លងអូនប្រែប្រា
ម្សិលមិញប្រលែងថ្នាក់ជួបស្នេហា	ថ្ងៃនេះរៀបរៀបសំពះតែក្តីស្រី ។
បងមិនយល់ទេ! ពិតមិនយល់ទេ	ម្តេចក្តីស្នេហ៍ប្រែផ្លាស់អប្រិយ
មុំអើយប្រាប់ផងបងខុសរឿងអ្វី	បានជាពិសិដោះដៃចោលស្នេហ៍ ។
ឱថ្ងៃម្សិលអើយកាលណាវិលវិញ	ចិត្តបងទន្ទេញហៅតែមាសមេ
ទន្ទឹង! សង្ឃឹម! រូបអូនវិលបែរ	រកទ្រង់ស្នេហ៍ជាថ្មីម្តងទៀត ។

+

+

+

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី៨
ឈាមរត់រកឈាម

ថ្ងៃងពីមាតិកាវិញ.....

កាលបើបានទទួលបណ្តុំជួនពរពិធយូន អានចប់ភ្លាម មាតិកាស្ទុះវិងយ៉ាង ប្រញបប្រញាប់រត់ចេញទៅក្រៅ ក្នុងសំឡេងមង្គលការនៅឡើយ ដើម្បីតាមរក ជួបឈ្នួនដែលនាងធ្លាប់យល់ច្រឡំថាបានលាចាកលោកនេះទៅហើយ ។ ដោយ អាល័យតែនឹកត្រេកអរចង់ជួបឈ្នួនសួរដំណឹង នាងក៏ភ្លេចពីនរង្គឱ្យឈឺស្លន់ មិនបានប្រាប់នាយថានាងគ្រាន់តែទៅមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ លុះនាងរត់ចេញ មកដល់មាត់របងគេហដ្ឋាន នាងបែរជាមិនបានឃើញឈ្នួនទៅវិញ ម្ល៉ោះហើយខក ចិត្តខ្លាំងណាស់ ក៏ស្ទុះរត់ចេញសំដៅផ្លូវធំដែលនៅមានចរាចរឆ្លែងឆ្លាតនៅឡើយ ស្រាប់តែឃើញបុរសពិការម្នាក់កំពុងទប់ខ្លួននឹងឈើច្រត់ ឈររោបបំរុងឆ្នងថ្ពល់ ។ នាងត្រេកអរកើតក៏ស្រែកហៅឡើង :

- បងឈ្នួន ! បង ! ឈប់សិន !

តែឈ្នួនមិនបានឈប់បែរក្រោយឡើយ ទោះបីគេបានឮសំឡេងនាងស្រែក ហៅនោះក៏ដោយ ។ នាយយើងស្ទុះយ៉ាងរហ័ស ឆ្លងផ្លូវទៅត្រើយម្ខាងភ្លាម ទុកឱ្យ មាតិកានៅរំកិល រង់ចាំចរាចរស្រលះនឹងអាលឆ្លងតាមក្រោយ ស្រាប់តែមានរថយន្ត មួយបរចូលមកដល់ ។ លុះគេបើកហួសមាតិកាបន្តិចក៏ឈប់ហើយបកក្រោយវិញ ធ្វើ ឱ្យមាតិកាភាំងមិនយល់ហេតុការណ៍ ។ ភ្លាមនោះ ឈ្នួនបែរក្រោយ ឃើញហើយ ក៏ទុចងក់សំណឹងតាមដាន ដោយទឹកមុខព្រួយបារម្ភ ។ បុរសម្នាក់ស្ទុះចុះយ៉ាងលឿន ពីរថយន្ត រត់សំដៅមកមាតិកាហើយឧទានថា :

- ពុទ្ធា មាតិ ! ហេតុអ្វីក៏អូនមកនៅទីនេះទៅវិញ ?

មាតិភ្ញាក់កន្ត្រាក់ កាលបើមានបុរសនោះហៅចំឈ្មោះរបស់នាង ។ ឆវីបែរ ក្រលេកឃើញហើយ ក៏លាន់មាត់ :

- លោកសុផី.....

ស្រាប់តែមាតិស្ទុះបែរក្រោយយ៉ាងរហ័ស ហើយរត់យ៉ាងលឿនសំដៅផ្ទះវិញ

តែក៏មិនរហ័សទាន់ដំណើរជើងរបស់លោកសុផីសង្ហារនោះដែរ ។ គេរត់មកដល់ពី ក្រោយចាប់នាងជាប់ !

- មាតិ ! ម៉េចអូនរត់គេចពីបងដូច្នេះ ? តើបងមានកំហុសអីទៅ? អូនដឹងទេហ្នឹង ថាបងនឹកអូនណាស់.....

ប៉ុន្តែមាតិបែរជាខំប្រលេះរើប៉ះយ៉ាងអស់ទំហឹង ហើយស្រែកថា :

- លែងខ្ញុំទៅ... លែងខ្ញុំទៅ....ជួយផង...

-មាតិ ! ទោះជាយ៉ាងណាក៏អូនត្រូវតែទៅជាមួយបងនៅពេលនេះ...

- អត់ទេហ្នឹង... សូមលោកមេត្តាលែងខ្ញុំទៅ..... លែងងងងងងងងងងង.....

សួរសំលេងស្រែកឱ្យជួយបានអង្រួនចិត្តនាយឈ្នួនពិការ ឱ្យបកថយក្រោយ យ៉ាងរហ័សគិតបំរុងទៅរកជួយធ្វើអន្តាគមន៍ តែអនិច្ចាពេលដែលនាយប្រញាប់បន្តិច

បន្ទាន់ នាយមិនបានមើលផ្លូវឱ្យស្រួលបូលមុននឹងឆ្លងទេ ស្រាប់តែត្រូវរថយន្តដឹក

ឥវ៉ាន់ដែលកំពុងបរយ៉ាងលឿនទង្គិចខ្លួននាយម្យ៉ាងឱ្យខ្ចាតចេញទៅម្ខាង ។ ចំណែក មាតិក៏ត្រូវលោកសុផីប្រអូសប្រទាញ

ចាប់ដាក់ឡានបរចេញទៅបាត់ស្រមោល ដោយមិនបានដឹងថាឈ្នួនត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ចរាចរឡើយ ។ គ្រានោះឈ្នួនមានការ

ឈឺចាប់ក្នុងខ្លួនណាស់ តែក៏នៅតិចតួចជាងក្តីបារម្ភរបស់នាយដែលមានចំពោះមាតិ នោះទៅទៀត ។

នាយខំប្រឹងបើកភ្នែកមើលតាមមាត់និងលោកសុផី លុះត្រាផុត កន្ទុយភ្នែក ទើបប្រឹងវាតតែតតសំដៅទៅផ្ទះលោកណារេន ដើម្បីប្រាប់ដំណឹង ។ រូបកាយឈ្នួនកាន់តែដុះដាច់ណាស់ទៅហើយ ទំរាំវាទៅដល់ជួបនរង្គនិយាយប្រាប់ បានពីរបីម៉ាត់ នាយក៏ដាច់ដង្ហើមទៅដោយមិនបានលានរណាទាំងអស់....

នៅក្នុងរថយន្ត លោកសុផីកាន់ចង្កូតនៅដៃម្ខាង ហើយយកដៃម្ខាងទៀត កាន់មាត់ជាប់មិនឱ្យនាងលោតចេញពីឡានដែលកំពុងមានល្បឿនទៅមុខ ។ តាម ផ្លូវ មានតិចទូចសំពះអង្វរថា :

- លោក! សូមមេត្តាដោះលែងមាត់ទៅបានទេ ?
- អត់ទេ ! អូនជាភិយារបស់បង អូនត្រូវតែទៅជាមួយបងនៅពេលនេះ.... ដឹង ទេថាបងតាមរកអូនស្ទើរដាច់ខ្យល់ស្លាប់???
- តែខ្ញុំកំពុងរៀបការមានស្វាមីហើយ.... សូមលោកមេត្តាលែងខ្ចីវិញទៅ...
- រៀបការស្វាមីម៉ី? ចុះបងវិញ....អូនយកបងទៅទុកត្រង់ណា? អូនចាំបានទេហ្នឹង ថាយើងបានរៀបការក្បាលដល់កន្ទេលណាអូន....

មាត់ឱ្យកខ្វល់វិលតែខ្លាំងឡើង :

- បើលោកមិនដាក់ខ្ញុំដោយស្រួលបូលទេ ខ្ញុំនឹងលោតចេញពីក្នុងឡានឥឡូវនេះ !

មាត់ថាផង ប្រវាយរើបំរះផង ធ្វើឱ្យការបើកបររបស់លោកសុផីលែងមាន លំនឹង បណ្តាលឱ្យរថយន្តវិលរត់ខុសផ្លូវចុះស្ពានភ្លោះក្រលាបវិលបីជុំ ។ ទាំងពីរ នាក់លោកសុផីនិងមាត់ក៏បាត់ស្មារតីទៅ ។

* * *

ម៉ោងជាង១១យប់ នៅក្នុងភូមិគ្រឹះដ៏ស្តុកស្តម្ភមួយយ៉ាងស្អាតប្រណិត...

រថយន្តមួយដ៏រលោងស្រស់ បានបរចូលមកដល់ ។ នាយបានជាស្លាប់ឡាន ក៏បើកទ្វារចេញពីឡានមកដោយមានប្រលាក់ឈាមពាសពេញអាវផង ។ ទទួល លោកភិរម្យឈរលើរោងហានយកខ្យល់អាកាសត្រីដ៏ត្រជាក់ លុះក្រលេកឃើញ ខ្លួននាយបានប្រលាក់សុទ្ធតែឈាម ក៏ភ្ញាក់ផ្អើលជាខ្លាំង :

- បានអើយ ឯងមានរឿងអី បានជាមានរបួសមានឈាមពាសពេញខ្លួនយ៉ាងនេះ?

បានឮហើយក៏ងាកមុខងើយមើលទៅលោកអធិបតី រួចឆ្លើយថា :

- បាទ ! ខ្ញុំគ្មានរបួសទេ... តែមុននេះខ្ញុំជួយសង្គ្រោះគេយកទៅមន្ទីរពេទ្យ ។
- អី បើឯងសុខសប្បាយទេ យើងក៏អស់បារម្ភដែរ ។

លុះនាយលាងសំអាតខ្លួនផ្លាស់ខោអាវរួចហើយ នាយបានក៏ឡើងវិញទៅលើ ឡៅជួបលោកភិរម្យ :

- ជំរាបប្រសាសន៍បាទ ! ខ្ញុំមានរឿងពិសេសចង់ជំរាបលោកបន្តិច
- មានការអ្វីទៅបាន បានជាចាំស្លែកមិនបាន ? (លោកភិរម្យសួរ)
- បាទ គឺថា នារីម្នាក់ដែលខ្ញុំចុះទៅសង្គ្រោះដោយចៃដន្យនោះមានមុខមាត់រូបរាង ដូចអ្នកនាងកណ៌កាណាស់បាទ !
- ហ្ន៎ស? ថាម៉េច? (លោកភិរម្យឧទានទាំងភ្ញាក់ផ្អើល) ចុះឥឡូវនៅពេទ្យណា?

លោកអធិបតីចេញដំណើរទៅទាំងបន្ទាន់ ដោយមិនបានជំរាបអ្នកស្រីម៉ារ៉ាទេ លុះនាយបានជូនលោករកបន្ទប់អ្នកជំងឺឃើញហើយ លោកក៏ស្ទុះចូលទៅរកមើល យ៉ាងរហ័ស ស្រាប់តែប្រទះនារីដ៏សោភ័ណម្នាក់កំពុងគេងបិទភ្នែកស្ងួតស្ទើរលើគ្រែ ដោយមានបន្ទោងព្យួរឆ្នោតស្នេហ៍ ហើយមានរូបរបស់ពេញទាំងខ្លួនផង ។ លោកក៏ឈានដើរទៅជិតហើយយកដៃស្ទាបក្បាលនាងបន្តិច រួចពោលខ្សឹបៗ :

- មាត់កូនស្រីប៉ា ! សូមឱ្យកូនបានរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរណាកូន ។

លោកភិរម្យនៅអង្គុយសំរុកសំរិលមុខកូនស្រីយ៉ាងយូរ ។ រំពេចនោះ មានតិ ក៏ភ្ញាក់ភ្ញាក់ស្មារតីបើកភ្នែកឡើង ។
លុះបែរក្រលេកឃើញលោកនៅក្បែរ នាងក៏ ឆាន់មាត់ខ្សាច់ៗ ៖

- លោកប៉ា....

លោកអធិបតីក៏ញញឹមរីករាយមួយរំពេចកាលបើឃើញកូនស្រីដឹងខ្លួនវិញ ។ លោកក៏មានប្រសាសន៍យ៉ាងស្រទន់ទៅរកនាងថា ៖

- មានតិ ! ប៉ារលីកកូនណាស់ !!!

មានតិរំលឹករលោងទឹកភ្នែកកាលបើបានជួបភក្តីលោកឪពុករបស់ខ្លួន ។

- កូនក៏នឹកលោកប៉ាដូចគ្នាដែរ.... លោកប៉ាសុខសប្បាយទេហ៎ ?

លោកភិរម្យយកដៃស្លាបក្បាលកូនដោយក្តីអាណិត ៖

- ប៉ាមិនអីទេ ។ ចុះកូនវិញយ៉ាងណាទៅហើយ ?

- បានជួបលោកប៉ាដូច្នេះ កូនបាត់ឈឺហើយ....

មានតិញញឹមដាក់លោកឪពុក ។ រំពេចនោះ លោកត្រូវពេទ្យក៏ចូលមកដល់ ។

- ជំរាបសួរបាន ! តើអាការៈ របស់កូនស្រីខ្ញុំយ៉ាងណាដែរហ៎ ?

- មិនអីទេលោក.. របួសមិនជាធ្ងន់ប៉ុន្មានទេ គ្រាន់តែស្រាំឆ្អឹងជើងស្តាំបន្តិច ក្រៅពី នោះបាត់ស្មើស្បែក គ្មានអ្វីគួរឱ្យបារម្ភទេ ។

លោកភិរម្យឆ្ងរទ្រូងខ្សាក កាលបើឮដូច្នេះ ។ មានតិក៏ឆ្លើយភ្នែកសំរំគេងវិញ ព្រោះកំពុងងងុយដោយសារអនុភាពនៃថ្នាំសំរន់ការឈឺចាប់ ។
ប្រហាមឡើងថ្ងៃបន្ទាប់....

លោកអធិបតីក៏បានឆ្លើយទៅមើលកូនម្តងទៀត ឃើញអាការៈរបស់នាងបាន គ្រាន់បើឡើងវិញហើយ ។ លោកក៏នៅអង្គុយសំរុក
សំណាលលេងជាមួយមានតិ ឱ្យរសាយចិត្តនឹករលឹកត្បិតបែកកូនយូរឆ្នាំហើយ ៖

- មានតិ ! ថ្ងៃនេះកូនយ៉ាងម៉េចដែរ ?

- មិនអីទេប៉ា ! ខ្ញុំនឹងបានជាស្រួលបួលឆាប់ៗនេះហើយ ។

- មានតិ កូនប្រាប់ប៉ាបន្តិចមើល ហេតុអ្វីកូនទៅមានគ្រោះថ្នាក់នៅក្រៅផ្ទះ នៅក្នុង រាត្រីដែលកូនត្រូវផ្សំដំណេកដូច្នេះ ?

រំពេចនោះស្រាប់តែបុរសម្នាក់ដើរទប់នឹងឈើច្រត់ចូលមកដល់កាត់ការសន្ទនា រវាងឪពុកនិងកូនអស់រលីង ៖

- ជំរាបសួរបាន ! (នាយសំពះសួរលោកភិរម្យ រួចក៏បែរទៅមានតិ) មានតិ ! អូន យ៉ាងណាទៅហើយ?

ឱ្យបងសូមទោសណាដែលបងបើករថយន្តមិនប្រុងប្រយ័ត្នធ្វើឱ្យ គ្រោះថ្នាក់ដល់រូបអូន ឈឺខ្លួនឈឺប្រាណ....

លោកភិរម្យឮដូច្នេះក៏ងឿងឆ្ងល់ធ្វើមុខឡើងឡង់ ។ មានតិក៏ឆ្លើយវិញថា ៖

- លោកសុធី ! នេះលោកប៉ាខ្ញុំចាំ !

- អុះ ! ជំរាបសួរលោកប៉ា ! (លោកសុធីអោសំពះ)

- ហើយចុះលោកខាងនេះ ជានរណាទៅមានតិកូន ? (លោកភិរម្យសួរ)

- ខ្ញុំជាស្វាមីរបស់មានតិណាស់លោកប៉ា ! (លោកសុធីឆ្លើយ)

- ហ្ន៎ក?? ថាម៉េច ? ស្វាមី ? មានតិកូន.... ពន្យល់ប្រាប់ប៉ាបន្តិចមើលថាឡើងវាវ វាយ៉ាងម៉េចនេះ ? ប៉ាដូចជាមិនយល់សោះ !

- បាទ ! លោកប៉ា ! ខ្ញុំនេះជាស្វាមីរៀបការត្រឹមត្រូវតាមប្រពៃណី...

តែមានតិឆ្លើយកាត់យ៉ាងរហ័ស ៖

- ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាពិធីប៉ុណ្ណោះទេតើ លោកសុធិ ។ យើងមិនដែលមានចំណងសម្ព័ន្ធ រាក់រៀននឹងគ្នានៅឡើយទេ លោកចាំបានទេ ?
- ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ក៏បងនៅតែស្រឡាញ់អូនដែរមារតី ទោះបីជា.....
- លោកសុធិ... ខ្ញុំមានកូនរួចហើយ... មិនអាចរិលទៅរកលោកវិញបានទេ
- ពុទ្ធោ ! មានកូន? តើអ្នកនាងមានកូនជាមួយអ្នកណា?? ឈ្មោះមែនទេហ្នឹង ? ឬ ក៏ជាមួយស្វាមីថ្មី??
- ចាំមិនមែនទេហ្នឹង.....
- ចុះបើមិនមែន.... តើជានរណាទៅវិញ ?

លោកភិរម្យដែលនៅអង្គុយស្ងៀមយូរហើយ ក៏លើកដៃឡើង :

- ឈប់!ឈប់សិនកូនទាំងពីរ ! កូនចាប់ប្រហាំងបែរថយក្រោយ ហើយនិយាយរឿង

ទាំងឡាយឱ្យឪពុកស្តាប់ផងបានទេ ថាហេតុការណ៍ទាំងនោះវាយ៉ាងណាខ្លះ ។ បើ កូននាំគ្នាជជែកមុខផងក្រោយផងយ៉ាងនេះ

ប៉ុន្តែជាច្របូកច្របល់ ស្តាប់កូនជជែក មិនយល់ទេ ។

មារតីសំលឹងមើលទៅឪពុករបស់នាង ហើយក៏សំលឹងមុខលោកសុធិ ដែលជា កំលោះចាស់អាយុសាមញ្ញយតែនៅសង្គារនៅឡើយ ។
នាងក៏ពោលឡើងថា :

- ឈ្លើយចុះ ! មកដល់ពេលនេះហើយ គ្មានអ្វីដែលមារតីត្រូវលាក់បាំងទុកជាការ សំងាត់ទៀតដែរ ។

កូននឹងជំរាបអំពីជីវិតពិតដែលកូនបានឆ្លងកាត់មក ជូនលោក ទាំងពីរស្តាប់នៅពេលនេះតែម្តងចុះ... ក្រែងលោកអាចជួយសំរួលវិបត្តិក្នុងជីវិត
របស់មារតីឱ្យឆ្លុះស្រាលវិញបាន.....

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី៩
បក្សីទឹកស្លាប

សួរជូងមីងៗ លាន់ពូចពូតិវិទ្យាល័យនេតយ៉ង់ ក្រុងបាត់ដំបង....

ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃទីមួយនៃបរិសេសកាល ក្នុងឆ្នាំសិក្សាថ្មី ។ កុមារីទាំងពីររូបដើរ កាន់ដៃគ្នាយ៉ាងស្និទ្ធចូលទៅកាន់ផ្ទះកំរោងរបស់ខ្លួន ហើយក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយនៅតុ ខាងមុខគេបង្អស់ ហើយមើលមុខគ្នាទាំងពីរញឹកញាប់ប្រិមប្រិយ ហាក់ដូចជាកំពុងមាន មោទនភាពខ្លាំងណាស់ដែលបានចូលរៀនវិទ្យាល័យឆ្នាំដំបូង ។ រំពេចនោះ អ្នកគ្រូដ៏ ស្រស់ស្អាតមួយរូបដើរមកដល់មាត់ទ្វារផ្ទះកំរោង ។ លុះក្រលេកឃើញកុមារីទាំងពីរក៏លាន់មាត់ថា :

- សូស្តីនាងតូច ! ស្រស់ស្អាតដូចគ្នាតែម្តងហើយ ធ្វើឱ្យអ្នកគ្រូចំណាំមិនបានទេថា នរណាជាមារតី នរណាជាកណិកា...

រំពេចនោះកុមារីដែលមានរាងស្រស់អែមជាងបន្តិច ក៏ងើបឈរឆ្លើយឡើងថា :

- ជំរាបប្រសាសន៍អ្នកគ្រូ ! នាងខ្ញុំឈ្មោះមារតី មានភ្នកក្រហមនៅដៃឆ្វេង ជាបង ស្រីចាំ

- ចំណែកខ្ញុំជាកណិកាជាប្អូន គ្មានភ្នកដៃទេអ្នកគ្រូ ។

- អី ៗ ល្អណាស់នាងតូច ! តែ

បានរៀនទេ ត្បិតមានគេមករង់ចាំ ជួបកូននៅឯការិយាល័យសាលាឯណោះ តាមអ្នកគ្រូមកណា !

កុមារីទាំងពីរមើលមុខគ្នាឡើងឡង់ ។ មែនហើយ គេទាំងពីរជាកូនភ្លោះដ៏ ស្រស់ស្អាតចាប់ច្រឡំ ហើយគេក៏ស្រឡាញ់គ្នាណាស់ មិនដែលបែកគ្នាមួយថ្ងៃទេ ។ បើឃើញម្នាក់ត្រូវតែឃើញម្នាក់ទៀតដាច់ខាត ។ បន្តិចក្រោយមក ទាំងពីរនាក់ កាន់ដៃគ្នាត្រសងចេញទៅជួបភ្ញៀវ ដែលកំពុងអង្គុយរង់ចាំអ្នកទាំងពីរក្នុងការិយាល័យសាលា ។ នៅទីនោះ កុមារីយើងក៏បានជួបបុរសម្នាក់ មាឌធំដំបង ។ លុះ ក្រលេកឃើញលោកភ្លាម គេក៏ស្រែកព្រមគ្នាឡើង :

- លោកប៉ា !

រួចហើយអ្នកទាំងពីរក៏ស្ទុះទៅលោតអោបកម្ពុជក្តីនិករលឹកដ៏ធំធេង ។ បន្ទាប់មក លោកក៏នាំកូនទាំងពីរចេញទៅក្រៅរបងសាលាដែលមានស្រ្តីពីររូបនៅ ឈរចាំទីនោះស្រេច ។ ម្នាក់ជាមីងនិមល ម្នាក់ជាមីងនិមល ម្តាយរបស់កុមារីទាំងពីរ ឯម្នាក់ទៀត គឺ ជាជំទាវមារី ដែលស្លៀកពាក់យ៉ាងថ្លៃថ្នូរ កំពុងរង់ចាំនៅក្នុងឡាន ។ ពេលឃើញ កុមារីទាំងពីរដើរមកដល់ជាមួយលោកភិរម្យ ជំទាវមារីក៏ដើរចេញពីឡានមក ទទួល ។ កាលបើឃើញអ្នកទាំងពីរនៅជិតគ្នា កុមារីទាំងពីរក៏ធ្វើមុខឡើងឡង់ដោយក្តី ងឿងឆ្ងល់ ។ មីងនិមលស្ទុះមកជិតកូនហើយស្រងូតទាំងរលីងរលោងទឹកភ្នែកថា :

- កណិកា ! មារតី ! កូនស្រីម៉ែ.....

- ម៉ែយំរឿងអីហ្នឹង ? (មារតីសួរ)

- គឺលោកប៉ានិងមារីកំរង់មកសុំយកកូនទៅចិញ្ចឹមនៅភ្នំពេញហើយណាស់កូន ។

- អត់ទេ ! មារតីមិនទៅណាចោលម៉ែទេ... មារតីស្រឡាញ់ម៉ែ!!

រីកណិកាវិញ កាលបើក្រលេកឃើញឡានថ្មីស្រលាងរបស់ជំទាវមារី ក៏នឹក ភ្នកចង់ជិះដើរលេង

ត្បិតម្តាយនាងជាអ្នកក្រមិនដែលស្គាល់ជាតិឡាននឹងគេ ។ នាង ក៏ឆ្លើយរឿងឡើង :

- បើបងមានតិមិនទៅ ទុកឱ្យខ្ញុំទៅតែម្នាក់ឯងក៏បានដែរ... ខ្ញុំចង់ស្គាល់ភ្នំពេញ ។

ពូជូឆ្មោះ ជំទាវមារ៉ាញញឹមដាក់នាងភ្លាម ៖

- មែនហើយកូនស្រី ! នៅទីនោះ យើងមានជីវភាពប្រសើរជាងនៅបាត់ដំបងឆ្ងាយ ណាស់ ។ នាងតូចពិតជាមិនខកបំណងទេណាស់ ។

តែមានតិវិញ បែបជាប្រកែកដាច់អហង្គរថាមិនទៅតាមលោកឪពុកនិងជំទាវ មារ៉ាជាដាច់ខាត ។ នាងឈរយំអោបម្តាយជាប់ ឆ្ពោះហើយចាស់ៗទាំងបីនាក់ក៏ សំរេចឱ្យនាងរស់នៅបន្តជាមួយមីងនិមល ហើយយកតែកណ្តិកាទៅភ្នំពេញប៉ុណ្ណោះ

កណ្តិកាឡើងរថយន្តទាំងទឹកមុខញញឹម ហាក់សប្បាយរីករាយណាស់ដែលបានជិះ ឡានថ្មី ។

រថយន្តក៏បរធ្វើដំណើរចេញនាំបំបែកកណ្តិកានិងមានតិឱ្យឃ្លាតគ្នា ។ មានតិរត់តាមឡានហៅប្អូនឆ្ងើយៗ

ទាំងអាល័យតែកណ្តិកាបែរជាញញឹមមើលទៅ តែផ្លូវមុខមិនមើលក្រោយឡើយ ។ លុះរថយន្តមកដល់មោងឫស្សី ស្រាប់តែ

កណ្តិកានឹកចង់ដូរចិត្ត ព្រោះក្នុងខ្លួនមានអារម្មណ៍ហែងហែងណាស់កាលបើគ្មាន មានតិជាប់នៅក្បែរដូចសព្វកាល ។

នាងក៏ជំរាបលោកភិរម្យថា ៖

- លោកប៉ា ! ម៉ាក់ធំ ! ខ្ញុំចង់ទៅផ្ទះវិញ ! ខ្ញុំនឹកបងមានតិណាស់ ។

- កុំអីកូនស្រី (លោកជំទាវឃាត់) បន្តិចទៀតដល់ភ្នំពេញហើយ ចាំថ្ងៃក្រោយ ទំនេរ យើងនឹងមកលេងជាមួយគេវិញ ។

កណ្តិកាពូជូឆ្មោះក៏ស្រែកទឹកភ្នែកច្រោក... នឹកស្តាយក្រោយតែបួសពេលទៅ ហើយ ។

លោកប៉ានិងលោកជំទាវមិនបានស្តាប់ពាក្យអង្វររបស់នាង ឬទទួលស្គាល់ នូវការសោកសៅរបស់នាងទេ

គិតតែពីបញ្ហាឱ្យអ្នកបើកបរបន្ថែមល្បឿនឡានឱ្យ កាន់តែលឿនថែមទៀត ។

តាមពិតទៅ មីងនិមលបានរៀបការជាមួយលោកភិរម្យយ៉ាងត្រឹមត្រូវ តែ ក្រោយមក លោកភិរម្យបានជួបភរិយាដើមរបស់លោកវិញ ហើយក៏បែកគ្នាពីគ្នាទៅ ។ យូរៗម្តង លោកភិរម្យមកលេងសួរសុខទុក្ខមីងនិមលនិងកូនស្រីភ្លោះទាំង ពីររបស់លោក ។ តែដោយឃើញថា ការងារលោកក៏កាន់តែមមាញឹកទៅមិនអាច មកឃើញកូនបានញឹកញាប់ ។ ឯមីងនិមលក៏មានជីវភាពតឹងតែងទើបព្រមព្រៀង ឱ្យលោកភិរម្យយកកូនទៅចិញ្ចឹមជាជំនួសវិញ ។

មានតិស្រឡាញ់ម្តាយនាងណាស់ សុខចិត្តតស៊ូសព្វបែបយ៉ាងដើម្បីម្តាយរបស់ នាង ។ កាលលោកភិរម្យទទួលយកកណ្តិកាទៅ លោកបានសន្យាថានឹងនាំនាងមក លេងវិញរាល់ឆ្នាំ ។ ឥឡូវនេះ មានតិចំរើនវ័យបាន១៨ឆ្នាំហើយ តែនាងមិនដែល បានឃើញមុខប្អូនទេ តាំងពីថ្ងៃដែលអ្នកទាំងពីរបែកគ្នាមក....

សព្វថ្ងៃមានតិទទួលភាវៈសព្វបែបយ៉ាងដើម្បីរកប្រាក់ព្យាបាលម្តាយដែលមាន ជំងឺជាទង់ ។ ព្រឹកនេះ មាណវិភ្នាក់ពីព្រលឹមដូចរាល់ដង ទៅទទួលបន្លែតាម ចំការដើម្បីដឹកទៅលក់នៅឯផ្សារ ។ កំពុងតែរៀបចំដាក់ឥវ៉ាន់ ស្រាប់តែមាន យុវជនម្នាក់ក្នុងឯកសណ្ឋានសិស្សសាលា ជិះកង់មកដល់មុខផ្ទះរបស់នាង ។ កាល បើក្រលេកឃើញនាងភ្លាម អ្នកកំលោះក៏សួរឡើងថា ៖

- មានតិ ! អូនមិនទៅរៀនទេហ៎ ? ថ្ងៃនេះមានប្រលងផង ។

- ចាំ អត់ទេបងឈ្នួន ! ខ្ញុំឈប់រៀនហើយ ។ ណាមួយខ្ញុំរៀនខ្សោយស្រាប់ផង អាស័យរកលុយមើលជីវិតម៉ែ ទោះខ្ញុំទៅរៀន ក៏ប្រលងមិនជាប់ដែរ...

- គួរឱ្យស្តាយណាស់ដែលអូនត្រូវឈប់រៀនកណ្តាលផ្លូវដូច្នេះ ?

- ស្តាយនោះហួសពីស្តាយទៅហើយបង... តែធ្វើម៉េចបើម៉ែគាត់ឈឺ ខ្ញុំត្រូវបង្ខំចិត្ត ធ្វើការរកលុយ ជួយមើលជីវិតគាត់សិន....

- ហ៊ី ! បងអាណិតអូនណាស់មានតិ ! អញ្ចឹង....បងទៅរៀនសិនហើយណា

- ចាំបង ! សូមឱ្យបងរៀនបានសំរេចជោគជ័យណាស់បង !

- បាទ អរគុណ ! បងទៅហើយណា

ឈ្នួនក៏ឡើងឆាក់កង់ទៅសាលាបាត់ស្រមោលទៅ ។ ចំណែកមានតិរិញក៏ចេញទៅតាមចំការដឹកបន្លែដំណាំឱ្យគេនៅផ្សារធំរួចទទួលក្រណាត់យកមកដេរអាវ រយ នៅផ្ទះ សន្សំក៏រត់កៗ សំរាប់ម្តាយដែលខ្លួនស្រឡាញ់ជាទីបំផុត ។ ថ្ងៃត្រង់បន្តិច នាងក៏ត្រលប់មកផ្ទះវិញដោយមានទិញអាហារមួយកញ្ចប់មកធ្វើមីងនិមលផង ។ ពេលនាងអូសកង់ចូលផ្ទះ ស្រាប់តែនាងភ្ញាក់ព្រើត ឃើញភ្ញៀវចាស់ៗពីរបីនាក់នៅ អង្គុយលេងសំណេះសំណាលនឹងម្តាយរបស់នាង ព្រមទាំងមានវត្តមានកំលោះចាស់ ម្នាក់នៅទីនោះផង ។ នោះគឺជាលោកសុផិ ជាកំលោះភ្នំពេញតែត្រូវមកបំពេញកិច្ចការនៅបាត់ដំបងមួយឆ្នាំទើបត្រលប់ទៅភ្នំពេញវិញ ។ សព្វថ្ងៃលោកជួលផ្ទះនៅ ទល់មុខផ្ទះរបស់នាងឯម្ខាងថ្នល់ ធ្លាប់ប្រទះមុខគ្នាជាមួយមារតិជាញាញដង ពេល ចេញចូលទៅធ្វើការ ។ តាមពិតមារតិមានរូបរាងស្អាតបាត់ ឧស្សាហ៍ ហើយទន់ភ្លន់ ខុសតែម្យ៉ាង គឺនាងជាអ្នកក្រ ទើបមិនសូវមានញាតិណាអាចជ្រើសក្រៅពីឈ្នួន និងមិត្តភក្តិពីរបីនាក់នៅសាលា ។

ចំណែកតែលោកសុផិទៅដែលតាមគយគន់នាង ជាងគេ រហូតដល់ថ្ងៃនេះនាំចាស់ៗចូលមកជួបម្តាយនាងដល់ផ្ទះតែម្តង ។ លុះភ្ញៀវត្រលប់ទៅផ្ទះវិញអស់ហើយ មីងនិមលក៏ហៅកូនមកសន្ទនា :

- ថ្ងៃនេះលោកសុផិនិងឪពុកម្តាយគេមកទីនេះ ដើម្បីសុំដំណឹងកូនណា
- ម៉ែ ! ខ្ញុំមិនទាន់ចង់រៀបការទេ.....
- តែម៉ែបានអីអើនឹងគេរួចទៅហើយណាស់កូន...
- ពុទ្ធោ ! មែនកូនដូរខ្លួនស្លាមែនទេម៉ែ ? បើម៉ែខ្លះលុយកាក់ កូនទ្រាំឡើយហាត់ ទៅរកជួនម៉ែបាន តែកុំលក់កូនឱ្យគេអីណាម៉ែ...
- អត់ទេកូន ! កូនយល់ច្រលំហើយ ម៉ែមិនបានទារខ្លួនស្លាម្ល៉ឹងបន្តិចពីគេទេ...
- ចាំ ម៉ែមានប្រសាសន៍ថាម៉ែច ? កូនមិនយល់ទេ...
- មារតិ ! បើអត់ពីម៉ែទៅ... កូនត្រូវតែមានបង្អែកក្នុងជីវិតដ៏វង់មាំ ហើយលោក សុផិជាមនុស្សល្អ ពិតមែនតែលោកមានវ័យចាស់បន្តិច ! ហើយម៉ែគិតថាបើ កូនម៉ែ បានរៀបការនឹងមនុស្សល្អដូចជាលោកសុផិ ជីវិតកូនច្បាស់មានសេចក្តីសុខ....
- អត់ទេម៉ែ... ម៉ែត្រូវនៅជាមួយកូនយូរតទៅទៀត...
- មារតិ ! ជីវិតម៉ែមិនទៀងថាស្លាប់ថ្ងៃណាទេ... ម៉ែចង់ឃើញកូនមានអនាគតល្អ..
- ពុទ្ធោម៉ែ....

មារតិមិនសប្បាយចិត្តទេដែលត្រូវម្តាយបង្ខំឱ្យរៀបការ ជាមួយមនុស្សដែលនាងស្គាល់ស្រពិចស្រពិលតែនាងអាណិតម្តាយណាស់ដែលគាត់មានបំណងល្អចំពោះ នាង ចង់ឱ្យនាងមានសេចក្តីសុខទៅថ្ងៃមុខ ឆ្លើះហើយក៏ស្និទ្ធជាមិត្តទទួលពាក្យ របស់ម្តាយនាងដោយឥតមានប្រកែកមួយម៉ាត់ឡើយ ។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក លោកសុផិចេះតែចូលមកលេងជារឿយៗ ។

ថ្ងៃអាទិត្យមួយ ឈ្នួនក៏ភ្ញៀវចូលលេង ឃើញមារតិកំពុងហាលខោអាវ :

- មារតិ ! ឱ្យបងជួយទេហ៍ ?
- ចាំ រួចដៃហើយបង មិនអីទេ ។ ហើយចុះ បងទៅណាមកណាហ្នឹង?
- គឺ..... បងពូថាមារតិជិតរៀបការហើយ ពិតទេហ៍ ?

ពូជ្ចធានាមារតិប្រែទឹកមុខ :

- នោះជាបំណងរបស់ម៉ែមុនគាត់អស់បុណ្យទៅ... ខ្ញុំគ្មានផ្លូវជ្រើសរើសទេណាំបង

ឈ្មួនឈរតោងមែកត្របែកសំលឹងមុខមារតិក្នុងក្រសែភ្នែកដែលប្រកបដោយ សេចក្តីសោកស្តាយក្នុងចិត្ត :

- បានន័យថា បងត្រូវបែកពីអ្នកហើយមែនទេហ៎ ?
- បែកទៅណា ? យើងនៅតែជាមិត្តនឹងគ្នាដែលហ្នឹងតើហ៎ !
- តែបងមិនចង់ធ្វើត្រឹមជាមិត្តទេណាំមារតិ....

មារតិសំលឹងមុខនាយហើយញញឹម :

- បងឈ្មួន ! ខំរៀនទៅណាបង ! ផ្លូវអនាគតនៅវែងឆ្ងាយតទៅទៀត...
- បាទ ! បងដឹងហើយ គ្រាន់តែស្តាយដែលយើងមិនបានជាគូនឹងគ្នា...អូនែ...

បងរិះតែភ្លេចប្រាប់អ្នក...គឺបងមានធ្វើការជាឆ្នាំទ្វារនៅហាងការ៉ាអូខេ បានប្រាក់ខែ គួរសមដែរ ។ ឥឡូវនេះគេកំពុងរើសចុងភៅ អ្នកចង់ចូលធ្វើការទេហ៎ ? គេឱ្យ ដល់ទៅ៤០ដុល្លារឯណោះក្នុងមួយខែ គ្រាន់បើជាជាងលក់បន្លែដែរណាអ្នក ។ បើ អ្នកចូលធ្វើការ ចាំបងមកខ្ទប់អ្នករាល់ថ្ងៃចុះដើម្បីឱ្យមានសុវត្ថិភាព ។

- ធ្វើការនៅហាងការ៉ាអូខេហ្នឹងជាកិច្ចការពេលយប់ណាបង... ខ្ញុំមិនចូលចិត្តទេ ។
- អ្នកទៅធ្វើចុងភៅតើហ៎ទៅខ្លាចអី... មិនមានទៅបំរើភ្ញៀវឯណានោះ ?
- ឥឡូវចាំពិគ្រោះជាមួយម៉ែសិន ។
- ហ្នឹងហើយ ឥឡូវក៏បានដែរ ចាំស្នែកបងមកទៀតណា

ថាហើយ ឈ្មួនក៏ឡើងធាក់កង់ចេញទៅ ។ ការពិតឈ្មួនជាអ្នកភ្នំសំពៅតែមក ស្នាក់នៅឯវត្តដ៏រស់រវើកហើយទៅរៀននៅវិទ្យាល័យនេតយ៉ង់ ។ នាយមានវ័យចាស់ ជាងមារតិដល់ទៅពីរឆ្នាំ តែដោយនាយជាកូនអ្នកជនបទទើបយឺតយ៉ាវមិនបានចូល សាលាទាន់ពេលនឹងគេកាលពីក្មេង ។ ឪពុកម្តាយរបស់ឈ្មួនអនិច្ចកម្មទៅតាំងពី ឈ្មួននៅជាកុមារ ក្រោយមកឈ្មួនបានត្រូវជីតាជីយាយក៏ទៅចិញ្ចឹមតែមិនយូរប៉ុន្មាន លោកតាភ័យអស់បុណ្យទុកឱ្យឈ្មួននៅរស់តែម្នាក់ឯង ទើបនាយមកសុំស្នាក់នៅវត្ត ដើម្បីឱ្យបានជិតសាធាបន្តិច ។ ឈ្មួនបានស្គាល់មារតិតាំងពីគេចូលរៀននេតយ៉ង់ឆ្នាំ ដំបូងម្ល៉េះ ។ ដោយហេតុមាននិស្ស័យជាអ្នកក្រដូចគ្នា ទើបអ្នកទាំងពីរមានចំណង មិត្តភាពយ៉ាងជិតស្និទ្ធិបំផុត ។ ឈ្មួនជាមនុស្សមានចិត្តធ្មើមណាស់ ហើយទៅមកនឹង គ្រួសារមិនមែនមិនរបេះទេ គឺអាចនិយាយបានថានាយ សឹងតែបានក្លាយទៅជា សមាជិកគ្រួសារមារតិរួចទៅហើយ ។

លុះពិគ្រោះជាមួយម្តាយរួចហើយ មីងនិមលក៏យល់ព្រមឱ្យមារតិទៅធ្វើចុង ភៅនៅហាងការ៉ាអូខេជិតផ្សារធំ ដោយសំអាងថាមាននាយឈ្មួនជាភ្នែកច្រមុះជួយ មើលការខុសត្រូវឱ្យនាងមានសុវត្ថិភាព ទើបមីងមិនសូវជាព្រួយប៉ុន្មាន ។ ម្យ៉ាង ទៀតមីងនឹកឃើញថា មារតិអាចរកប្រាក់ច្រើនជាងមុនផង ។ ថ្ងៃបន្ទាប់ៗមក ក្រោយពីចេញពីសាលា ឈ្មួនតែងតែជិះកង់ទៅទទួលមារតិខ្ទប់យកទៅធ្វើការ ។ នៅហាង កិច្ចការរស់រាន ជួនកាលគេមកផ្ទុះវិលដល់ទៅហួសពាក់អាជ្ញាធរទៅ ទៀតក៏មាន ។

ពីរបីអាទិត្យក្រោយមក.....

លោកសុផ្ទុះជាមិនសូវសប្បាយចិត្តទេ កាលបើលោកបានជ្រាបថាមារតិទៅ ណាមកណាយប់ព្រលប់ជាមួយឈ្មួនតែពីរនាក់ ។ លុះលោកពិគ្រោះដំណឹងជាមួយ មីងនិមលទៅ ក៏មិនឃើញមីងចេញមុខយាត់យ៉ាងអ្វីសោះ ឃើញចេះតែបណ្តោយ ទៅតាមដំណើរ

លោកមិនហ៊ានមាត់កម្ចីតទៅទៀត ហើយក៏មិនហ៊ានបញ្ចេញ អកប្បកិរិយាណាមួយឱ្យឃើញថាលោកមិនសប្បាយចិត្តដែរ ។ លោកនៅតែ
បន្តទំនាក់ទំនងជាមួយមីងនិមលនិងមារតីជានិច្ច ព្រោះលោកគិតឃើញថា មានតែសេចក្តីល្អតែប៉ុណ្ណោះ

ដែលអាចយកឈ្នះចិត្តមីងនិមលនិងមារតីបានដោយ ជោគជ័យ ។ ម្យ៉ាងទៀត លោកមិនត្រឹមតែពេញចិត្តនឹងរូបសោភ័ណរបស់នារីយើង នេះទេ
លោកថែមទាំងពេញចិត្តនូវភាពឧស្សាហ៍និងសេចក្តីព្យាយាមរបស់នាងជា ខ្លាំង

ត្បិតនាងមិនដែលត្អូញត្អែរអំពីជីវិតហត់នឿយលំបាកខ្វះខាតរបស់នាងឡើយ ដូចទៅវិញ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេងរបស់នាងចំពោះម្តាយ
បានធ្វើឱ្យនាងហ៊ាន ទទួលយកជីវិតសព្វបែបយ៉ាង ដើម្បីបំពេញចិត្តម្តាយឱ្យយល់តែសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណោះ

ចំពោះនាង សេចក្តីសុខដែលនាងចង់បាន គឺភាពសះស្បើយរបស់ម្តាយ ឱ្យផុតពីជំងឺ វ៉ារី ។

ចំណែកមីងនិមលវិញស្រឡាញ់កូនស្រីរបស់គាត់ណាស់ ជាពិសេសក៏ ស្រឡាញ់ឈ្នួនខ្លាំងណាស់ដែរ ល្មមអាចទទួលនាយជាកូនប្រសារបាន ។ ប៉ុន្តែ
រវាងឈ្នួននិងលោកសុផិ មីងនិមល គិតថាកូនស្រីរបស់គាត់អាចមានជីវិតសុខសាន្ត មានបង្អែករឹងមាំណាស់ បើសិនជា

មារតីបានរៀបការជាមួយលោកសុផិដែលមាន វ័យនឹងនហើយមានទ្រព្យសម្បត្តិ គ្រាន់បើជាងឱ្យមារតីរស់នៅជាតូចជីវិតរបស់
ឈ្នួនដែលគ្មានអ្វីទាំងអស់ក្រៅពីទឹកចិត្តដ៏ល្អរបស់នាយ ។ តើចិត្តម្តាយទូទៅណា មួយដែលមិនប្រាថ្នាឱ្យកូនចុះថ្មី ?

ទោះក្នុងហេតុផលណាមួយក៏ដោយ ម្តាយទាំង ឡាយរមែងស្រឡាញ់កូន ចង់ឱ្យកូនមានជីវិតរុងរឿងជានិច្ច មិនខុសពីគំនិតនិងទម្រង់
របស់មីងនិមលនៅពេលនេះឡើយ ។

នៅភាគីថ្ងៃមួយ.....

មីងនិមលមិនសូវស្រួលខ្លួនទេ តែក៏មិនហ៊ានហើបមាត់ស្រដីប្រាប់កូន ខ្លាច បារម្ភ ក៏ទ្រាំដណ្តប់រួមសំរាន់សំរំស្ងៀម

ទុកបណ្តោយឱ្យកូនចេញទៅធ្វើការ ជា មួយឈ្នួនដូចប្រក្រតី ។ សព្វដង មារតីធ្វើការតែក្នុងផ្ទះបាយដែលនៅខាង ក្រោយហាងតែប៉ុណ្ណោះ
មិនដែលបានស្គាល់កន្លែងការងារនោះជាអ្វីទេ ។ ថ្ងៃដ៏ស្ងួត ថ្ងៃនេះ មានស្រីៗអ្នកទទួលភ្ញៀវបាត់មិនមកធ្វើការដល់ទៅពីរបីនាក់ រីឯភ្ញៀវវិញ
ក៏អ្វីអរខុសធម្មតា ម្ល៉ោះហើយនាយចំណាត់ការរត់ខ្វែងដៃខ្វែងជើង រកអ្នកមកជួយ ទប់ការងារមមាញឹក ។

មារតីកំពុងតែឆ្ងល់ក្នុងការសាងសង់ផ្ទះថ្មី និងរៀបចំចំណី ផ្លែឈើដាក់ចាស់ ស្រាប់តែឃើញនាយចំណាត់ការចូលមកដល់និយាយថា :

- ឆែនាងអើយ ទៅជួយដៃជួយជើងនៅខាងលើឡៅបានទេ? យើងខ្វះអ្នកទទួល ភ្ញៀវច្រើនណាស់ !
 - ស្លាប់ហើយពូ ! ខ្ញុំមិនចេះច្រៀងទេ ហើយក៏មិនចូលចិត្តកិច្ចការហ្នឹងដែរ ។
 - អើណា តែម៉ាពេលទេ ហើយគ្រាន់តែទៅជួយទទួលភ្ញៀវទេតើ មិនឱ្យទៅកំដរ ភ្ញៀវច្រៀងទេ ?
- គឺរង់ចាំតែទទួលបទចម្រៀងដែលគេកុម្ម័ងតែប៉ុណ្ណឹង មានពិបាក ស្ទឹងណា?
- បានន័យថា ខ្ញុំមិនបាច់ទៅអង្គុយកំដរ ចាក់ស្រាជូនភ្ញៀវទេ មែនតែពូ ?
 - អើ ហ្នឹងហើយ ! មុខដូចគ្នាអោង រាងស្តេចៗដើរដើរដងដូចឯងនេះ គ្មាននរណា គេចង់ឱ្យនៅបំរើជិតខ្លួនគេទេ... នែ ! ទៅលាងដៃលាងជើង
ផ្សាសំបកសណ្ឋានទៅ អាចទៅជាមួយពូ ។
 - មែនណាពូ.... ពូពិតជាមិនឱ្យខ្ញុំទៅអង្គុយចាក់ស្រាកំដរភ្ញៀវបុរសៗទេណា
 - ដឹងហើយ... យី ! នាងនេះវី ! អីក៏អាញអាញមែនរឿយ ! ទៅឆាប់ឡើង ។

មារតីខ្លាចនាយចំណាត់ការ ក៏ស្ទុះប្រញាប់ប្រញាលាងដៃលាងជើង ហើយប្តូរ ឯកសណ្ឋានជាអ្នកធ្វើការនៅខាងលើឡៅវិញ ។ តាមការពិត
មាណវីយើងមិន ដែលបានឃើញជាន់ពិសេសនេះម្តងណាទេ ។ ពេលនេះជាលើកទីមួយហើយ ម្ល៉ោះ ហើយនាងមានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ ។
រីឯឈ្នួនដែលឈរយាមឡានម៉ូតូ ឯមាត់ផ្លូវ ខាងក្រៅមិនបានដឹងថា នាយចំណាត់ការប្តូរនាងឱ្យមកទទួលកិច្ចការនៅខាងលើ ឡៅនោះដែរ

ឆ្ពោះហើយក៏មិនចាប់ភ្លឹកអ្វី ។ មាតិកាហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ មិនសូវល្អសោះ កាលបើឈានមកដល់ជាន់ទីពីរ ដែលមានចែកជាបន្ទប់ៗមានតូច មានធំ ហើយមានភ្ញៀវចេញចូលអ្វីអរ ភាគច្រើនសុទ្ធតែជាបុរសៗប្លែកមុខគ្រប់ រយ ។ រីឯស្រីៗវិញសុទ្ធតែស្លៀកឯកសណ្ឋាន មិនសូវមាននារីដែលជាភ្ញៀវមក កំសាន្តប៉ុន្មានទេ ។ សំលេងភ្លេងពូលីកក្នុងក្តារ់ទ្រហឹងអីងកង ឆ្លើយឆ្លងពីបន្ទប់មួយ ទៅបន្ទប់មួយយ៉ាងខ្សៀវខ្សា ទោះបីជាបន្ទប់នីមួយៗសុទ្ធតែបិទទ្វារជិតក៏ដោយ លាយឡំនឹងសំលេងអ្វីអររបស់ភ្ញៀវទាំងឡាយថែមទៀត បានធ្វើឲ្យបឹងត្រចៀក ពេកកន្លង ។

រំពេចនោះ មាតិកាបានឮសំលេងអ្វីស្រែកឡូឡាឡានៗ ត្បិតមាននារីក្មេងម្នាក់ ទើបចូលធ្វើការថ្មី មិនចេះអក្សរ ក៏ទទួលចំរៀងដែលភ្ញៀវកុម្មុងចេះតែខុស ។ មាតិកាក្រលេកឃើញ នារីនោះត្រូវនាយចំណាត់ការប្រចាននាងផ្ទះជញ្ជាំងហើយ ជេរស្តីយ៉ាងខ្លាំង រហូតនាងឈរទ្រោបមុខយំ ក៏ដើរទៅជិតអង្គែលខ្នងនាង ដោយ ការអាណិត ។ នាយចំណាត់ការឃើញដូច្នេះ ក៏ឧទានខ្លាំងៗថា :

- តែ បើស្រីណោះគ្មានសំលេង ទៅជួយធ្វើការជំនួសបន្តិចទៅ ។

មាតិកាមើលមុខនាយចំណាត់ការធ្វើមុខឡើងឡង់ ព្រោះមិនដឹងថានាងត្រូវធ្វើ ការអ្វីផង ។ ភ្លាមនោះ បុរសម្នាក់ស្ទុះយកចំរៀងមួយសំណាមកឱ្យមាតិកា :

- ភ្ញៀវនៅបន្ទប់ចុងខាងក្រោយឯនោះសុំដូរក្បាលសំណាចំរៀងថ្មី នាងយកទៅ ឱ្យគេបន្តិចទៅ ជាពិសេសពេលចេញចូលជួបភ្ញៀវ កុំភ្លេចបិទទ្វារបន្ទប់ផង កុំទុកឱ្យ ចំហឱ្យសំលេងភ្លេងលាន់មកក្រៅខ្លាំងពេក ឮហើយនៅ ?

មាតិកាទទួលយកសៀវភៅកំណត់ចំរៀងហើយ ក៏ដើរសំដៅបន្ទប់នោះទាំង រអើតរអើម ភ័យក្អកក្អាកក្នុងចិត្តចំលែកយ៉ាងណាមិនដឹង ។ លុះនាងលូកដៃមូល គន្លឹះបើកទ្វារ ឈានចូលទៅ ក៏ប្រទះឃើញបន្ទប់មានពន្លឺពណ៌ក្រហមព្រឹមៗ មាន ទូទស្សន៍កំពុងចាក់ការ៉ាអូខេលាន់ព័ន្ធនៅពីចុងបាតរំពងហ៊ឹងត្រចៀក ។ នៅចំ កណ្តាលបន្ទប់ មានបុរសម្នាក់អង្គុយទ្រោបក្បាលលើបង្គោលដៃសាឡុងស្បែកពណ៌ ខ្មៅមួយ នៅដៃមានកាន់កែវស្រាផង ទំនងកំពុងស្រវឹងខ្លាំងហើយ ។

- លោក.... នេះសៀវភៅចំរៀង !

ថាហើយមាតិកាក៏ដាក់ក្បាលសំណាចុះលើតុពីមុខបុរសយើងនោះ ហើយក៏ បែរខ្លួនឈានត្រលប់ក្រោយ ស្រាប់តែនាយស្ទុះអើបមកស្រវាចាប់ដៃនាងជាប់ :

- ឈប់សិន..... នៅកំដរខ្ញុំ..... ម៉ាភ្នែតសិន..... បានទេហ្ន៎ ?

- អត់ទេ ! លែង...

- ឈប់សិនមើស៍.....

មាតិកាស្រវាខ្លះដៃបុរសនោះចេញពីខ្លួននាង ។ ដោយសារពន្លឺព្រឹមៗក្នុងបន្ទប់ ផង ដោយសារភិតភ័យផង មាតិកាមិនបានឃើញមុខបុរសនោះច្បាស់ឡើយ ។ បុរសនេះក៏ប្រវាអាបនាងរិតតែខ្លាំងហើយនិយាយថា :

- នៅកំដរខ្ញុំរំសិនណា.... ខ្ញុំកណ្តោចកណ្តែងណាស់!!

- អត់ទេ ! លោកលែងខ្ញុំសិនទៅ ! ចាំខ្ញុំទៅហៅអ្នកផ្សេងមកឱ្យ

- មិនឱ្យទៅទេ... បើ...លែងទៅ... អ្នកនាងទៅចោលខ្ញុំ... ដូចអ្នកដទៃទៀតហើយ

- លែងមើស៍.... លែង....

បុរសនោះក៏យកដៃខ្ទប់មាត់នាងជាប់ :

- កុំស្រែកអី.... គ្រាន់តែខ្លី ធ្វើដៃគូរាំតើហ្ន៎.....

- លែងងងងងងងងង.....

តែសំលេងចម្រៀងការ៉ាអូខេត្តស្ទើរខ្លាំងណាស់ គ្មានអ្នកណាគេឮសំលេងនាង ស្រែកឱ្យជួយនោះទេ ។

បុរសយកដៃឆ្វេងឱបចង្កេះហើយដៃស្តាំខ្ទប់មាត់នាង ៖

- កុំស្រែកពេកមើល.... តិចចាប់បីតមាត់ឱ្យស្ងាត់ឥឡូវ...

- អត់ទេ....

មារតីក៏ហាមមាត់ខ្លាំងបុរសចេញឈាមរើរ តែគេធ្វើមិនដូចឈឺ ហើយបែរជា បំពានលើរូបនាងរិតតែខ្លាំង ធ្វើឱ្យមាណវីយើងតក់ស្លុតញាប់ញ័រសព្វប្រាណភិតភ័យ រហូតស្រែកលែងឮ ។ កាលបើបានត្រកងកាយនាងក្រសោបអោបណែនជាប់នឹង ប្រាណ រួមផ្សំនឹងអនុភាពនៃជាតិព្យួរក្នុងសុភា បុរសនោះក៏កើតហាក់ដូចជាដក់ មានអារម្មណ៍ស្រើបស្រាលក្នុងតំរក... ទប់មិនបាន ។ នាយក៏ផ្តួលមារតីទៅលើ សាឡុងខ្មៅ រួចដាក់បុរសមាត់នាយផ្តិបលើបុរសមាត់នាង ហើយអោបយ៉ាងណែន មិនឱ្យនាងរើបំរះរួចឡើយ ។ ដោយការតក់ស្លុតរន្ធត់ខ្លាំងពេក មារតីក៏បាត់ស្មារតី ទៅ...

មិនដឹងជាអស់ពេលយូរប៉ុន្មាន មារតីក៏ភ្ញាក់ភ្ញាក់ឡើងវិញ ឃើញខ្លួននាង នៅគេងប្របនឹងបុរសចំលែកដែលកំពុងគេងលក់ផ្កាប់មុខស្រមុកក្បែរនោះ ។ នាង ស្ទុះក្រោកយ៉ាងរហ័ស ញ័រខ្លួនចំប្រប់ដូចកូនសត្វធ្លាក់ទឹក រន្ធត់គិតអ្វីមិនចេញទេ គ្រាន់តែមានអារម្មណ៍ថា រូបកាយនាងមានការឈឺចាប់ខ្លាំង ។ នាងស្រែកទឹក ភ្នែកច្រោកនឹកអាណិតខ្លួនអនេក ។ លុះក្រលេកឃើញបុរសនោះកំពុងលង់លក់ នាងក៏ដោះកន្សែងបួរពណ៌ខៀវផ្ទៃមេឃចេញពីសក់របស់នាង ហើយក៏យកទៅរុក បុរសម្នាក់នោះ គិតថាបំរុងនឹងរិតបំពង់កសំលាប់នាយចោល តែលុះដល់យក កន្សែងរុកគេរួចហើយ បែរជាមិនដាច់ចិត្តធ្វើ ក៏ព្រលែងដៃខ្ទប់មុខយំរត់ចេញទៅ....

ផ្ការោយចាកទង

ព្យុះអើយម្តេចបក់បណ្តាច់ទងផ្កា ឱ្យស្រស់អមរសាត់ចាកទង

អណ្តែតតាមខ្យល់វិលវល់កន្លង ផ្ការោយលំអង់សៅហ្មងគន្លា ។

ធ្លាប់ស្រស់ញញឹមក្រពុំចុងមែក ឥឡូវសង្វេគញាប់ញ័រអង្កា

បាក់ជាចំទងអស់ក្លិននាមា សល់តែសោកក្នុងវាលអាស័យ ។

ជាតិជាបុត្រាប្រាជ្ញាដៃថ្មម ត្រកងបីបមឱ្យស្រស់ភិសម័យ

ពេលនេះព្យុះកម្ពុផ្កាចំទងផ្កាស្រី ចាកមែកធ្លាក់ដីអស់ន័យអស់ក្លិន ។

ឱព្យុះកំណាចផ្កាខ្លាចអ្នកហើយ បើមានជាតិក្រោយសូមបន់ព្រះឥន្ទ

ប្រាថ្នាឲ្យមានម្តងអ្នកមានបុណ្យ ឱ្យផ្តុំរីកក្សាន្តក្នុងឋានរមនា.....

ឈ្នួនកំពុងរើរនៅខាងក្រោយអាគាររង់ចាំមារតីយូរហើយ លុះឃើញនាង រត់ចេញមកយំសស្រាក់ ក៏លាន់មាត់ ៖

- អូនមានរឿងអី មារតី ?

- បងឈ្នួន !

ថាហើយនាងក៏ស្ទុះទៅអោបឈ្នួនទាំងចិត្តរន្ធត់ ។ ឃើញនាងភិតភ័យញ័រ ចំប្រប់ ឈ្នួនក៏យកដៃទទះខ្នងនាងបន្តិច ឱ្យបាត់ភិតភ័យ ។ មារតីនៅតែយំ សស្រាក់ជោគអាវឈ្នួនអស់រលីង....

- អូនមានរឿងអី ប្រាប់បងមកមើល ...

- បងឈ្នួន.. ខ្ញុំចង់ទៅផ្ទះ

ឮហើយ ឈ្នួនស្រវ៉ាទាញកង់ខុបមារតីចេញទៅ ។ តាមផ្លូវ មារតីយំខ្សឹកខ្សួលរហូត ធ្វើឱ្យឈ្នួននឹកពិភាល់ក្នុងចិត្ត ក៏បែរសួរនាងថា ៖

- អូនត្រូវគេបំពានរូបកាយមែនទេហ្នឹង ?

ពូជ្ឈោះ នាងរិតតែខ្សឹកខ្សួលឡើង ។ ឈ្នួនក៏ខុសបន្តទៀត :

- វានៅបន្ទប់ណាមួយ?? បងនឹងទៅរកវា...

- ឈប់! កុំទៅអីបង.....បើខានគេ នោះគេនឹងនាំគ្នាចោមរោមធ្វើបាបបងណា

ឈ្នួនក៏ទុច្ចង់កំកាលបើពូជ្ឈោះនាង :

- តែបងទ្រាំមិនបានទេ បងពិតជាឈឺចាប់ជំនួសអូនណាស់ មារតី...

- យើងជាកូនចាបតូចៗ... តើយើងអាចទៅសងសឹកនរណាបានទៅបងឈ្នួន ?

- មែនហើយ.... ជាតិជាអ្នកក្រតូចទាបដូចពួកយើង បានត្រឹមតែរស់រងសម្ពាធ នៃអំណាចសង្គមអ្នកមានតែប៉ុណ្ណោះ....

ឈ្នួនក៏ដូចទឹកភ្នែក លូងលោមមារតីឱ្យស្បើយការរន្ធត់ក្នុងចិត្តបន្តិចក៏ឡើង ឆាកកង់ខុបនាងចេញទៅ ។ លុះចូលដល់ផ្ទះ ស្រាប់តែបាត់រូបមីងនិមល... អ្នកទាំង ពីរភិតភ័យណាស់ ក៏ស្ទុះទៅដាស់ទ្វារផ្ទះលោកសុផិទាំងយប់ ស្រាប់តែក្មេងប្រុសចាំ ផ្ទះប្រាប់ថា លោកសុផិបានយកម្តាយទៅមន្ទីរពេទ្យតាំងព្រលប់ម្ល៉េះ ព្រោះឃើញ គាត់មិនស្រួលខ្លាំង ។

អ្នកទាំងពីរឮហើយក៏ម្នីម្នាវត្រះសំដៅពេទ្យធំជាបន្ទាន់ ។ ទំរាំរកបន្ទប់ដែលម្តាយនាងសំរាងឃើញ ក៏យឺតពេលបន្តិចទៅហើយ ។ នៅទីនេះ អ្នកទាំងពីរប្រទះលោកសុផិអង្គុយស្ងៀមស្ងាត់ សំលឹងសាកសពរបស់មីងនិមល ដែលដណ្តប់ដោយក្រណាត់ពណ៌ស ។ គ្រាន់តែក្រលេកឃើញម្តាយភ្លាម មារតីស្ទុះ រត់ទៅអោបហើយយំខ្សឹកខ្សួលជាខ្លាំង ទុកឱ្យលោកសុផិមិនឈ្នួនឈរមើលដោយ ក្តីសោកសៅអាណិតអាសូរ ។

ពីរខែកន្លងទៅ....

លោកសុផិដើរឆ្លងផ្ទះមកផ្ទះមារតី ឃើញនាងកំពុងអង្គុយដេរខោអាវ :

- មារតី ! ឱ្យបងសុំពេលនិយាយជាមួយបន្តិចបានទេ ?

- ចាំ ! អញ្ជើញចូលក្នុងផ្ទះសិនមក !

មារតីស្ទុះយកកៅអីមកជូនលោកអង្គុយហើយចាក់ទឹកត្រជាក់ជូនមួយកែវ ។ ក្រោយពីក្រេបទឹករួចហើយ លោកសុផិមានប្រសាសន៍ថា :

- មារតី ! បងត្រូវផ្លាស់ ទៅភ្នំពេញខែក្រោយនេះហើយ ។ បងមិនចង់ឱ្យអូន រស់នៅម្នាក់ឯងយ៉ាងនេះទេ ។

បងគិតថាចង់រៀបមង្គលការនៅពេលនេះហើយ យកអូនទៅភ្នំពេញជាមួយបង....

- ខ្ញុំ....ខ្ញុំ..... កំពុងតែវិលវល់ក្នុងចិត្តនៅឡើយ... ឱ្យខ្ញុំសុំពេលគិតបន្តិចបានទេ ?

- មិនបានទេ ព្រោះឪពុកម្តាយបងមកដល់បាត់ដំបងនៅអាទិត្យក្រោយហើយ ។

មារតីឈ្លាកមុខមិនហ៊ានឆ្លើយ... ។ ឃើញនាងនៅស្ងៀម លោកសុផិកាត់ ស្មានថាប្រហែលជានាងយល់ព្រម ក៏ញញឹមដោយត្រេកអរ ។ មួយស្របក់ក្រោយ មក លោកក៏ចេញទៅធ្វើការវិញបាត់ទៅ ។ ភ្លាមនោះ ស្រាប់តែឈ្នួនជិះកង់មក ដល់ដោយមានទីពឹងទឹកសណ្តែកត្រជាក់មកផ្ញើមារតីផង ។ មារតីឃើញនាយហើយ ត្រេកអរណាស់ ក៏រត់ទទួល :

- សុខសប្បាយទេបងឈ្នួន? បាត់មុខបងពីរបីថ្ងៃ មារតីនឹកបងសឹងស្លាប់

- មែនហ្នឹង? ហើយចុះអូនសុខសប្បាយទេហ្នឹង ?

- មិនសូវប្រក្រតីទេបង !

- ថែខ្លួនបន្តិចទៅណាអូន ហើយអូនមានទៅពេទ្យឱ្យគេពិនិត្យសុខភាពខ្លះទេហ្នឹង ?

- មិនហ៊ានទៅទេ ខ្មាសគេ !
- ខ្មាសធ្វើអ្វី ពេទ្យជាអ្នកសង្គ្រោះមនុស្ស មិនមែនសំលាប់មនុស្សឯណា?
- ល្ងង់ចាង ដឹកដៃមានតិឱ្យចូលផ្ទះវិញផង ។ មានតិក៏ឆ្លើយវិញថា :
- បងឱ្យខ្ញុំទៅយ៉ាងម៉េច... ខ្ញុំខ្លាចឈឺរឿងខ្លាចយាយទៅក្រៅណាស់ ។
- បើអញ្ចឹងអូនគិតធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅ ពេលមិនស្រួលខ្លួន?
- តាមដំណើរទៅណាបង... តែ....

មានតិចុងក់ ។ ល្ងង់ឃើញកិរិយាសាងដូច្នោះក៏សួរឡើង :

- អូនមានរឿងអ្វីឬមានតិ?
- គឺលោកសុធិមកបង្ខំឱ្យខ្ញុំចូលរោងការរាប់ៗនេះហើយបង..
- ព្រះអើយ... តើមានដឹងរឿងរបស់អូនហើយឬនៅ?....
- អត់ទេ... នរណាហ៊ាននិយាយចេញច្រើនរឿងអាមាសបែបនេះ?
- មានតិ... បងក៏មិនដឹងថាត្រូវជួយអូនយ៉ាងណាដែរ ត្បិតបងក៏ជាអ្នកទីមីលដែរ ។

ល្ងង់កាន់ដៃមានតិអង្អែលថ្មមៗ ហាក់ដូចជាកំពុងអាណិតអាសូរនាងណាស់ ។
ពីរអាទិត្យក្រោយមក....

សួរភ្លេងការលាន់ព្យួរពេញពីគេហដ្ឋានរបស់លោកសុធិ ។ ថ្ងៃនេះលោក សុធិជាកូនកំលោះដ៏សង្ហារហើយរីករាយបិទមាត់មិនជិតសោះ កាលបើបានក្លាយ ខ្លួនជាកូនកំលោះដ៏រីសេសប្រថាប់ស្អាត ។ លោកដើរព្យួរមេព្រាយជំរាបសួរភ្ញៀវ គ្រប់គ្នា ខុសតែមានតិទេដែលកំពុងមានអារម្មណ៍ថានាងទារដែលត្រូវបង្ខំឱ្យ រៀបការគូជីវិតដែលខ្លួនមិនពេញចិត្ត ថ្វីបើលោកសុធិជាបុរសដ៏មានលក្ខណៈសម្បត្តិ ល្អសព្វបែបយ៉ាងក៏ដោយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នាងក៏នឹកទៅដល់អតីតកាលដ៏ប្រណាំង ប្រលូនរបស់នាង...តែ... តើមាននរណាម្នាក់យល់ជំនឿនាងទេហ្ន៎ ? មែនហើយ នៅមានល្ងង់ម្នាក់ដែរ ដែលយល់ចិត្តនាងជានិច្ច ហើយស្ម័គ្រចិត្តបង់សព្វបែបយ៉ាង ដើម្បីរួបរួម... ឥឡូវនេះ គេកំពុងតែឈរនៅលើខាងក្រៅផ្ទះ អើតអើមៗ អន្ទះសារដូចមានរកពង ។ ជាពិសេស នៅពេលដែលនាយបានឮសូរស័ព្ទសំលេង ភ្លេងបាយខុសចងដៃកាលណា ល្ងង់មានអារម្មណ៍ថា មានគេកំពុងយកកាំបិតមក កាត់បេះដូងពីទ្រូងនាយទៅហើយ....

ពិធីមង្គលចប់សព្វគ្រប់ជាស្ថាពរ....

ព្យាបាលក្នុងក្រុមគ្រូបង្រៀនចំណេះដឹង បោសសំអាតឱ្យស្រស់ផុតដៃ ជើង ស្រាប់តែលោកសុធិចុះពីលើផ្ទះស្រែកឆោឡោឡើង ព្រោះបាត់ស្រមោល កូនក្រមុំរកមិនឃើញ ។ លោកឆ្លើយតបទៅផ្ទះរបស់នាង ឃើញថាកំសោរជិត ក៏ត្រលប់មកវិញ ហៅរកគេងឱ្យមកជួយតាមរកទាំងយប់ ។

* * *

នៅលើផ្ទះលំដីក្រហមពីបាត់ដំបងឆ្ពោះទៅភ្នំសំពៅ...

កណ្តាលយប់ស្ងាត់ឈឹង មានតែផ្កាយមួយគ្រាប់ៗ ល្ងង់កំពុងធាក់កង់ខ្ចីត ដោយយកពិលល្ងង់មើលផ្ទះផង ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក នាយក៏វាថាថា :

- មានតិ ! ម៉្លេះមានផ្ទះគុកច្រើនណាស់ តោងចង្កេះ បងឱ្យជាប់ណា ។

- ចាំ ! ខ្ញុំមិនអីទេបង ។

តើឈ្នួនគេនាំនាងទៅណា?

រំពេចនោះ ឈ្នួនក៏ពោលឡើងទៀតថា :

- អូនទៅបន្តិចទៅ... បន្តិចទៀតដល់ផ្ទះជិតបងហើយ ។

- ចាំសបង !

បន្តិចក្រោយមក គេទាំងពីរក៏បានមកដល់ផ្ទះឈើចាស់កំព្រកមួយខ្នងដីតូច នៅជាយភូមិខាងលិចភ្នំសំពៅ ដែលបានចាក់សោរទុកយូរចេញហើយ តាំងពី លោកតារបស់ឈ្នួនលោកអនិច្ចកម្មទៅម្ល៉េះ ។ ឈ្នួនបញ្ឈរកង់ឱ្យនឹងទុកឱ្យមាតិ ចុះតាមសំរួល ហើយក៏អូសដៃនាងឡើងទៅខាងលើផ្ទះ :

- ផ្ទះនេះនៅដាច់ស្រយាលពីគេបន្តិចហើយ... មាតិ អូនខ្លាចទេហ្នឹង?

- ចាំ អត់ទេ... ទោះជាយ៉ាងណាក៏ផ្ទះនេះទូលំទូលាយជាងផ្ទះរបស់ខ្ញុំទៅទៀត ។

ឈ្នួនក៏ស្ទុះរៀបចំបន្ទប់ឱ្យមាតិចូលគេងហើយ ក៏ចេញមកក្រៅចងមុងចូល និន្ទាលើរោងហាលមុខផ្ទះលង់លក់ទៅ ។ តែមាតិ គេងមិនលក់ទេ នឹកខ្វល់ខ្វាយ សព្វបែបយ៉ាង ត្បិតនាងកំពុងនឹកគិតថាតើអ្វីដែលនាងកំពុងធ្វើនេះខុសឬក៏ត្រូវ... ។ ទោះជាពេលនេះ នាងមិនទំលាយការពិតជារបលោកសុធិឱ្យដឹង ពីរឿងជីវិតដ៏ អាស្រូវរបស់នាង ក៏គង់តែលោកនឹងជ្រាបដឹងនៅថ្ងៃណាមួយ... ហើយនៅពេល នោះ តើលោកយល់ព្រមទទួលរូបនាងដែរឬយ៉ាងណា ? បើជារបលោកនៅមុន ពេលរៀបការ... តើសាច់ញាតិគេនឹងគិតយ៉ាងណាវិញ ម្យ៉ាងខ្លាចរឿងអាមាសវា រិតតែខ្លាចខ្លាច ហើយអ្នកដែលរងគ្រោះជាងគេ គឺជារូបនាងដែលត្រូវសង្គមនិងជាន់ ឈ្មួញប្រមាថ ។ ក្នុងសង្គមខ្មែរយើង តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលមានចិត្ត អណ្តាចអធ្មត់អាណិតអាសូរ យល់ចិត្ត យល់ការលំបាករបស់នារីរងគ្រោះដូចជា រូបនាង?? តើការដែលនាងរត់ចោលរោងការ មកតាមឈ្នួនថ្ងៃនេះ នឹងមានផល វិបាកយ៉ាងណាដល់ជីវិតនាងនៅនាអនាគត កាលបើអ្នកទាំងពីរសុទ្ធតែអត្តខាតដូច គ្នា ? ម្យ៉ាងទៀត ឈ្នួនក៏រៀនមិនទាន់ចប់ ការងារក៏មិនមាំមួន តើអ្នកទាំងពីរត្រូវ រស់នៅមានជីវិតយ៉ាងណាទៅ?? មាតិគិតយូរៗទៅ ក៏ស្ងួតស្ងួត មាន់រងាវខ្លើយៗ នៅខាងក្រៅ.....

ឈ្នួនភ្ញាក់ឡើង ស្ទុះចាប់រៀបចំផ្ទះមិនបណ្តាក់ដៃ ។ មួយស្របក់ក្រោយមក ទីនោះក៏ក្លាយជាលំនៅដ៏មនោរម្យមួយ ។ មាតិក្រោកដើរចេញមកទាំងផឹងចោង រកកលនឹងដួល ។ ឈ្នួនឃើញហើយក៏ដាក់អម្រែកទឹកពីស្បូនស្ទុះរត់ទៅជួយ ទប់នាងឡើង :

- ទារកតូចក្នុងផ្ទៃកំពុងរំខានអូនមែនទេហ្នឹង ?

មាតិនៅស្ងៀមឈ្លាកមុខមិនស្រដី ។ លុះឃើញកិរិយាដ៏ស្រពាប់ស្រពោន របស់នាង ឈ្នួនក៏បន្តងាករក្សាល្មោម :

- ឈ្មើចុះ...មិនអីទេអូន... ថ្ងៃខ្លួនបន្តិចទៅណា ចាំបងឈប់រៀនហើយ ចេញរក ប្រាក់ចិញ្ចឹមអូននិងកូនណា ។

មាតិក៏ងើបមុខមកវិញមើលទៅឈ្នួនហើយត្រិះរិះ :

- កុំឈប់រៀនអីបង... ខ្ញុំនៅមានកំលាំងអាចធ្វើការបានដែរតើ... មាតិមិនពិការ ឯណា??

- តែអូនមិនអាចរំលោភបំពានខ្លួននៅបាត់ដំបងទៀតបានទេ ព្រោះលោកសុធិ ច្បាស់ជាចាត់មនុស្សតាមរកអូនហើយ ។

- ឥឡូវ យើងគិតយ៉ាងណាទៀតទៅ បងឈ្នួន?

- ចាំបងដោះស្រាយតាមដំណើរទៅ អូនថែរក្សាខ្លួនណា រឿងក្រៅផ្ទះទុកឱ្យបង ចាត់ចែងចុះ ។

- ចាំ... តែបងគួរតែត្រលប់ទៅរៀនវិញឱ្យចប់សិនទៅ នៅសល់តែមួយខែទេ ។

- បាទ ! តែអ្នកអាចនៅម្នាក់ឯងបានដែរទេហ៎?... អូហ៎ មែនហើយ បងស្គាល់ ក្មេងកំព្រាម្នាក់ក្នុងភូមិ ចាំបងហៅគេឱ្យមករស់នៅទីនេះជួយកំដរអូន ។

- អរគុណណាស់បងឈ្នួន !

តាំងពីថ្ងៃនោះមក...

ឈ្នួនតែងត្រលប់មកភ្នំសំពៅមួយអាទិត្យម្តងដើម្បីមកមើលមារតី ហើយនៅ រៀនរហូតដល់ដាច់ឆ្នាំសិក្សា តែសំណាងអកច្ចុះ នាយបែរជាប្រធានឆ្នាក់បាក់ខុបទៅវិញ ព្រោះដោយសារតែខ្លួនអត់ងងុយខំធ្វើការរកលុយជួយមារតីពេក ទើបមិនបាន រៀនសូត្រឱ្យបានដិតដល់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏នាយក៏មិនដែលឱ្យមារតីមាន កង្វល់ម្តងណាឡើយ ។ នាយខំចេញរកការធ្វើឯណាដែលកើតសន្សំរកប្រាក់ យូរៗទើប មកផ្ទះមើលមារតីម្តង ។ ម្យ៉ាងទៀត តាំងពីបានតារាមកនៅជាគ្នានឹងមារតី ឈ្នួន មិនសូវបានម្ហូបចំណីប៉ុន្មាន ចំណែកមារតីក៏មិនដែលលាក់ខ្លួននៅសំងំស្ងៀមដែរ ។ នាងនឹងតារាបានបង្វែរ ជីក្រោយផ្ទះឱ្យក្លាយជាចំណីយ៉ាងខ្សែវីស្រងាត់ ។ នៅរៀងរាល់ពេលដែលឈ្នួនត្រលប់មកលេងផ្ទះម្តងៗ គេទាំងបីនាក់សប្បាយរីក រាយនឹងជួបមុខគ្នាណាស់ ។ គេរស់នៅយ៉ាងមានសុភមង្គលថ្វីត្បិតតែគេក្រអឺតខាត បន្តិចក៏ដោយ ព្រោះម្នាក់ៗសុទ្ធតែជាមនុស្សកំព្រាសាច់ញាតិដូចគ្នា ។

នៅព្រលប់ថ្ងៃមួយ...

ក្រោយពេលបាយរួច តារាក៏ចាប់ផ្តើមលំហាត់សាណា ។ រីឯមារតីអង្គុយបាក់ ជាយក្រមាបង់កម្មវិញនេះ ។ ឈ្នួនដើរចូលមកឃើញហើយក៏សួរ :

- អូនប៉ាក់របស់ឱ្យនរណាម្នាក់ហ្នឹង?
- ឱ្យបងឈ្នួនហ្នឹងណា (មារតីញញឹម)

ឮដូច្នោះ ឈ្នួនក៏ស្ទុះមកអង្គុយជិត ហើយសួរទៀត :

- ពិតជាឱ្យបងមែនឬមារតី ?

នាងក៏លើកក្រមាឡើងបង្ហាញភ្លាម ។ ឈ្នួនឃើញហើយក៏ឆាន់មាត់ :

- នុះគឺជាផ្កាមារតីដ៏ស្រស់ស្អាតរស់រវើកតែម្តងហើយ...
- បងពេញចិត្តទេហ៎ ?
- បាទ ! ពេញចិត្តណាស់អូន ។
- អញ្ចឹង ពេលបងចេញទៅក្រៅ ពាក់ជាប់ខ្លួនកុំខានណាបង
- ពិតហើយ ! បងនឹងបង់ក ឱ្យរាល់ថ្ងៃតែម្តង.....

ឈ្នួនទាញយកក្រមាមកបង់កទាំងចិត្តរំភើបបញ្ចប់ញ័រ ហើយក៏ពោលបន្តទៅ ប្រាប់នាងថា :

- មារតី! ថ្ងៃស្អែក បងត្រូវចេញទៅធ្វើការនៅខែត្រក្រៅ ប្រហែលជាយូរអាទិត្យ ទើបអាចសុំគេមកលេងផ្ទះម្តង ។ ក្នុងការងារថ្មីនេះ បងនឹងប្រាក់ខែច្រើនបន្តិច គ្រាន់តែមិនសូវបានមកផ្ទះទេ ។ អូនកុំចាំមើលផ្លូវបងណា ចាំបងធ្វើប្រាក់មកផ្គត់ផ្គង់អូនហើយនឹងតារាឱ្យបានទៀងទាត់ ។
- តែបងកុំទៅយូរពេកណា ប្រយ័ត្នមានគេនឹកអង្គុយយំចាំមើលផ្លូវបង
- បាទ ! ទៅមិនយូរទេ... ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាគេទៅហ្នឹងដែលនឹកបងរហូតអង្គុយយំ??

- ខ្ញុំថាច្បាស់ជាតារាហើយ !

ទាំងអស់នាក់ក៏សើចរអឹកឡើង....

ព្រឹកព្រហាមថ្ងៃថ្មីក៏បានមកដល់ ឈ្មួនលើកដែរ លាមារតិនិងតារា ហើយក៏ ឡើងឆាក់កង់ចេញទៅ ។ ចាប់ពីពេលនោះមក នៅរៀងរាល់ល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ ដែល ឈ្មួនចំណាំតែមកលេងផ្ទះ មារតិតែងតែទៅអង្គុយចាំមើលផ្លូវនាយជានិច្ចដូចរាល់ៗ ដងឥឡូវ ។ ប៉ុន្តែប៉ុន្មានអាទិត្យទៅហើយ ឈ្មួនបែរជាបាត់ស្រមោលសូន្យ មិនដែល ឃើញត្រលប់មកផ្ទះសោះ ។ ច្រើនខែកន្លងទៅទៀត ក៏នាយនៅតែបាត់ដំណឹង ដដែល ទុកឱ្យមារតិនៅអង្គុយរង់ចាំមើលផ្លូវនាយផ្សាក្អែក ស្រែកយំខ្សឹកខ្សួលអួល ណែនក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯងវា.....

ថ្ងៃសិច...

ថ្ងៃសិចបាត់សូន្យអូនរង់ចាំបង	ចាំប្រសន្ធានាវិលរកជីវ៉ា
ថានឹងវិលវិវេដ្ឋចាក្យសន្យា	ជួបជុំគ្រួសារសាងស្នេហ៍មង្គល ។
ថ្ងៃសិចច្រើនដងបងប្រែជាបាត់	បេះដូងប្រមាត់អោបទុក្ខអំពល់
សុខទុក្ខយ៉ាងណាមេត្តានិមល	ផ្កាដំណឹងដល់រូបស្រីណាបង ។
ថ្ងៃសិចទៀតហើយចំណើយក៏គ្មាន	ព្រលឹងវិញ្ញាណលង់ភពសូន្យស្ងួត
ថ្ងៃសិចឆក់យកបេះដូងឆោមយង់	ឱ្យជីវិតលង់ក្នុងភពសោកា ។
ថ្ងៃអើយប្រាប់ផងបងវិលឬទេ	ឱ្យមុំមាសមេស្បើយក្នុងឱរា
ក្នុងចិត្តបែបនេះសូមប្រសរៀបរ៉ា	វិលតាមសន្យាជួបអូនជាថ្មី.....

+

+

+

នៅក្នុងបន្ទប់អ្នកជំងឺ...

លោកភិរម្យដកដង្ហើមធំយ៉ាងវែង ហើយក៏លូកដៃអង្អែលក្បាលកូនដោយក្តី អាណិតយ៉ាងធំធេង ៖

- នេះជាកំហុសរបស់ប៉ាទេកូន... ដែលភ្លេចខ្លួននឹងរង្វង់សង្គមជាន់ខ្ពស់ ភ្លេចនឹកដល់ រូបកូនដែលជាសាច់ឈាមរបស់ប៉ា

ឱ្យកូនរស់តាមយថាភូតម្តេច ។ ប៉ាពិតជាមានវិប្បដិសារីណាស់ ។ ប៉ាមិនដែលនឹកសោះថា អភិជនស្តុកស្តម្ភមានឋានន្តរសក្តិឧត្តុង្គ ឧត្តមដូចរូបប៉ា បែរជាបណ្តោយឱ្យកូនទៅជាសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន រសាត់អណ្តែត ដូចសំណាត់ឈើក្នុងទន្លេ គ្មានទីជំរក គ្មានបង្អែកទៅវិញ.... ហ៊ី....

រីឯលោកសុផិវិញ ក៏ដាក់ទឹកមុខជ្រប់ សំដែងកិរិយាសោកសៅ កាលបើបាន ស្តាប់រឿងមារតិនិយាយចប់ ។

លោកក៏មានប្រសាសន៍ទៅកាន់នាងថា ៖

- មារតិ! បងពិតជាអាណិតអូនខ្លោចចិត្តណាស់ ហើយក៏បងយល់ច្បាស់ថាអ្វីៗដែល បានកើតឡើងមិនមែនជាកំហុសរបស់អូនទេ... ។

បងយល់ចិត្តអូន និងហេតុផល ទាំងឡាយដែលបង្ខំឱ្យអូនចាកចេញពីជីវិតបងទៅដោយស្ងាត់ៗ... បងមិនបន្ទោស អូនទេ

ធ្វើម៉េចវាសនាមួយយើងកំណត់ផ្លូវជីវិតរបស់យើងឱ្យទៅជាដូច្នេះទៅហើយ យើងគួរតែព្រមទទួលស្គាល់វាទៅ ។

- អរគុណណាស់លោកសុផិ ! (មារតិលើកដៃសំពះ) អរគុណចំពោះទឹកចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លារបស់លោកចំពោះមារតិកន្លងមក ។

មារតិចាំមួយជីវិតមិនភ្លេចសោះឡើយ ប៉ុន្តែ

ឱ្យមារតិសូមរាប់អានរូបលោកត្រឹមជាបងប្រុសបានទេ?

លោកសុផិសំលឹងមុខមារតិដោយមិនអស់ចិត្ត ៖

- តែបងក៏នៅតែស្រឡាញ់អូនដដែល.....

លោកភិរម្យដែលនៅស្តាប់ក្បែរនោះក៏លើកដៃធ្វើអន្តរាគមន៍ឡើង ៖

- ឈប់សិនកូន ! ឱ្យប៉ាសុំនិយាយពីរបីម៉ាត់បានទេប៉ា ? លោកសុផិ ! លោកជ្រាប ទេថា

ឥឡូវនេះមារតិគេបានជួបគូត្រងម្ចាស់ចិត្តរបស់គេទៅហើយ ហើយថែមទាំង ពេញចិត្តរៀបការនឹងគ្នាដោយគ្មានការបង្ខំ....

គឺជាសេចក្តីស្នេហាចិត្តនិងចិត្ត មាន ន័យគេស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក មិនមែនជាការស្រឡាញ់រង្វង់តែម្ខាង..... តើលោកអាចផ្តល់ឱកាស

ឱ្យគូរបស់គេវិលជួបគ្នាវិញបានដែរទេប៉ា ?

លោកសុផិនៅអែអុញមួយស្របក់ក៏ឆ្លើយឡើង ៖

- បើនោះជាសុភមង្គលនិងសេចក្តីសុខរបស់មារតិ ខ្ញុំអាចផ្តល់ឱ្យនាងជានិច្ច ។

លោកភិរម្យឮហើយក៏ញញឹមដាក់កូន ។ ឯមារតិក៏រំភើបក្នុងចិត្តរហូតរលីង រលោងទឹកភ្នែក ។ នាងប្រណម្យលើកដៃសំពះឡើង ហើយពោលថា ៖

- អរគុណណាស់ បងប្រុសជាទីគោរពរបស់ប្អូន !

សុផិធ្វើមុខស្លៀក និយាយលែងចេញ ណាមួយខ្លោចចិត្តលោកភិរម្យផង ក៏មិន ហ៊ាននិយាយស្តីអ្វីទៅទៀត ។

បន្តិចមកលោកក៏ជំរាបលាអ្នកទាំងពីរចេញទៅ ។ លុះឃើញលោកសុផិទៅបាត់ លោកអធិបតីក៏បែរនិយាយជាមួយកូនថា ៖

- មារតិ... កូននឹកគេប៉ាទេ ?

- ចាំ ប៉ា !
- អញ្ជឹងចាំចាំទូរសព្ទទៅហៅគេឱ្យមកជួបកូនណា ។
- ចាំ អរគុណណាស់ លោកប៉ា !

លោកភិរម្យក៏ចេញដំណើរទៅ ។ លុះមកដល់ក្នុងរថយន្ត ស្រាប់តែបានទទួល ទូរសព្ទមួយមកថា រោងចក្រមួយរបស់លោកកំពុងត្រូវអគ្គិភ័យភាគត្បាត ក៏ស្ទុះទៅ យ៉ាងលឿន ។ អាល័យតែបានម្តីទ្រព្យសម្បត្តិនិងមុខជំនួញ លោកក៏ពន្យាររឿង ដែលលោកសន្យាជាមួយមាតី អស់មួយថ្ងៃពីរទៅដោយឥតបានការ ទុកនាងនៅ រង់ចាំកូន ចាំផ្លូវស្វាមីយ៉ាងត្រង់ត្រមោច..... ។

* * *

ថ្ងៃងពិនរង្គវិញម្តង....

ថ្ងៃនេះនាយអង្គុកណាស់ ក៏នាំមាណាមាណាទៅលេងនៅមុខផ្ទះ ស្រាប់តែ មានរថយន្តថ្មីស្រណាមួយបានមកដល់ហើយឈប់ចតនៅមុខគេហដ្ឋាន ។ នារីដ៏ ស្រស់សោភាម្នាក់ចុះដើរចេញមក រួចហើយចុះកណ្តឹង តែនរង្គមិនព្រម ត្បិតនាយ កំពុងលង់អារម្មណ៍ក្នុងការគិតដ៏ជ្រៅជ្រែងមួយ ។ ក្មេងស្រីបំរើម្នាក់ស្ទុះទៅបើក ទ្វារឱ្យជាប្រញាប់ ។ ក្រមុំសោភាក្រលេកឃើញនរង្គនិងនាងតូចភ្លាមក៏ញញឹមឡើង ព្រាយ ។ នាងតូចមិនបានចាប់ភ្លឹកទេ អាល័យតែសប្បាយនឹងការអង្គុយលើភ្លៅ ឪពុកហើយយោលទោងលេងទៅមកយ៉ាងរមនា ។ នារីរូបស្រស់ក៏ដោះវ៉ែនតា ចេញពីភ្នែកហើយស្រែកហៅ :

- សូស្តីនាងតូច !

មាណាហើយងាកយ៉ាងរហ័ស ហើយរត់សំដៅមកនារីនោះភ្លាម ។ មាណា សោភាក៏សំរុតខ្លួនអង្គុយចុះ លាតសន្ធឹងរង្វង់ដៃញញឹមចាំទទួលនាងតូចទាំងទឹកមុខ រីករាយហើយស្រវ៉ាងអោបយ៉ាងណែន :

- នឹក.....
- មីងក៏នឹកក្នុងដួចគ្នាដែរណាស់នាងតូច

មែនហើយ ការពិតនាងជាការណាក៏ដែលយើងបានជួបពីរដងហើយ ។ នាង យកដៃអង្អែលក្បាលមាណាបន្តិច ៗ ដោយក្តីអាណិតស្រឡាញ់ :

- ក្មួយមើលនែ មីងមានអ្វីមកធ្វើនាងតូចទៀតផង

កណ៌កាលាប្រអប់ឡើងទាញយកកូនតុក្កតបន្តបន្ទាប់ដ៏ទន់ភ្លើងមួយចេញមក ហុចឱ្យកុមារី ។ គ្រាន់តែក្រលេកឃើញតុក្កតាភ្លាម មាណាចូរដៃស្រវ៉ាយកទាំង សើចកខឹក ហាក់ដូចជារីករាយនឹងបានទទួលវត្ថុអនុស្សាវរីយ៍នោះណាស់ ។ សួរ សំណើចរបស់នាងតូច បានធ្វើនរង្គភ្ញាក់ព្រើតពីការគិតលង់អារម្មណ៍ហើយបែរមក រកកណ៌កា ។ នាយស្ទុះងើបពីទោងយ៉ាងរហ័សរត់សំដៅមករកនាង សំដែងកិរិយា ហាក់ដូចជាត្រេកអរជាអនេក :

- មាតី ! អូនត្រលប់មកផ្ទះយើងវិញហើយ មែនទេ?
- ជំរាបសួរលោកនរង្គ ! នេះខ្ញុំកណ៌កា មិនមែនមាតីទេ ។

នរង្គឮដូច្នេះក៏ទុចងក់ :

- អុះ..... ឱ្យខ្ញុំសួរទោសផង.... ចុះអ្នកនាងមកនេះមានការអ្វីដែរ ?
- ខ្ញុំមកលេងនាងតូច ហើយបានទិញតុក្កតាមួយមកធ្វើផង ។
- ប៉ុន្តែ គួរឱ្យស្តាយណាស់ មាណាមិនត្រឹមតែត្រូវការតុក្កតាទេ....

- ចាំ ខ្ញុំដឹងហើយថាលោកប្រាថ្នាចង់បានឱ្យភរិយាលោកវិលវិញ
- មែន... ហើយម្តេចក៏អូនមិនវិលវិញ... មករកគ្រួសារយើង... ?
- ត្បិតខ្ញុំនេះមិនមែនជាមារតិរបស់លោកនោះអី....

នរង្គនៅតែមិនអស់ចិត្តសោះ ក៏ស្ទុះទៅជិត លូកដៃស្តាំរបស់នាយទៅចាប់ដៃ ឆ្លេងរបស់នាងលើកឡើង ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើតព្រោះដៃនោះទន់ល្ហើយមិនសមជាដៃ មនុស្សធ្វើការឡើយហត់ទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅខ្នងដៃរបស់នាងក៏គ្មានភ្នែកក្រហម នោះដែរ ។ នរង្គភ្ញាក់ស្មារតីតែខ្លាំង ព្រលែងដៃនាងចុះហើយថយក្រោយក្រាក ភ្លាមមួយរំពេច :

- ឱ្យខ្ញុំសូមទោសអ្នកនាងផង ដែលខ្ញុំបានយល់ច្រលំ.....

នរង្គនិយាយឱ្យបង្ហាញដោយខកចិត្ត ។ កណ៌កាញញឹមឆ្លើយថា :

- ខ្ញុំជំរាបលោកហើយតើហ្នឹង ចាំខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកដែលលោកកំពុងតាមរកនោះទេ ។
- នោះមកពីខ្ញុំជ្រួយចិត្តពេកបានជាគ្មានស្មារតី... សូមទោសណាអ្នកនាង
- ចាំមិនអីទេ
- អ្នកនាងជាបងប្អូននឹងមារតិមែនទេ? ហេតុដូច្នេះ អ្នកនាងអាចប្រាប់ខ្ញុំបានទេថា ត្រានេះ នាងនៅឯណា ?

រំពេចនោះ នាយប៉ាន់ក៏បរនាំយកលោកអធិបតីភរិយាមកដល់មុខផ្ទះ ។ នរង្គ ឃើញហើយក៏ស្ទុះទៅទទួល :

- ជំរាបសួរ ប៉ាទ !
- អើ សុខសប្បាយទេហ៍កូនប្រុស ? យី ! កណ៌កា ហើយហេតុម៉េចមកដល់នេះ មុនប៉ាទៅទៀតឥឡូវកូន ?
- ចាស លូចមកលេងទៅលោកប៉ានោះអី! នេះនែ ទៅលោកតា ។

ចាំហើយ កណ៌កាក៏លើកមាណាហូចទៅអោយលោកអធិបតី :

- ពេទៅទៅលោកប៉ា ! នេះនែចាស.... ស្រស់ស្អាតគួរឱ្យស្រឡាញ់ណាស់ ។

នរង្គឈរធ្វើមុខមិនម៉ោង ហាក់មិនយល់សព្វសេចក្តី តែមិនហ៊ានមាត់ទេ សុខ ចិត្តឈរចាំស្តាប់ក្រែងបានឮដំណឹងពីមារតិ ។

រីឯលោកអធិបតីវិញ កាលបើលោក ទទួលយកទៅស្រីមកពេ ហើយក៏នឹករំជួលចិត្ត អាណិតដល់មារតិព្រួច លូចនឹកស្តាយ តែក្នុងចិត្តម្នាក់ឯង ថា :

- រូបលោក គ្រួសាររបស់លោកជាអភិជន ជាអធិបតី មានវណ្ណៈមានទ្រព្យសម្បត្តិ ច្រើនកប់ពពក ហេតុអ្វីក៏បណ្តោយកូនទៅ ក្លាយជាទុរគតជនទៅកើត?... នេះបើ កុំតែគេបានជួបនរង្គដែលចិត្តបុណ្យកុសល កុំអីមិនដឹងកូនរបស់លោក ថេរបស់ លោក រសាត់អណ្តែតក្នុងវាសនាកម្ម ពិបាកក្នុងជីវិតបែបណាទេ...?

លោកក៏ទទួលយកទៅមកពទាំងទឹកចិត្តក្នុងក្បាល :

- ទៅស្រីសំណាញ់របស់តា ! ចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ ជីវិតរបស់ចៅលែងរសាត់អណ្តែត ទៀតហើយ ។ តាសន្យាថានឹងផ្តល់អនាគតដ៏ភ្លឺស្វាងដល់ចៅ ណាចៅណា !

ភ្លាមនោះ លោកជំទាវមារី លោកណាវេននិង អ្នកស្រីសុខាត់ក៏មកដល់ព្រម គ្នាសួរ ។ ក្រោយមក ទាំងអស់គ្នាក៏អង្គុយសំណេះសំណាល បរិយាយរឿងចាស់ៗ ថែកគ្នាស្តាប់ទៅវិញទៅមកធ្វើបរិយាកាសកាន់តែរីករាយសប្បាយអនេក ខុសប្លែក តែនរង្គមួយទេ

ដែលមិនសប្បាយនឹងគេ... ត្បិតអីនាយនៅតែនឹករលឹកដល់មារតិ ម្ចាស់ស្នេហ៍បណ្តូលចិត្តគ្មានស្រាកស្រាន្ត ។

លោកអធិបតីឃើញកូនប្រសារឈ្មោក មុខនៅស្ងៀមមិនស្រដី ក៏យល់ចិត្ត ហើយបែរលូចកេះនាយឱ្យបង្ហាញ :

- នែក កូនប្រុស ! ចង់ជួបរាជធាតុកំពូលដូងចិត្តរបស់កូនទេ ?

នរង្គភ្នាក់កន្ត្រាក់ :

- បាទលោកប៉ា ! លោកប៉ាជ្រាបថា មាតិកានៅណា មែនទេប៉ា?...
- មែនហើយកូន....
- លោកប៉ា.... អរគុណលោកប៉ាណាស់ ! ជ័យោ !

ភ្លាមនោះ ទាំងអស់គ្នាក៏ភ្នាក់ស្រលាំងកាំងនឹងសំលេងសើចស្រស់ស្រាយរបស់ នរង្គណាស់ ។ គេរីករាយពេករហូតដល់លើកកូន ៣ វ៉ាកញ្ឆោងពេញផ្ទះលែងខ្មាស អៀននរណាទាំងអស់ ។

នៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យកាល់ម៉ែត្រ.....

ទ្វារបន្ទប់បើកឡើង ។ នរង្គស្ទុះដូចហោះ សំដៅទៅរកភរិយាដែលកំពុងគេង លង់លក់ស្ទាត់ស្បែកលើគ្រែ ។ ឃើញដូច្នោះ នាយយើងទុច្ចង់ក៏ ពមាណាដើរលឿន ទៅជិតវិញ ។ គ្រាន់តែ ក្រលេកឃើញរង្វង់ភក្ត្ររបស់មាតិកាសណ្ត ទឹកនេត្រាក៏ ហូរលិះរលោងចេញមកប្រលែងក្នុងកែវភ្នែករបស់នាយ ដោយក្តីរំភើបត្រេកអរ ។ មើលចុះ ! នាងស្គមស្រកស្រុតច្រើនណាស់... ប្លែកខុសធម្មតា តែទោះជាយ៉ាងណា នាងនៅតែជាផ្កាមាតិកាដ៏ស្រស់សោភ័ណរាប់នរង្គជាតិ ។ លុះគង់មើលរង្វង់មុខ នាងយូរៗទៅ ធ្វើឱ្យនរង្គរឹតតែជួលក្នុងចិត្តអាណិតមាតិកាតិចតែខ្លាំង ។ ចិត្តខឹង ចិត្តខក ចិត្តសង្ស័យដែលធ្លាប់យល់ច្រឡំពីមុនមក ក៏រលាយស្លុតពីដួងចិត្តរបស់ នាយអស់រលីង នៅសល់តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សែនធំធេងក្នុងបេះដូងចំពោះមាតិកា ភរិយាសំណព្វចិត្តរបស់នាយតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។ នរង្គដើរទៅជិតហើយលើកយក ម្រាមដៃអង្អែលផ្តាច់នាងបន្តិចដោយដួងចិត្តរំភើបញ្ចាប់ញ័រ.....

រំពេចនោះ មាតិកាក៏ភ្ញាក់ភ្ញាក់ស្មារតី ប្រែខ្លួនបើកភ្នែកឡើងឃើញនរង្គ ពមាណា ឈរញញឹមយ៉ាងផ្អែមល្ហែមមករកនាង ។ មាណាវិច្ឆ័យស្ទុះក្រោកយ៉ាងរហ័សហើយ ក៏បោះដៃទៅទទួលកូនយកមកអោបយ៉ាងណែនទាំងចិត្តក្អកកូន :

- មាណា... ម៉ាក់នឹកកូនណាស់....

ទឹកភ្នែកនាងក៏ហូរចេញមកដោយក្តីត្រេកអរអនេកប្បការ ។ លុះបែរមក ឃើញនរង្គឈរក្បែរ មាតិកាក៏ញញឹមទាំងរំភើបហើយលើកដៃស្រវ៉ាអោបនាយ :

- បងសៅ.....

នរង្គបន្ទន់ខ្លួនឱនចុះ ស្រវ៉ាត្រកងភរិយាពេញដៃរឹតយ៉ាងណែនឱ្យសមស្លើង ក្តីរលឹករបស់នាយ :

- មាតិកាអូន.....

មែនហើយ គេរលឹកនាងណាស់! រំភើបចិត្តណាស់! ត្រានេះ កាលបើបានអោប នាងក្នុងរង្វង់ដៃ ដួងហឫទ័យរបស់នាយរំភើបរំជើបជួលក្រៃលែង ។ គូតាប់ទាំង ទ្វេហស្រវ៉ាត្រកងកាយគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងយូរ រហូតដល់រកនឹកនិយាយអ្វី លែងចេញ ក្រៅពីបណ្តោយឱ្យចង្វាក់បេះដូងរណ្តំដូចផ្កាឆាយក្នុងដើមទ្រូងឆ្លើយឆ្លង ជាជំនួសពាក្យពេចន៍ទាំងលាយដែលគេប្រាថ្នានិយាយប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក.....

នាទីចេះតែកន្លងទៅ.....

អ្នកទាំងពីរអង្គយកាន់ដៃសំលឹងមុខគ្នា ញញឹមផង រលីងរលោងទឹកភ្នែកផង រំភើបញ្ចាប់ញ័រក្នុងចិត្តផង យ៉ាងច្របូកច្របល់ ភ្លេចគិតអស់នៅអ្វីៗជុំវិញខ្លួន មិន បានចាប់ភ្លឹកថាសាច់ព្យាបាលនាងទាំងឡាយដែលដើរតាមក្រោយនរង្គ ក៏បានមកដល់ ទីនោះយូរហើយ ហើយក៏កំពុងឈររង់ចាំសួរសុខទុក្ខមាតិកាដូចគ្នា តែព្រះអើយ ! អ្វីក៏លែងសំខាន់ដែរសំរាប់គូស្នេហ៍មួយគូដែលកំពុងនឹកគ្នាបែបនេះ!

កាលបើឃើញគេលើកគ្នាហូតភ្លេចអ្វីៗទាំងអស់ ចាស់ៗក៏គេចខ្លួនទៅវិញអស់ទៅ

ដើម្បីទុកឱកាសឱ្យគូជីវិតគេនៅសាសងគ្នាតែពីរនាក់លុះកញ្ជីឈ្លាន :

- មារតី ! ពេលស្រួលបូលហើយ អូនត្រលប់ទៅផ្ទះយើងវិញណាអូន !
- ចាស់ ! ពិតហើយ បើមិនឱ្យអូនទៅតាមបង... តើឱ្យអូនទៅទីណាទៅ???
- បងខ្លាចអូន.... ដូរចិត្ត... ទៅរកគូជីវិតចាស់...
- ពុទ្ធា ! គូប្រចាំជីវិតរបស់មារតីមានតែម្នាក់ទេ
- តើជាអ្នកណាទៅអូន?
- គេឈ្មោះបងសៅ... បងមានស្គាល់គេទេ? បងសៅនៅភូមិនរណាំ...

នរង្គញហើយរំភើបចិត្តយកដៃបូតច្រមុះភរិយាលេង ។ សួរសំណើចរអីក៏បាន លាន់ពូសាជាថ្មីម្តងទៀត រវាងគូគាប់ទាំងទ្វេហា បញ្ជាក់នូវសុភមង្គលដ៏ធំធេង... ។

* * *

ពីរអាទិត្យកន្លងទៅ.....

នៅក្នុងបន្ទប់ដំណេកក្នុងវិទ្យាល័យណាមួយ....

មារតីផ្អែកកេសាកើយដើមទ្រូងស្នាម ទទួលនូវភាពកក់ក្តៅរមនាពីគូស្នេហ៍ ក្នុងភាពជីវិតគូស្រករជាលើកដំបូងបង្អស់ ។

នរង្គយកដៃអង្គុយសក់នាងបន្តិចៗ ដោយទឹកចិត្តប្រតិព័ទ្ធយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ :

- មារតី អូនគិតថាបងផ្តល់សុភមង្គលឱ្យអូនបានគ្រប់គ្រាន់ឬទេ?
- គឺ លើសពីការស្មានរបស់អូនទៅទៀត ។
- ហើយ... ចុះបើថ្ងៃមួយ បងមានប្រព្រឹត្តកំហុសឆ្គងមិនសមរម្យ អូនអភ័យ ទោសឱ្យបងដែរឬទេ??
- យើងជាស្នាមភរិយានឹងគ្នាណាបង ។ ខុសត្រូវអ្វីយើងត្រូវតែអត់អោនចំពោះគ្នា ទើបជីវិតគ្រួសារយើងមានសេចក្តីសុខពេញលក្ខណៈណាបង ។
- បាទ ! ត្រូវហើយ... តែបងចេះតែបារម្ភ...

ឮដូច្នោះ មារតីនឹកពីភាពក្នុងចិត្ត :

- បងមានរឿងអ្វីនៅក្នុងចិត្តមែនទេហ្ន៎??
- អូហ្ន៎! អត់មានទេអូន... យប់ហើយ... គេងទៅណា ចាំបងច្រៀងបំពេរអូន អូនចង់ស្តាប់ទេ??
- ចាស់បង! អូនខានស្តាប់ចំរៀងបងយូរហើយ ដូចជានឹកសំនៀងបងណាស់ ។
- ចំណែកបងក៏ខានច្រៀងយូរតាំងពីបងគ្មានរូបអូននៅក្បែរ....
- តែតែអូនមកនៅក្បែរបងវិញហើយណា... បងច្រៀងឱ្យអូនស្តាប់មកណា !

នរង្គញហើយទើបកេសាងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញបេះដូង ។ នៅ ខាងក្រៅបង្អួច ភ្លៀងធ្លាក់ស្រទាប់ស្រទាប់ស្រទាប់លើឆរណី ហាក់កំពុងអបអរសាទរចំពោះ គូជីវិតទាំងពីរ យ៉ាងរមនា ។

ភ្លៀងរមនា

ហ្ន៎ ហ្ន៎ ១..... ហ៊ី... ហ៊ី.....

ភ្លៀង...ស្រក់លើឆរណី...បបោសជីវី ទីយា.....ភាគីរមនា...សន្ទនាស្នេហា ។

ភ្លៀង...សៀងសេពសណ្ត...បំពេរអារម្មណ៍កាមា...គូគាប់ទ្វេហារូមភិសម័យ ។

ភាគីសែនស្ងាត់ជ្រងំ...មានព្រះភិរុណសាក្សី...ភាគីងងឹតតែចិត្តរុងរឿង ។

ភ្លៀង...សាច់ជូនពរជ័យ...ចងដែកសិនបង...រស់ជាតូក្រង ។

សុខសាន្តរៀងអើយ....

យប់យំនំជ្រៅហើយ...

នរង្គបបោសអង្គុលនារីកំពូលដួងចិត្ត ដោយក្តីស្នេហាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ រហូត ដល់នាងគេងលង់លក់យ៉ាងសុខសាន្តក្នុងរង្វង់ដៃរបស់នាយ ។

មែនហើយ ! មាណព យើងបានគេងទន្ទឹងថ្ងៃនេះយូរមកហើយ ថ្ងៃដែលនាយមានឱកាសថ្នាក់ថ្នមនារី

មួយរូបដែលស្ថិតនៅក្នុងសុបិនរបស់នាយជាយូរឆ្នាំយូរខែ នារីដែលបានចងចិត្ត ចងព្រលឹងនាយមិនឱ្យហោះហើរទៅណាឆ្ងាយសោះ

ក្រៅពីប្រាថ្នារួមរស់នៅក្បែរនាង មួយជីវិតតែប៉ុណ្ណោះ ។ នរង្គលូកស្រវ៉ាចាប់ដៃឆ្វេងរបស់ភរិយា យកភ្នែកនៅលើ

ខ្នងដៃរបស់នាងមកផ្គិតនឹងនាសា ហើយចើបស្រាលៗដោយការថ្នាក់ថ្នមបំផុត ៖

- មាតិកូន! សូមឱ្យអពមង្គលទាំងឡាយ បានរសាត់ផាត់ហួសទៅឆ្ងាយពីជីវិត របស់អូន

ហើយសូមឱ្យអូននិងកូនរបស់យើងទទួលបានភាពក្សេមក្សាន្តរុងរឿងមាន សុភមង្គលរៀងរហូតទៅណាព្រលឹងមាសបង !

ពោលចប់កាលណា នរង្គក៏ផ្អែកកេសាចេច ស្វែងរកភាពសុខសាន្តនៅក្នុងដួង ចិត្តដែលទើបតែកើតមានក្នុងបេះដូង
ជាលើកដំបូងក្នុងជីវិតគូស្រករបស់គេ ។

CHANBOKEO.COM

ថ្ងៃខែចេះតែកន្លងទៅ.....

មានតិប្បកម្មមករស់នៅយ៉ាងសែនសុខសាន្តជាមួយស្វាមីនិងកូន ក្នុងរង្វង់ គ្រួសាររបស់លោកណារេន អ្នកស្រីសុខាត់ ។
ទោះបីជាសព្វថ្ងៃនេះ នាងបានក្លាយ ខ្លួនជាកិរិយារបស់អភិជនមួយរូបនៅភ្នំពេញក៏ដោយ ក៏នាងមិនចោលទំលាប់និង សទ្ទារបស់នាងដែរ ។
រាល់ថ្ងៃ នាងធ្វើការកិច្ចការផ្ទះបំរើឪពុកម្តាយក្មេករហូតដល់ លោកទាំងពីរទំលើខ្លួនខូចទំលាប់អស់ ។ ម្យ៉ាងដោយហេតុខ្លួនមានដើមកំណើត
ជាអ្នកក្រ មានតែងមានមេត្តាដល់អ្នកបំរើនិងកម្មករជានិច្ច ។ សព្វថ្ងៃនេះ នរណា ក៏ដំណើរមគ្គាស្រលាញ់នាងដែរ ។ តាមពិត
នាងជាមនុស្សស្អាតហើយរៀបរយ មានសណ្តាប់ធ្នាប់ប្រពៃ ហើយកែវន្ទ្រខ្លួនទៅតាមទំលាប់អ្នកទីក្រុងបានយ៉ាងល្អ ទៀតផង
ត្បិតនាងមិនចង់ឱ្យមានពាក្យចែកថា " កន្ទេលធំបន្តិច រស់នៅក្នុង វិមានល្អឯក ក៏ត្រេកវណ្ណៈ ក្លាយជាត្រគក់នាងលួន" បាននោះឡើយ ។
សូម្បីតែ ណារីជាប្អូនស្រីពៅក្នុងគ្រួសារដែលធ្លាប់តែចូលចិត្តជីវិតយុវភាពរីករាយនៅក្រៅផ្ទះ
ក៏ប្រែមកឈោងចាប់យកភាពរមនានៅក្នុងគ្រួសារវិញដែរ តាំងពីនាងមានមារតិ នៅក្បែរផ្តល់ការកក់ក្តៅដល់នាងជានិច្ច ។

ចំណែកនរង្គវិញ ស្រលាញ់កិរិយាសឹងលេបបាត់ទុកក្នុងឱកាសៗទៅហើយ ។ គេមានអារម្មណ៍ថា
ជីវិតរបស់នាយសព្វថ្ងៃមានសុភមង្គលបរិបូណ៌ឥតខ្ចីអ្វីទេ ។
រីអំភិនវិញក៏វិលត្រលប់ទៅរស់នៅស្រុកកំណើតឯភូមិនរវិញ ដោយសំអាងជីវិត នៅភ្នំពេញអ្វីអរពេក មិនចេះរស់នៅ ។

ព្រឹកព្រហមនាថ្ងៃអាទិត្យមួយ...

មានតិក្រោកឡើងដណ្តាំអាហារយ៉ាងល្អយូរឆ្នាំ ជូនសមាជិកក្នុងគ្រួសារទៅ តាមទំលាប់របស់នាងរៀងរាល់ថ្ងៃដែលជាមនុស្សស្អាត ។
នរង្គចុះពីលើឡៅ តាមជណ្តើរដ៏ប្រណិតក្នុងគេហដ្ឋានមកដល់បន្ទប់បរិភោគក៏ប្រទះឃើញភរិយាកំពុង រៀបចំដួសអាហារ
ក៏សុខទៅស្រវាអាបចង្កេះពីក្រោយ ៖

- ម្ចាស់ស្នេហ៍បងអើយ ! ថ្ងៃនេះមានអ្វីសំរាប់ដាក់ស្នេហ៍បងទេហ៍ ?

មានតិញញឹមហើយត្រីក្បាល រួចនិយាយលេងតបទៅវិញ ៖

- អត់មានទេ ! មានតែអំបិល សូមថែមជូនពិសេស បងយកទេហ៍?
- អ្វីក៏ដោយដែលជាស្លាដែរបស់ប្រពន្ធបង សុទ្ធតែឆ្ងាញ់ទាំងអស់ហ្នឹង
- កុំបញ្ឆោតមើល តិចមានតិគាំងបេះដូងដោយសាររំភើបចិត្តណាស់

នរង្គសើចខីៗ ហើយលូកនាសាទៅលូចចើបផ្តាស់នាងឱ្យតយ៉ាងរហ័ស ៖

- អូយ! ក្រអូបណាស់លោកអើយ តែប៉ុណ្ណោះជីវិតបងរីកស្រស់ត្រកាលមួយថ្ងៃ ទៀតហើយណាអូន !

មានតិយកដៃក្អមចង្កេះប្តីឱ្យនាយលាន់មាត់ឡើងទៀតថា ៖

- អីយ៉ូ... ចុះអង្រែពិណា មកខាំចង្កេះបងឈឺម្ល៉េះហ្ន៎?
- អង្រែចាប់សរសៃបងកុំឱ្យលេងឆ្កក់ទៀតនោះអី ។

នរង្គញញឹមពព្រាយដាក់ភរិយា ក្នុងអារម្មណ៍រីករាយ ។ រំពេចនោះ គេទាំងពីរ បានលោកណាវេន និងអ្នកស្រីសុខាត់ប្រកែកគ្នាទៀតហើយ ។ នរង្គនិងមារតីមើល មុខគ្នាទៅវិញទៅមក តែបែបជាញញឹមទៅវិញដូចជាមិនឃើញព្រួយបារម្ភអ្វីសោះ ។ តើលោកណាវេនប្រកែកគ្នានឹងភរិយារបស់លោករឿងអ្វីទៅហ្ន៎ ?

មែនហើយ តាមពិតគឺលោកទាំងពីរកំពុងប្រកែកគ្នាដណ្តើមចៅស្រី ។

- តែលោកណាវេន ! ថ្ងៃនេះជាវេនខ្ញុំត្រូវមើលចៅមាណា កុំសូវបន្តអស់ដៃចៅ

រត់ចោលខ្ញុំទៀត

- ឱ្យចៅនៅក្បែរជីដូនមិនបានទេ មាណាច្បាស់ជាក្បាលខូចហើយ

- ខូចមកពីជីតាវិញមិនថា....

- ម៉េចក៏មកពីខ្ញុំវិញតទឹងអ្នកស្រី?

- ព្រោះអីមាណាចេះដើរចេះរត់ ប៉ុន្តែពេលមកជួបលោកតា ស្រាប់តែជិះក ដើរ លែងរួចតែម្តង ។

- ដូចតែគ្នាហ្នឹង... ឱ្យតែនៅជាមួយជីដូនចុះ ខូចមនុស្សអស់

- ចេះតែថាហើយ... ចៅយើងឯណាខូច..?

- ខ្ញុំមានបានថាចៅយើង ឯណា? ខ្ញុំថាឱ្យអ្នកស្រីសុខាត់ហ្នឹងណា ខូចមនុស្សអស់

- ម៉េចតទឹងទៅវិញ? ខ្ញុំខូចត្រង់ណាទៅ?

- យី នៅមិនដឹងខ្លួនទៀត តាំងពីបានចៅមក អៀវផង កៀវផង ឡើងវៀរចង្កេះ សូម្បីតែឈប់អៀវចៅហើយ នៅតែដើរវៀរចង្កេះទៀត ។

- ហែសៗ... គ្រាន់តែកប់សរសៃតិចៗតើ...

មារតីនិងនរង្គពាក្យសន្ទនារបស់លោកហើយក៏មើលមុខគ្នាញញឹម ។ ភ្លាមនោះ ណារីក៏ចូលមកដល់ដែរ :

- ប៉ា ម៉ាក់ ! បងទាំងពីរ ! យី មានអីញ៉ាំហ្នឹងដូចជាឈ្មួញដល់ហើយ ។

- អាហារធម្មតាទេអូន (មារតីឆ្លើយ) ចង់ញ៉ាំទេហ្ន៎ បងដួសឱ្យណា

- ចាំសបង មិនបាច់ទេ ចាំបួនចាប់អាហារដោយខ្លួនឯងបានហើយ ។

ទាំងអស់គ្នាក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះ ហើយលើកស្លាបព្រាស្រវ៉ាស្រស់ស្រូបក្នុង សុភមង្គលគ្រួសារយ៉ាងមនោរម្យ ។ តែចំលែកណាស់ មារតីបែរជាធ្វើមុខស្ងួតមិន បរិភោគអ្វីសោះ ។ ណារីឃើញដូច្នោះក៏សួរចេះបងប្រុស ។

- មារតី ! អូនមិនស្រស់ស្រូបទេហ្ន៎?

- ចាំស ! ថ្ងៃនេះដូចជាមិនសូវស្រួលខ្លួន

- ពុទ្ធា ! អូនឈឺអីទេដឹង? ទៅពេទ្យទេអូន?

- ខ្ញុំមិនអីទេបង... គ្រាន់តែមានអារម្មណ៍ថាវិលមុខ ស្លាប់អាហារ...

អ្នកស្រីសុខាត់ឮដូច្នោះ ក៏លាន់មាត់ឡើង

- ព្រះអើយ លោកណាវេន...!!

- យ៉ាងម៉េចហ្នឹងម៉ាក់វា??

- យើងជិតបានចៅទីពីរហើយណា !

- ហ្ន៎ស?

លោកណារេនបើកភ្នែកធំៗទាំងភ្នែកឡើង ។ នរង្គបែរសួរភរិយាយ៉ាងរហ័ស ៖

- មាតិ ! អូនកំពុងមានផ្ទៃពោះមែនទេហ្នឹង ?

មាតិញញឹមខំបបួរមាត់ហើយងក់ក្បាល ធ្វើឱ្យនរង្គអរភើតស្ទើរហើបជើង ពីដី ហើយក៏ប្រវារៈអាបភរិយា ហើយស្រែកខ្លាំងៗ ៖

- មាតិ ! បងស្រឡាញ់អូនណាស់ ! បងស្រឡាញ់អូនណាស់ !

ណារីក៏ទះដៃហោរដែរ ៖

- ជយោ ! យើងមានផ្ទៃទិព្វជូនប៉ុន្មានម៉ាក ឱ្យឈប់ប្រកែកគ្នាដណ្តើមទៅទៀត ហើយ ព្រោះបន្តិចទៀតប៉ុន្មានម៉ាកបានម្នាក់មួយស្មើគ្នាណាស់ ។

- អើមែនហើយ ! កូនស្រីនិយាយត្រូវ ។ អញ្ចឹងម៉ែ ម៉ាកវា! យើងចាប់ដៃគ្នា ចោរសន្តិភាព យ៉ាងម៉េចដែរ??

- យល់ព្រម !

អ្នកស្រីសុខាត់លូកហុចដៃមក តែលោកណារេនបែរជាហុចច្រមុះដាក់ថ្ពាល់ អ្នកស្រីទៅវិញ ។

- យី ! លេងស្លៀតកេងហើយតើហ្នឹង ប៉ាវា !

- អត់ទេ ! នេះគឺម្ល៉ឹងចាប់ដៃចោរបែបអ៊ីបនោះអី

ទាំងអស់គ្នាក៏សើចគិតឡើងក្នុងបរិយាកាសសប្បាយរីករាយមានសេចក្តីសុខ ក្រៃលែង ។

រំពេចនោះស្រាប់តែមានស្រីបំរើក្មេងម្នាក់ចូលមកដល់ ៖

- ជំរាបប្រសាសន៍ចាំស ! មានភ្ញៀវមករង់ចាំជួបនៅបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ។

- អីនាង ! អរគុណហើយ ។

លោកណារេន ក៏ងើបនាំកូននាំទៅទៅក្រៅ ។ លុះទៅដល់ខាងក្រៅ ស្រាប់តែ មាតិលាន់មាត់ឡើង ៖

- លោកប៉ា ! ម៉ាកធំ !... អូនកណិកា..

មាតិក៏ស្ទុះទៅជិតលោកទាំងពីរហើយគោរពសំពះ រួចក៏ស្រវាអាបបួនស្រី យ៉ាងណែន ដោយក្តីនឹករលឹក ៖

- អូនកណិកាស្រស់ស្អាតណាស់ហ្នឹង ! បួនសុខសប្បាយទេហ្នឹង

- ចាំ សុខរីករាយជានិច្ចណាស់បង

រំពេចនោះ មាតិដាក់ភ្នែកទៅក្រោយខ្នងកណិកាស្រាប់តែឃើញបុរសម្នាក់ ៖

- លោកសុធី !

មែនហើយ ! លោកសុធីក៏មកជាមួយដែរ ។ ពេលដើរចូលមកដល់ជិត លោក សុធីក៏ជំរាបសួរគ្រប់ៗគ្នា ។

នរង្គសំលឹងលោកសុធីទាំងចំលែកចិត្ត ត្បិតធ្លាប់ឮ ឈ្មោះតែមិនដែលជួបមុខសោះ មិនដឹងថា ថ្ងៃនេះលោកមានការអ្វីបានជាមកដល់

ផ្ទះនាយដែរទេ ។

នៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ.....

មាតិអង្គុយក្បែរស្វាមីកាន់ដៃនរង្គយ៉ាងណែន ហាក់ដូចជាខ្លាចបាត់បង់រូប នាយណាស់ ។ ចំណែកនរង្គវិញក៏យកដៃត្រកងស្នាមរតីពីក្រោយ ទំនងហាក់ដូចជា កំពុងតែប្រមូលនឹងខ្សែភ្នែករបស់លោកសុធី ដែលចេះតែសំលឹងមុខភរិយារបស់ខ្លួន

ភ្ញៀវកៗ ។ លោកភរិយាក៏មាន ប្រសាសន៍បន្ត ៖

- លោកសុធីនិងកណិកាកូនស្រីរបស់ខ្ញុំបានសំរេចចិត្តភ្ជាប់ចំណងមេត្រីជាគូជីវិតនៅ ពេលឆាប់ៗនេះហើយ ។

គ្រប់ៗគ្នារីករាយចំពោះដំណឹងរីករាយនេះណាស់ ។ ណារីលាន់មាត់ថា ៖

- អីយ៉ា បានរំលងថ្ងៃមង្គលការរបស់បងស្រីទៀតហើយខ្ញុំ ។

នរង្គបែរមើលមុខភរិយា ហើយញញឹមឡើងយ៉ាងត្រកាលមកវិញ ត្បិតមាន

អារម្មណ៍ហាក់ដូចជ្រះស្រលះក្នុងចិត្តលែងមានការសង្ស័យអ្វីទៀត ។ លោកភរិយាក៏ មានប្រសាសន៍បន្ត ៖

- ចំណងគូព្រេងជួនកាលបានកើតមកដោយបុព្វហេតុចែងផង ខ្លះទៀតក៏ដោយសារ ចាស់ៗគិតគូរ..

ខ្លះទៀតក៏ដើរសំលឹងរហូតតែបានជួបអ្នកដែលគេបង់ប្រាថ្នា... ។ ចំពោះកណ៌កានិងលោកសុផិជាគូព្រេងចែងផង ប្រទេសាភ្លាមត្រូវចិត្តភ្លេចតែម្តង ។

ទាំងអស់គ្នាសើចក្អាកក្អាយឡើង ។ កណ៌កានិងលោកសុផិលួចចោលកន្ទុយ ភ្នែកដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក

ទាំងអៀនប្រៀនត្បិតថ្ងៃនេះត្រូវចាស់ៗចង់អង្វរច្រើន ពេកក្រៃ ។ នរង្គអោនខ្សឹបដាក់ត្រចៀកភរិយាថា ៖

- ទោះបីយ៉ាងណា ក៏គ្មានគូជីវិតណាមួយក្នុងលោកនេះ ដែលសក្តិសមនឹងគ្នាជា ជាងបងនិងមារតិកំពូលដូចនោះឡើយ អូនដឹងទេហ៎ ?

មារតិកិក៏ខ្លាញ់តិចៗ ក៏លួចមួលភ្លោស្វាមិតិចៗ ។ នរង្គក៏លួចសំលឹងរង្វង់ភក្ត្រ របស់មារតិកិដោយទឹកចិត្តស្នេហាដ៏ធំធេងគ្មានអ្វីប្រៀបបាន

។ បរិយាកាសក្នុង គ្រួសារទាំងសងខាងក៏រីករិតតែសុខដុមរមនាជាលំដាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក ។

ទារកក្នុងផ្ទៃរបស់មារតិកិក៏ធំលូតលាស់ជាលំដាប់ ។ នរង្គក៏ធ្វើប្រមាត់ណាស់ ខំដើរអូតប្រាប់អស់ព្យាបាលមិត្តពេទ្យទីក្រុង

នរណាម្នាក់ក៏ដឹងដែរថានាយកំពុងទន្ទឹង រង់ចាំកំណើតនៃបុត្រមួយរូបឆាប់ៗនេះ ។ សព្វថ្ងៃនេះមារតិកិមានអារម្មណ៍ថាជីវិត

នាងបានទទួលសុភមង្គលខ្ពស់ត្រដែតហួសពីការស្មានរបស់នាង ។ បើធៀបទៅនឹង ជីវិតអតីតកាល គឺខុសគ្នាដូចឋាននរកនិងឋានសួគ៌តិច ។

រាល់ថ្ងៃនាងតែងបន់ ស្រន់ផ្លែអំណរគុណដល់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ដែលបានតម្រេចម្រង់ផ្លូវជីវិត

របស់នាងឱ្យបានប្រទះគូតាបដែលមានទឹកចិត្តសីលធម៌ប្រពៃ ។ រីឯក្រុមគ្រួសារ លោកឪពុកក្មេកម្តាយក្មេកទៀតសោតក៏មានទឹកចិត្តល្អរកគ្មាន ធ្វើឱ្យជីវិតមារតិកិ តែមានសេចក្តីសុខបំផុត ។

ព្រលឹមថ្ងៃថ្មីមួយ...

មារតិកិរៀបចំទុកដាក់ក្នុងបន្ទប់យ៉ាងស្អាតបាត ទៅតាមទំលាប់របស់នាងជា មនុស្សមានរបៀប

ស្រាប់តែប្រទះនឹងកូនប្រអប់តូចមួយនៅក្នុងថតតុធ្វើការរបស់ នរង្គ ។ នាងក៏ទាញហូតចេញមកបើកមើល ស្រាប់តែភ្ញាក់កន្ត្រាក់ ថ្លោះទឹកមុខ

មួយរំពេច ។ តើនាងឃើញរបស់អ្វីទៅ បានជាតក់ស្លុតដល់ម្លឹង ? ការពិត នោះជា

បូរសក់ក្រណាត់ពណ៌ខៀវផ្ទៃមេឃរបស់មនុស្សស្រីដែលបត់យ៉ាងស្អាតលាក់ទុកក្នុង ប្រអប់មួយនោះ ។ មារតិកិទាញចេញមកទាំងដៃញ័រ ទទឹក ៖

- ហេតុដូចម្តេចបានជារបស់នេះ មកធ្លាក់ក្នុងដៃរបស់បងនរង្គទៅវិញ ? ឬក៏បង នរង្គជារូបគេម្នាក់នោះ ??

មារតិកិស្រម័យទៅដល់គ្រាមួយដែលនាងធ្លាប់ដោះបូរសក់នេះពីកេសា គិត ប្រាថ្នាបំរុងរិតកសំលាប់មនុស្សម្នាក់

ដែលបានបំពានលើរូបកាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់នាង ឱ្យខ្ទេចខ្ទាំ ។ មារតិកិគិតយូរៗកាន់តែរន្ធត់ចិត្តឡើង កាន់តែច្របូកច្របល់ កាន់តែខឹង

ត្បិតមិនយល់សោះថា ហេតុអ្វីបូរសក់ដ៏អប្រិយមួយរូបនោះក្លាយជាស្វាមីដ៏ល្អរបស់ នាងទៅវិញ ។

មារតិកិរំលងអារម្មណ៍ខ្លាំងពេកក៏ទ្រោមមុខយំលើតុក្នុងបន្ទប់តែ

ម្នាក់ឯង ។ រំពេចនោះ នរង្គដើរមកដល់ស្ទះបំរុងនឹងទៅលូចទើបនាង ស្រាប់តែ ភ្ញាក់ព្រើត ដោយឃើញភរិយាកំពុងវិរយោគ ៖

- មារតិ ! អូនមានរឿងអីហ្នឹង??

មារតិកិហើយងើបមុខឡើងរួចហុចបូរសក់ទៅនរង្គ ៖

- បងប្រាប់អូនបានទេហ៎ ថាបងបានបូរសក់នេះមកពីណា??

- គឺ...គឺ... (នរង្គភ្នាក់កន្ត្រាក់ នៅអែអុញ ឆ្លើយមិនរួច)

- បងដឹងទេថាអូនជាអ្នកដេរបូរសក់នេះដោយផ្ទាល់ដៃ... បងលាតមើលទៅ...

នរង្គសំលឹងមុខភរិយាទាំងរន្ធត់តក់ស្លុតក្នុងចិត្ត ។ រីឯផ្ទៃមុខក៏បញ្ចេញនូវពិរុទ្ធ ខុសធម្មតា ។ នាយស្រវាំងបូរសក់ពីដៃភរិយាមកលាតមើល ។
មែនហើយ ! នោះជា

ក្រណាត់បូរដំរីងមួយ មានបត់ជាច្រើនផ្ទុំ ហើយអ៊ុតយ៉ាងស្អាតទៀតផង ។ លុះ បុរសយើងលាអស់ផ្ទៃក្រណាត់

ក៏ប្រទះនឹងរូបផ្កាមាតិមួយទងដែលបាក់យ៉ាងស្អាត រស់រវើកពេកក្រៃ ។ ម្តងនេះនរង្គរឹតតែភ្ញាក់ផ្អើលរឹតតែខ្លាំងនិយាយមិនចេញ ។

-បងប្រាប់ខ្ញុំមក ថាបងយកបូរសក់នេះមកពីណា??

- មាតិ... គឺ ... គឺ....

- បងឆាប់មានប្រសាសន៍មក....

មាតិស្រែកទ្រហោរយំហាក់ដូចជាកំពុងខឹងនឹងនរង្គខ្លាំងណាស់ ។

- មាតិ... អូនគឺជាម្ចាស់បូរក្រណាត់នេះ... មែនទេហ្នឹង ?

- បងមានប្រសាសន៍ត្រូវណាស់...

នរង្គរន្ធត់ចិត្តរកចិត្តកុកកូលអូលក្នុងឱវាហាក់ដូចជាស្លាប់ទាំងរស់ កាលបើឮ មាតិទទួលខ្លួនដូច្នោះ ។ នាយក៏លុតជង្គង់ចុះ
យកក្បាលទៅទ្រោបលើខ្នងមាតិ ដែលបែរខ្នងឱ្យនាយ មានកិរិយាទំនងជាកំពុងសូមការអភ័យទោសពីនាង ហើយ
លើកដៃស្រវាំងអាបចង្កេះភរិយា :

- ឱ្យបងសូមទោសផងណាអូន !!!!

- អត់ទេ... បងមិនទាន់ប្រាប់អូនទេថាបង យកបូរសក់នេះពីណាមក??

- មាតិ..... អូនគឺជានារីម្នាក់នោះមែនទេហ្នឹង ?

- ចាស មែនហើយ! នារីដ៏ស្អាតត្រង់ម្នាក់ដែលត្រូវធ្លាក់នរកទាំងរីយក្មេងដោយ សារតែស្នាដៃរបស់បុរសម្នាក់នោះគឺបុរសនេះហើយ.....!!!!

- ពុទ្ធោ ! មាតិអូន.....

នរង្គរង្វើបំប្លែងអាណិតភរិយារហូតលឺងរលោងទឹកភ្នែក តែមាតិបែរជា មានអារម្មណ៍ឃ្លានខ្មាញ់ ភ្ញាក់ផ្អើល ហើយខឹងខកចិត្តខ្លាំងណាស់
។

- អូនសំលាញ់... ឱ្យបងសុំឱកាសពន្យល់អូនបន្តិចបានទេហ្នឹង ណាព្រលឹងបង... អូន កំពុងមានផ្ទៃពោះផង... ថ្មីអារម្មណ៍បន្តិចទៅណា... ណា....

- អត់ទេ... អូនស្អប់បងណាស់... អូនខកចិត្តនឹងបងណាស់....

មាតិស្ទុះងើបអូសដៃស្នាមឱ្យចេញទៅក្រៅបន្ទប់ រួចក៏បិទទ្វារ ស្ទុះរត់ទៅ គ្រលុំភ្ជួយយំតែម្នាក់ឯង ។ នៅខាងក្រៅបន្ទប់

នរង្គដាក់ខ្លួនអង្គុយផ្អែកនឹងមាត់ទ្វារ យកដៃឈ្និច្ចាស ទន្ទឹងរង់ចាំភរិយាឱ្យរសាយកំហឹង :

- មាតិ ! រូបបងប្រហែលជាត្រូវបណ្តាសាទេវតាហើយ បានជាជីវិតរបស់បងមក

ជំពាក់ជំពិននឹងជោគជ័យរបស់អូនមិនអស់មិនហើយយ៉ាងនេះ???

ភ្លាមនោះ អ្នកស្រីសុខាត់ឡើងមកដល់ ឃើញកូនមានកិរិយាចំលែក ក៏សួរថា:

- នរង្គ មានរឿងអីហ្នឹងកូន?? ហេតុអីក៏មុខស្ងួតម្ល៉េះ ? មានរឿងអីដែលម្តាយ

អាចជួយកូនបានទេហ្នឹង?

នរង្គងើបប្រវាអាបម្តាយ :

- ម៉ាក់ ! កូនសូមយោបល់ពីម៉ាក់បានខ្លះទេហ្ន៎ ?
- និយាយមកកូន ! ម៉ាក់នៅចាំស្តាប់កូនហើយ !

+

+

+

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី១២
អនុភាពនៃគ្រឿងព្យោន

ក្រោយពីបានយកសំបុត្រទៅសៀតនៅមាត់ទ្វារបន្ទប់ របស់ឪពុកម្តាយហើយ នរង្គក៏ជិះរថយន្តឈ្នួលចេញទៅបាត់ដំបង គិតថានឹងទៅលេងអំពីកំរិតបីថ្ងៃ តែលុះ ទៅដល់ផ្សារណាត់ ឃើញទិដ្ឋភាពទីក្រុងបាត់ដំបងនិងមនុស្សផ្សេងៗ នាយក៏នឹក ចង់ដើរលេងសប្បាយតាមបែបកំណើត ។ ម្យ៉ាងចង់ឱ្យសាយទុក្ខផងព្រោះនឹកខក ចិត្តចំពោះសុចរិតខ្លាំងពេក នរង្គក៏ដើរចូលទៅជួលបន្ទប់សណ្ឋាគារមួយស្រាប់តែបាន ប្រទះនឹងភ្ញៀវបុរសក្មេងៗជាច្រើនកំពុងបបួលគ្នាអីងកង ថាទៅរកច្រៀងរាំការ៉ាអូ ខេ ។ នរង្គក៏បែរដើរតាមពួកគេទៅដល់អាគារមួយនៅមិនឆ្ងាយពីផ្សារប៉ុន្មាន ។ នៅ ទីនេះ នាយគ្មានស្គាល់ញាតិមិត្តណាម្នាក់ទេ ។ ក្នុងចិត្តក៏កំពុងតែម៉ូម៉ៅតបប្រមល់ រឿងសុចរិតផង រឿងឪពុកម្តាយបង្ខំឱ្យរៀបការផង ក៏ទៅជួលបន្ទប់មួយ ហើយក៏ កុម្មឹងចំរៀងច្រៀងឡូឡាទ្រហឹងតែម្នាក់ឯងដូចមនុស្សវិកលចរិត ។ ធ្វើយ៉ាងណាក៏ នាយនៅមិនបាត់អារម្មណ៍តបប្រមល់ ក៏ហៅអោយគេចាក់ស្រាមួយកែវហើយមួយ កែវទៀតបន្តកន្ទុយគ្នា... ។ លុះអ្នកបំរើតាមបន្ទប់ឃើញនាយមានលុយក្នុងហោប៉ៅ ច្រើនថាខ្លះខ្លាយមិនគិត ក៏ចេះតែពិតម្រូវចិត្តតាមដែលនាយទាមទារទៅ ។

កាលពីព្រលប់នរង្គដូចជានៅមានស្មារតីខ្លះ ក្រោយមករសជាតិស្អាតក៏ចេះ ឆ្ងាញ់ទៅៗ ក្រេបហើយវង្វេងសតិ អណ្តែតអារម្មណ៍ទៅឋានសួគ៌ ។ នរង្គក៏ចាប់ ក្បាលមេក្រូច្រៀងហើយច្រៀងទៀត... តែគ្មានអ្នកណាមកដល់ចំរៀងឆ្លើយឆ្លង សោះ ។ លុះមាននារីម្នាក់អើតមុខមក ស្រាប់តែមិនចេះអក្សរហើយមិនចេះច្រៀង ទៀត ។ ដោយសារពុលអំណាចសុភ មាណពយើងក៏ក្លាយជាមនុស្សឥតមនសិការ បែរខឹងច្រណែត លើកស្បូវរំភើបចំរៀងមួយក្បាលគប់នាងនោះចេញពីបន្ទប់ ។ ឃើញនាយម៉ូម៉ៅពេក នាយចំណាត់ការក៏ស៊ីញឱ្យដូរសជាតិក្នុងស្រាម្តង ។ ពីរកែវចុងក្រោយ នរង្គក៏ប្រែជាមានអារម្មណ៍សប្បាយប្លែក ស្រៀវស្រើបស្រាល ចំលែកណាស់ ។ នាយស្រម័យឃើញសុចរិតមកឈរលើចិញ្ចឹមពីមុខ.. ឃើញនាងស្លៀក ខើចមុខខើចក្រោយឱ្យនាយយើងព្រីអស់ឆ្អឹងខ្នង...តែម្នាក់ឯង ។ ឯរសជាតិស្រាក៏ ប្រែជាផ្អែមឡើងៗ... រំពេចនោះស្រាប់តែមានស្រមោលមនុស្សស្រីដើរចូលមក ។ នាយបែរមើលមុខនាងឃើញព្រលាស់ច្បាស់ ប៉ុន្តែរូបរាងទ្រង់ទ្រាយរបស់នាងគួរឱ្យ បេតិពន់ពេកណាស់ ក្រលេកឃើញកាលណាចង់តែអាបត្រកងមិនជិនណាយ... ។ រសជាតិចំលែកនៅក្នុងកែវស្រា បានបណ្តុះអារម្មណ៍ឱ្យនាយកាន់តែស្រើបស្រាល ឡើងហើយគំនិតព្រៃផ្សៃក៏ឈានចូលមកទន្ទ្រានសតិរបស់នាយភ្លាម រហូតទប់ចិត្ត ទប់ស្មារតីលែងបាន ក៏ភ្លាត់ដៃភ្លាត់ជើងធ្លាក់ក្នុងរេណ្ឌប្រោះជោក្នុងជីវិត មិនអាច ឈានចូលក្រោយវិញបាន... ការប្រព្រឹត្តដោយក្តីវង្វេងដោយសាររសជាតិចំលែក នៅក្នុងកែវស្រាមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យនាយបាត់បង់ភាពថ្លៃថ្នូរទេ គឺថែមទាំងបាន បណ្តាលឱ្យផ្កាជ័ស្រស់ផ្ទុះផងមួយទង ក្លាយជាខ្លោចវិវរក់ទៅដោយស្នាមរិបត្តិដ៏សែន សៅហ្មងក្នុងជីវិតរបស់នាង ។

ក្រោយពីភ្លើងភ្លើងដ៏រង្វង់នោះសាបរលាបទៅពី រូបកាយនិងអារម្មណ៍ របស់នាយទៅ នរង្គក៏ភ្ញាក់ស្មារតីឡើង តែអ្វីក៏ហួសអស់ទៅហើយ ។ នាយយើង មិនបានដឹងនារីម្នាក់នោះជាអ្នកណាទេ គ្រាន់តែដឹងថារូបកាយដ៏ល្អត្រកាលរបស់ នាងនិងទំរង់ស្រមោលរំងក់ក្រ្រង់ស្រស់ ក្រោមពន្លឺពណ៌ក្រហមព្រឹមៗក្នុងបន្ទប់ បានដុតរោលដូងចិត្តនាយឱ្យធ្លាក់ក្នុងអន្លង់ស្នេហាទៅហើយ ។ នរង្គស្ទុះងើបរៀបចំ ខ្លួនបំរុងចេញពីបន្ទប់ ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើតដោយប្រទះកន្សែងបួរសក់របស់មនុស្ស ស្រី រុំនៅនឹងបំពង់ករបស់នាយយើង ក៏ស្រាយចេញយកមកយ៉ាងរហ័ស គិតថា :

- នេះជាបុរសរបស់មនុស្សស្រី ហេតុអ្វីមកនៅជាប់នឹងករបស់យើង ? ឬនារីរូបនោះ គេទុកចំណងអនុស្សាវរីយ៍ឱ្យយើង? ឬក៏នាងរុក
បំរុងនឹងសំលាប់យើងដែលបំពាន បំពានលើរូបគេ ? ឱទេវតាអើយ...!

ភ្លាមនោះ នាយយើងក៏ចាប់ភ្លឹកដែរថានៅលើដៃស្តាំរបស់នាយ មានស្នាម ធ្មេញខាំដិតជាប់ក្រឡៅ មានឈាមកករឹមទៀតផង ។
នរង្គភ្នាក់ព្រើតនឹកញាប់ញ័រ ក្នុងចិត្តបែកបាក់ស្រស់ស្រាយ មិនដឹងថានាយបានប្រព្រឹត្តឃោរឃៅយ៉ាងណាខ្លះទៅ លើគេទេ ។ គិតចុះគិតឡើង
នរង្គនឹកស្តាយក្រោយណាស់ហើយក៏បន្ទោសខ្លួនឯង ឥតឈប់ឈរ ។ ថ្វីបើកាលដើមឡើយ នាយជាបុរសហ៊ឺហា ដើរលេងផឹកស៊ីច្រៀងរាំ
សប្បាយចាយលុយខ្លះខ្លាញ់ តែនាយក៏មិនដែលបំពានផ្លូវភេទលើនរណាឡើយ ។ នេះជាលើកទីមួយក្នុងជីវិតរបស់បុរសយើងហើយ
ដែលបណ្តោយឱ្យរសជាតិចំលែក ក្នុងសុភា ត្រួតត្រាដឹកស្មារតីរបស់នាយឱ្យរង្វេងខុសសីលធម៌... ហី ! គួរអនិច្ចា ! ខ្លាចហើយហាងការវាអូខេអើយ
!! ដោយសារតែអ្នក...នរង្គត្រូវយកកតិយបុរស ដែលជាកូនប្រុសត្រកូលថ្លៃថ្នូរម្នាក់មកបោះចោលក្នុងធុងសំរាម...

ភ្លាមនោះនាយចំណាត់ការយកបណ្តាំគិតលុយមកឱ្យ ។ នរង្គភ្នាក់ព្រើត :

- ហេតុអ្វីក៏ថ្លៃម៉្លេះ ដល់ទៅ២៤០ដុល្លារ?
- បាទ ! ថ្លៃបន្តបន្ត ៤០ សុភានិងគ្រឿងក្លែង ២០០
- តែខ្ញុំកុម្ម៉ង់ តែស្រាទេ មិនបានហៅគ្រឿងក្លែងឯណា? ម៉េចក៏...?
- ម៉េចក៏ថាអត់... សុទ្ធតែរបស់បរិសុទ្ធទៀតផង
- ថាម៉េច??

រំពេចនោះ នរង្គហាក់ដូចជាចាប់ភ្លឹកនូវសំដីបញ្ជាក់បញ្ជៀងរបស់នាយចំណាត់ ការ ក៏លាន់មាត់ឡើង :

- បានដឹងថា លោកបញ្ជូននារីម្នាក់មកបន្តបន្ទុះ?
- មិនបានបញ្ជូនឯកងទេ... គឺលោកជាអ្នកកុម្ម៉ង់ទាំងអស់
- ខុសហើយ ! ខ្ញុំហៅយកតែស្បែកភៅចំរៀងទេតើ
- តែស្បែកភៅមានចេះដើរដោយខ្លួនឯងបានឯណា?
- ឱ ព្រះជាម្ចាស់អើយ.....

នរង្គយកដែលឆ្លើយថាដោយចិត្តជ្រួលច្របល់ រួចសួរថែមថា !

- ចុះក្នុងកែវស្រាមានជាតិថ្នាំអ្វីទៅ បានជាដាក់ហើយរង្វេងសតិយ៉ាងនេះ?
- ចប់ចុះចុងចង្កេះទេបាទ ! ប្រហែលជាលោកមិនដែលធ្លាប់ហើយបានជាសួរ? តែ សាកតែពីរបីដងទៅ ធ្លាប់ហើយ ដាក់ហើយសប្បាយថៃ....

ភ្លាមនោះ នរង្គនឹកអាសូរខ្លួនឯងរិតតែខ្លាំងដែលមកដើរធ្លាក់សង្គមអបលក្ខណ៍

ហើយក៏នឹកស្រណោះអាណិតនារីដែលនាយបានជួបកាលពីយប់មិញណាស់ មិនដឹង ថានាងយ៉ាងណាទៅហើយទេ ។

នរង្គដកលុយឱ្យគេហើយក៏សួរថា :

- ចុះនាងដែលបំរើខ្ញុំនៅឯណាដែរ?
- ទៅផ្ទះហើយ ល្ងាចបានមកវិញ
- នាងឈ្មោះអ្វីទៅ?
- មិនស្គាល់ទេ គ្រាន់តែដឹងថាជាអ្នកចំណូលការងារថ្មី ។
- តើធ្វើម៉េចឱ្យខ្ញុំបានជួបនាងកើតទេហ៏?

- អីយ៉ា លោក! លង់សំណាញ់ស្នេហ៍របស់នាងហើយមែនទេហ៎?

នរង្គមិនរំលងនឹងពាក្យចម្លើយនោះទេ ។ នាយបែរជាសួរបន្ត :

- ខ្ញុំចង់ជួបនាងម្តងទៀត តើលោកអាចជួយបានទេ?

- ហែសៗ ! ចិត្តមិនបាន... តែកុំភ្លេចថ្លៃទឹកតែផងបាន ។

បុរសនោះក៏ដើរចេញបាត់ទៅ ទុកឱ្យនរង្គនៅនឹកសង្វេគក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង

អាណិតដល់បុរសនារីដែលត្រូវលង់ក្នុងការល្បងរបស់អ្នករកស៊ីខ្លះៗដែលពិតប្រាកដ ជញ្ជក់រកកំរៃ ពីភ្ញៀវផង ពីអ្នកបរិភោគ ។ អនិច្ចាសូម្បីតែខ្លួននាយក៏បានក្លាយជា នុយនៃការប្រកួតប្រជែងរវាងប្រាក់របស់គេផងដែរ... ។ គិតទៅរបៀបស្វែងរកប្រាក់ សម័យឥលូវគេលែងគិតពីកិត្តិយសហើយ មិនថាមធ្យោបាយណាទេ ម្នាក់ៗប្រឹង គ្រប់ផ្លូវ មិនថាទុច្ចរិតឬសុចរិតឡើយ គឺគេប្រព្រឹត្តបានទាំងអស់ ។ គេលែងគិតហើយពិតម្ល៉ឹងសីលធម៌ និងជីវិតវេទនានៃជនរងគ្រោះ ទោះអ្នករងគ្រោះជានារី ជា បុរស រឺយក្មេងរឺយក្មេង ធ្លាក់នរកធ្លាក់បាតាលងណាក៏គេលែងគិតខ្វល់សោះឡើយ ធ្វើម៉េចឱ្យតែបានប្រាក់ ! ប្រាក់ ! ប្រាក់ !

ថ្ងៃនេះនរង្គមិនទៅណាទេ នៅរោងចក្រក្រុងនារីម្នាក់នោះត្រលប់មកធ្វើការ វិញ ។ នាយយើងចង់សូមទោសនាងឱ្យអស់ចិត្តឬធ្វើអ្វីដែលអាចជួយសំរាល វិប្បដិសារីរបស់នាយបានខ្លះ កុំឱ្យលិចលង់ក្នុងនរកបាបកម្មជ្រៅពេក ។ តែម៉ោង ជិត៩យប់ហើយនារីនោះនៅតែមិនបង្ហាញមុខមកសោះ ។ នរង្គអង្គុយច្រត់ចង្កា រង់ចាំផង... ស្រម័យផង នឹកទៅដល់ស្រមោលរង់កក្រ្តព្រាស់ៗ និងរាងកាយដ៏មាន សោភ័ណគួរឱ្យចង់បីបម...

ភ្លាមនោះនាយចំណាត់ការដើរមកដល់ប្រាប់ថា :

- ប្រហែលនាងមិនមកទេថ្ងៃនេះ
- ឥឡូវលោកដឹងថាផ្ទះនាងនៅឯណាទេ?
- អត់ទេបាទ ! គ្រាន់តែដឹងថាផ្ទះនាងធ្លាប់ធ្វើចុងភៅនៅខាងក្រោយ

បុរសនោះក៏នាំនរង្គដល់ចង្ក្រានបាយ ។ ស្រីម្នាក់និយាយថា មិនដែលស្គាល់ ឈ្មោះនាងទេ គ្រាន់តែដឹងថា នាងមានភ្នែកក្រហម នៅដៃឆ្វេង ។ ស្រីផ្សេងទៀត ប្រាប់ថា ធ្លាប់ឃើញនាងធ្លាក់កង់ខ្ទប់ឥវ៉ាន់តាមផ្លូវទៅភ្នំសំពៅ ។ អស់ចិត្តហើយ នរង្គក៏លាចេញទៅ ។ យប់នោះនាយទៅស្នាក់នៅផ្ទះអំភិន ដែលធ្លាប់ធ្វើជាមេដោះ ឱ្យនាយកាលពីនៅក្មេង ។ អំភិនឃើញនាយមានកិរិយាចំលែក ក៏លូតលាស់ទៅអ្នកស្រីសុខាត់ដែលដេញពូជឱ្យមកតាមបំរើនរង្គ តែនរង្គមិនរីករាលដាលនឹងជិះឡាន ទេ ។ នាយបែរជាចូលចិត្តម្នីតូចៗទៅវិញ ។ ពីរបីថ្ងៃបន្ទាប់មកនាយក៏ចេះតែជិះ ម្នីតូចៗទៅមកទៅមក ពីភ្នំក្រពើមកបាត់ដំបងតាមរកមើលនារីដែលមានភ្នែកក្រហម នៅដៃ តែមិនបានសំរេចជោគជ័យឡើយ ។ លុះនាយពូជណាមកថាអ្នកស្រីសុខាត់ នឹងមកតាមនាយនៅបាត់ដំបង ក៏ចេញដំណើររត់គេចពីម្តាយទៀត រហូតទៅដល់ សេរីសោភ័ណ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នាយនៅតែមិនបោះបង់ការតាមរក នារីម្នាក់នោះឡើយ ។ មិនដឹងជាហេតុអ្វី កាលណានាយយើងខិតខំបង្កើនរឿងនោះឡើង នាយបែរជាស្រងេះស្រងោចអាណិតនារីម្នាក់នោះកាន់តែខ្លាំង នឹកនាងកាន់ តែខ្លាំង ទោះបីមិនធ្លាប់ស្គាល់មុខនៅឡើយក៏ដោយ ។ ឯស្រមោលរបស់សុចារី វិញក៏ប្រែជាលប់បាត់អស់បន្តិចម្តងរហូតដល់រលាយអស់ពីបេះដូងរបស់នាយទៅ ។

បន្ទាប់ពីនរង្គបានចូលធ្វើការជាមួយវិសុទ្ធ នាយបានទិញម្នីតូចៗគ្រាន់នឹងលូច បរមកភ្នំសំពៅ នៅថ្ងៃណាដែលឈប់សំរាក ។

រាល់ថ្ងៃនាយនៅតែបន្ទោសខ្លួនឯង ឥតឈប់ តែក៏មិនហ៊ានពិគ្រោះរឿងនេះជាមួយនរណាឡើយ ត្បិតវាជារឿងដែល គួរអោយសម្ងាត់ពេក ។ នរង្គនឹកស្តាយនូវភាពសោហ៊ុងដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត..... បាត់បង់អស់នូវភាពថ្លៃថ្នូរនិងសីលធម៌ដែលឪពុកម្តាយខិតខំអប់រំមក ស្តាយដែលខ្លួនមានការសិក្សាខ្ពស់ តែបែរជាមកធ្លាក់អន្តរាសង្គមអបលក្ខណ៍ជុយៗ ក្រោមអំណាចនៃគ្រឿងញៀននិងការខ្វះសតិរបស់នាយ ។

តើធ្វើម្តេចទៅនឹងឱ្យ អារម្មណ៍របស់នាយជ្រះស្រលះពីរឿងនេះបាន? គឺមានតែទៅសួរមុខមាតាទៅស

ពីនារីរងគ្រោះឱ្យគេអហោសិកម្មទើបអារម្មណ៍បានស្ងប់មកិញ ។ តាំងពីថ្ងៃនោះមក នរង្គបានប្តេជ្ញា ថាឈប់ដើរលេង ឈប់ផឹកស្រា ស៊ីបាយសប្បាយតទៅទៀត ហើយគិតតែកសាងខ្លួន ឱ្យក្លាយជាបុគ្គលដ៏ល្អសាជាថ្មី ។

ស្រាប់តែមានរឿងចំណែកមួយ....

ពេញមួយអាទិត្យមកនេះ នរង្គយល់សប្តិឃើញស្រីម្នាក់រមៀលធ្លាក់ខ្នងភ្នំ អង្រួនយំហៅតោងជើងនាយអោយជួយ រឿងរាល់ពេលដែលនាយបិទភ្នែកទៅ ។ ម្យ៉ាងទៀត នារីនោះមានស្រមោលរូបរាងប្រហាក់ប្រហែលនឹងមាណវីដែលនាយ កំពុងតាមរកអ្វីម្ល៉េះ ។ ទ្រាំមិនបាន... នរង្គក៏សុំច្បាប់ឈប់សំរាកពីការងារ ហើយ ឡើងជិះម៉ូតូទៅភ្នំសំពៅភ្លាម ។ នាយបានជិះបកចុះបកឡើង ឈប់ខ្លះ ឈរមើល គេងខ្លះ សួរគេខ្លះ តែក៏មិនបានសំរេច ។ លុះនៅពេលព្រលប់ៗ ពេលនរង្គកំពុង ជិះម៉ូតូតាមផ្លូវ ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់ចេញពីព្រៃធ្វើស៊ីញ៉ូឱ្យបង្អង់ល្បឿន ។ នាយ យើងស្មានថាគេសុំដោយសារ ក៏បង្អង់ល្បឿនមែន ។ លុះទៅជិតដល់ បុរសនោះ ស្ទុះរំ មកប្រច្រាននាយទំលាក់ពីម៉ូតូ ឱ្យរមៀលក្រលាបផ្តាប់ផ្ទុះធ្លាក់ចូលគុម្ពោធន មួយសុទ្ធតែបន្លាហើយទង្គិចក្បាលនឹងគល់ឈើមួយសន្លប់បាត់ស្មារតីមួយស្របក់ ។ ឯម៉ូតូក៏ដួលទៅម្ខាង ។ បុរសជាចោរក៏ស្ទុះទាញម៉ូតូលើកឡើង ហើយក៏ជិះចេញទៅ យ៉ាងរហ័ស ។ ទំរាំនរង្គដឹងខ្លួនប្រែប្រួលចេញពីគុម្ពោធបន្លានោះមកបាន ចោរក៏ បរម៉ូតូចេញទៅបាត់ស្រមោលយូរហើយ ។ នាយក៏វាវែងដើរផងសំដៅផ្ទះមួយ មិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីទីនោះក្រោមផ្ទៃមេឃដ៏កាចបំរុងនឹងធ្លាក់ភ្លៀង ។ លុះដើរទៅ ដល់មាត់របងផ្ទះ បុរសយើងក៏ដួលដេកនៅទីនោះទៅ ។ ឯភ្លៀងក៏ធ្លាក់ខ្លោកៗមក យ៉ាងខ្លាំង ។ ភ្លាមនោះស្រាប់តែមាននារីម្នាក់នាំប្អូនប្រុសជំទង់មកដល់ ។ ដោយ ឃើញបុរសយើងមានរបួសធ្ងន់ធ្ងរ អវិចិត្តបុណ្យហើយក៏ជួយយក អាសាររូបនាយ ផុតពីគ្រោះថ្នាក់ទៅ.... ។

CHANBOKED.COM

វគ្គទី១៣
ធ្វើចិត្តបងក្នុងបេះដូងអូន

តុក! តុក! តុក!

- មារតីកូន! ឱ្យម៉ាក់សុំនិយាយអ្វីបន្តិចជាមួយកូនបានទេហ្ន៎?

បន្តិចមក មារតីក៏ចេញមកបើកទ្វារ ។ អ្នកស្រីសុខាត់ក្រលេកមើលទៅឃើញ
ទឹកភ្នែកនៅដក់ជាប់ក្នុងរង្វង់ភ្នែករបស់កូនប្រសារជាទីសំណព្វនៅឡើយ ។ អ្នកស្រី
ក៏អូសដែលកូនឱ្យអង្គុយចុះក្បែរគាត់ហើយយកដៃអង្អែលក្បាលកូនបន្ថើៗ :

- កូនស្រីម្តាយអើយ.. កំពុងមានផ្ទៃពោះផង ថ្មមអារម្មណ៍បន្តិចទៅណាកូន...

មារតីឈ្លាក់មុខញឹកដោយអារម្មណ៍សំរក់ទឹកភ្នែកថែមទៀតមិនស្រដី ។ អ្នកស្រីក៏ពោលបន្តទៅទៀតថា :

- កូនដឹងទេហ្ន៎ អ្នកណាក៏ធ្លាប់មានកំហុសខ្លះៗដែរក្នុងជីវិត គ្រាន់តែច្រង់ហើយនិង ស្រាលតែប៉ុណ្ណោះ ។

កាលបើមនុស្សខ្លះគេដឹងខ្លួនថាបានប្រព្រឹត្តកំហុសមួយ ហើយ ទទួលសុំឱកាសកែខ្លួនសាជាថ្មីឱ្យបានល្អមកវិញ កូនគិតថាតើគួរអភ័យឱ្យគេហើយ
ផ្តល់ឱកាសឱ្យគេកែខ្លួនបានដែរឬទេកូន?

មារតីគិតមួយស្របក់ក៏ពោលថា :

- អ្នកម្តាយ ! តើធ្វើម្តេចទៅនឹងដឹងថាគេប្រព្រឹត្តខុសតែម្តង ឬខុសតែចំពោះតែ នារីមួយរូបគត់ក្នុងជីវិតរបស់គេ?

- ឥចឹងម៉ាក់សូមសួរកូនមួយឃ្លាទៀតណាកូន....ថាតើកូនស្រឡាញ់គេទេហ្ន៎ ?

មារតីឈ្លាក់មុខចុះ ហើយងក់ក្បាល ។ អ្នកស្រីឃើញហើយក៏ពោលបន្ត :

-បើកូនស្រឡាញ់គេ កូនគួរតែជឿទុកចិត្តគេហើយអភ័យទោសឱ្យគេឡើងណាកូន ដើម្បីឱ្យគេមានឱកាសបង្ហាញមកកូនវិញថា
អ្វីដែលគេកំពុងប្រព្រឹត្តសព្វថ្ងៃនេះជា

ពាក្យពិតដែលគេកំពុងរក្សាជូនកូនពិតមែន ។

មារតីស្តាប់ហើយក៏យកដៃជូតទឹកភ្នែកចេញអស់ពីរង្វង់មុខភ្លាមហើយញញឹម
លើកដៃស្រវ៉ាអាបចង្កេះអ្នកស្រីសុខាត់ :

- អរគុណអ្នកម្តាយណាស់ដែលបានជួយណែនាំផ្លូវជីវិតដ៏ភ្លឺស្វាងដល់កូន ។

អ្នកស្រីទទះក្បាលថ្មមៗកូនដោយសេចក្តីអាណិតស្រឡាញ់ ។

នៅខាងក្រៅបន្ទប់....

នរង្គឈរទ្រោបក្បាលនៅមាត់ជណ្តើរធ្វើមុខស្តុយប៉ែ ក្នុងចិត្តនឹកព្រួយគិតដល់ ភរិយាតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។
ស្រាប់តែមានដៃមួយមកអង្អែលស្មារបស់នាយបន្ថើៗ:

- ម៉ាក់ ! ប្រពន្ធរបស់កូនយ៉ាងម៉េចទៅហើយ? ខ្ញុំបារម្ភណាស់...

តែលុះនាយបែរងាកទៅមិនឃើញអ្នកស្រីសុខាត់ឯណា តែបែរជាជួបភរិយា បណ្តូលចិត្តទៅវិញ :

- មារតីអូន....

មារតិសំលឹងមុខនរង្គហើយរំកិលខ្លួនមកជិតនាយរួចលើកដៃស្រវាអាបចង្កេះ ស្វាមី ។ រំពេចនោះនាងក៏បិទភ្នែក ផ្អែកកេសាលើដើមទ្រូងរបស់ស្វាមីដ៏កក់ក្តៅ ដោយមិនស្រដៀងមួយម៉ាត់ ធ្វើឱ្យនរង្គកាំងស្មារតីភ្ញាក់ព្រើត ហើយក៏ស្រវាកាយរបស់ នាងអាបរិតយ៉ាងណែនដោយក្តីរំភើបត្រេកអរ ៖

- មារតិ... ឈប់ខឹងនឹងបងហើយមែនទេ?... អភ័យទោសឱ្យបងផង ណាំអូនណាំ!!

នរង្គអង្អែលសក់នាងបន្ថើរ ហើយពោលបន្តទៀតថា ៖

- ទោះបីជាអូនខឹងនឹងបងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចផ្លាស់ប្តូរចិត្តស្រឡាញ់របស់ បងដែលធ្លាប់មានចំពោះអូនឱ្យថយចុះអនុភាពដែរ ផ្ទុយទៅវិញបងបែរជា ស្រឡាញ់អូនថែមទៀតរាល់ថ្ងៃ អូនដឹងទេហ៎ ???

មារតិមិនឆ្លើយទេ... គិតតែពីសំណុំស្បែកឈើក្នុងរង្គង់ដែលរបស់នរង្គ ទុកឱ្យចង្វាក់បេះដូង ទូងឱ្យឆ្ងាយឆ្ងាយវាថាជាមួយនិងបេះដូងស្វាមីជាជំនួស ទៅវិញ ។

រំពេចនោះស្តេចព្រះជើងឆ្មារន្ត្រីឡើងមកដល់ក្បែរជើង របស់អ្នក ទាំងពីរ ៖

- ម៉ាក់ ! ប៉ា!

នរង្គក៏ឆ្ងោកស្រវាអាបកូនពលើកឡើងមកថែទាំដោយក្តីស្រឡាញ់ឥតព្រំ ដែន ។ គេទាំងបីញញឹមទទួលសុភមង្គលផ្ទៃមួយដ៏ស្រស់បំព្រង ។

* * *

នៅបាត់ដំបង.....

ក្រុមគ្រួសារទាំងសងខាងរបស់មារតិនិងនរង្គ បានវិលត្រលប់មកបាត់ដំបង ដើម្បីធ្វើបុណ្យបញ្ជូនកូនលឿងមិនលង ឱ្យតារាជង ហើយជាពិសេសគឺយក អដ្ឋិធាតុរបស់ឈ្នួនទៅដាក់ទុកនៅភ្នំសំពៅ ។ ពិធីបុណ្យបានចប់សព្វគ្រប់ជា ស្ថាពរ ។

ព្យាបាលទាំងឡាយក៏វិលត្រលប់ទៅវិញអស់ ។ នៅសល់តែគូជីវិតមួយគូទេ ដែលនៅបន់ស្រន់មិនចេះអស់មិនចេះហើយលើខ្នងភ្នំសំពៅ ។ លុះចុះតាមជណ្តើរ មកជើងភ្នំវិញ នរង្គសួរភរិយាថា ៖

- មារតិ អូនបន់ស្រន់អ្វីខ្លះដែរទៅ?

- អត់ទាន់ប្រាប់ទេ ចាំដល់ថ្ងៃសិន ហើយចុះបងវិញ បន់អ្វីដែរ??

- បងបន់នឹកគុណដល់ចោរដែលប្លន់ម៉ូតូរបស់បង... ចង់ឱ្យគេរកស៊ីមានបាន

- ហ្ន៎ក! ម៉េចឥឡូវ ? មិនដែលឮទេ បន់ឱ្យចោររកស៊ីមានបាន?

-មិនមែនមានន័យថា ឱ្យប្លន់យកធ្វើមានបាននោះទេ... គឺបងបន់ឱ្យគេយកម៉ូតូទៅ រកស៊ីសុចរិតឆាប់មានបាន

និងអាស្រ័យបងគេធ្វើចោរដូច្នោះតទៅទៀតណាំអូន!

- ចិត្តបងពិតជាប្រកបដោយបុណ្យដោយកុសលសទ្ធាមែន !

- គឺបើកុំតែត្រូវចោរធ្វើបាបខ្លះ កុំអីក៏បងមិនបានជួបអូនដែរណា... ឬក៏កាលនោះ

បងកំពុងតែទទួលទណ្ឌកម្មពីទេព្វក៏មិនដឹង ដែលបងធ្លាប់បានប្រព្រឹត្តមិនល្អឡើយ ស្រ្តីម្នាក់ តែដោយបងទទួលស្គាល់កំហុសរបស់បង ទើបព្រះអង្គណែនាំផ្លូវឱ្យបង បានជួបនឹង អូនវិញដោយចៃដន្យ...

នរង្គញញឹមដាក់ភរិយា ហើយបែរមើលទៅភ្នំសំពៅ ៖

- តាមពិត បងគប្បីនឹកអរព្រះគុណម្ចាស់ទឹកម្ចាស់ដីភ្នំសំពៅជាងគេបង្អស់ណាំអូន

- ហេតុអីទៅបង?
- ព្រោះទីនេះបានផ្តល់កំណើតជីវិតស្នេហារវាងយើងទាំងពីរនោះអី !
- ចេះតែថាហើយ ! កាលណោះ អូនមិនបានស្រលាញ់បងឯណា?
- តែអូនញឹកញាប់ណាស់ដែលកំពុងមានរបួសហើយក៏.... នោះហើយប្រភពកំណើត នៃសេចក្តីស្នេហាណាស់អូន...
- ពិតមែនហ្ន៎ស?? អូនពិតជាមិនដែលដឹងសោះ... (មាត់សើចខ្លីៗ)
- តែបងដឹងជានិច្ចណាស់អូន....
- តើបងដឹងអំពីអ្វីទៅ ?
- ដឹងថា អូនជានារីដែលបងកំពុងតាមរកនោះ តាំងពីថ្ងៃដំបូងដែលបងជួបអូននៅ ភ្នំសំពៅមកម៉្លេះ...!!

មាត់ទុច្ចង់កំនឹកឆ្លៀងឆ្លាតមួយរំពេច :

- ចាស់? ហេតុម្តេចក៏បងដឹងកើត?

នរង្គបែរសំលឹងទៅមេឃដែលក្រហមព្រឿងៗ :

- អូនដឹងទេ បងចូលចិត្តចូលចិត្តយកឆ្កូវអូនណាស់ ជាពិសេសនៅពេលដែលមាន ពន្លឺក្រហមព្រឿងៗដូច្នេះ ព្រោះពេលនោះ បងបានឃើញទ្រង់ទ្រាយរូបកាយនិង រង្វង់ភក្ត្ររបស់អូន ដូចនារីដែលបងកំពុងតាមរកនោះបេះបិតអញ្ចឹង....

- គ្រាន់តែទ្រង់ទ្រាយដូចគ្នាមិនមែនបានន័យថាជាមនុស្សតែមួយឯណាបង?

នរង្គញញឹមហើយស្រវាចាប់ដៃភរិយាកាន់លើកឡើង :

- ប៉ុន្តែ តើមាននារីប៉ុន្មាននាក់ទៅដែលមានភក្ត្រក្រហមនៅលើខ្នងដៃឆ្វេង?

មាត់ភ្ញាក់ព្រើត :

- បងតាមសង្កេតរូបអូនដល់ម្ខឹងផង ??
- មែនហើយ... តែអូនវិញមិនដែលចាប់ភ្នែកអ្វីពីរូបបងសោះ... ស្តាយណាស់!!
- ស្តាយអីទៅបង?
- ស្តាយដែលអូនមិនដឹងថា បងដឹង...
- បងដឹងរឿងអ្វីដែរទៅចា ?
- គឺបងបានដឹងថាបងជាអ្នកផ្តល់កំណើតដល់មាណាតាំងពីយូរណាស់មកហើយ...

មាត់ភ្ញាក់កក្រាន្តាក់ :

- ចាស់? បងមានប្រសាសន៍ថាម៉េច...? ចុះ...ហេតុអ្វីក៏បងដឹងកើត?
- ឈាមរត់រកឈាមណាស់អូន... គឺមានចំណុចសំគាល់ច្រើនយ៉ាងណាស់ ! អូនចង់ឱ្យ បងនិយាយប្រាប់អូនទេហ៎?
- ចាស់អូនចង់ដឹងណាស់
- គឺតាំងពីបងជួបអូននៅត្រីដំបូង... រហូតដល់ថ្ងៃកំណើតរបស់មាណា ថ្ងៃខែដូច ជាអត់មានខ្មាស់គ្នាបន្តិចទេ ។

ចំណែកអូនវិញក៏មិនដែលរំលឹកពីប្តីមួយម៉ាត់ណា ម្តងសោះ សូម្បីតែកិរិយាក៏គ្មានត្រង់ណាដែលបញ្ជាក់ប្រាប់ថា អូនធ្លាប់មានគូស្រករ ពីមុនមកដែរទើបធ្វើឱ្យរិតតែជឿថាអូនគឺជានារីរបស់បងតែម្នាក់គត់ ។ ក្រោយមក ពេលជួបឈូននៅសើរសោភណ៍ គេក៏បានជួយជំរះមន្ទិលឱ្យបងរិតតែភ្លឺស្វាងក្នុងចិត្ត

- ឥឡូវនេះអ្នកដូចជាសង្ស័យហើយថា តើបងរៀបការនិងមានកូន ព្រោះតែសេចក្តី ស្រឡាញ់ ឬក៏គ្រាន់តែជាការលាងកំហុសទៅហ្ន៎??

នរង្គនៅតែញញឹមដដែល :

- ទាំងពីរយ៉ាងហ្នឹង ឥតមានខុសទេអ្នក ។ កាលមិនទាន់បានជួបគ្នា បងគ្រាន់តែគិត

ថាមករកស៊ូមទោសហើយគិតជួយទំនុកបំរុងជីវិតរបស់អ្នកខ្លះៗ ដើម្បីលាងកំហុស ដែលបងប្រព្រឹត្តមិនឥឡូវមកលើអ្នក

តែលុះដល់បានជួបមុខអ្នកហើយដឹងថាអ្នក កំពុងពទារកក្នុងផ្ទៃ បងក៏ក្លាយជាមានចិត្តអាណិតអាសូររហូតមិនអាចបោះបង់អ្នក បាន ។ ក្រោយមក

ពេលបានរស់នៅជិតអ្នក ស្គាល់ចិត្តគំនិតអ្នកយូរៗទៅ ស្រាប់តែ លង់ចិត្តស្រឡាញ់អ្នកម្តងបន្តិចៗរាល់ថ្ងៃ ។

ជាពិសេសទៅទៀតពេលបងបានឃើញ មុខមាតា បងវិតតែស្រឡាញ់កូនឡើង ស្រឡាញ់អ្នកឡើង ជាលំដាប់ បាក់ចិត្តស្លុក

រើលែងរួចពីសំណាញ់ស្នេហារបស់អ្នកតែម្តង ។

មារតិសំលឹងមុខស្វាមី ធ្វើកិរិយាហាក់ដូចមិនជឿ :

- បើបងពិតជាស្រឡាញ់អ្នកមែន ម្តេចក៏កាលណោះបងដាច់ចិត្តឈានចាកចេញពី រូបអ្នកនិងកូនទៅនៅមុនពេលដែលអ្នកបានជួបបងឈ្នួន?

ដឹងទេថា បងធ្វើដូច្នោះ មិនខុសពីកាត់ខ្សែខ្លាំងឱ្យជីវិតអ្នករស់តែលតោលកណ្តាលវាសនាកម្មនោះឡើយ ។

- នរណាថាបងដាច់ចិត្តចាកចេញពីជីវិតរបស់អ្នកដោយងាយម្លឹង ? ពុទ្ធាអើយ! ការពិត បងស្រឡាញ់អ្នកលើសអ្វីទាំងអស់ក្នុងជីវិតរបស់បង ប៉ុន្តែ.....ពេលនោះ បងគ្រាន់តែចង់ពិសោធន៍ចិត្តរបស់អ្នកថាតើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះបង ។ កាល នោះ បងបានទៅជួបឈ្នួននៅវត្តស្វាយចាស់ ហើយនិយាយពិគ្រោះគ្នាតាមរបៀប កូនប្រុសចិត្តអ្នកក៏ឡាទំលាយការពិតក្នុងជីវិតចែកគ្នាស្តាប់ទៅវិញទៅមក.... តែគួរ ឱ្យអាសូរនាយសោណាស់ ក្រោយពីបែកពីអ្នកមក គេបែរជាត្រូវគេរង់ចាំមើលផ្លូវ របស់អ្នក យូរអើយសែនយូរ ស្ទើរតែបែកទ្រូងស្លាប់ម្តងៗ.....

មារតិឮដូច្នោះនឹកខ្មាញ់ណាស់ ហើយក៏និយាយតបវិញ :

- ហី ! លលេងរបៀបនេះ ធ្វើឱ្យចិត្តយើងឈឺចាប់ទាំងពីរនាក់.... បងដឹងទេ??

- បងដឹងតើហី តែក៏ជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលអាចឱ្យបងស្គាល់ជំរៅចិត្តអ្នក

បាន បើរង់ចាំថ្ងៃឱ្យអ្នកនិយាយប្រាប់បងវិញ នោះច្បាស់ជាគ្មានផ្លូវទេ អ្នកច្បាស់ជា បិទមាត់ បិទដូងចិត្តឱ្យជិតលឿងតែរហូតហ្នឹង....!

មារតិញញឹមនៅស្ងៀមឮដឹងថា ស្វាមីនិយាយចំណុចខ្សោយរបស់នាង ។ នរង្គស្រវ៉ាកាន់ដៃភរិយាហើយវាចាបន្តទៀត :

- តែពេលនេះ បងដឹងច្បាស់ហើយថាអ្នកមានចិត្តយ៉ាងណាចំពោះបង...

មារតិញញឹមព្រាយកាលបើដឹងថាស្វាមីបានយល់ពីជំរៅចិត្តរបស់ខ្លួន :

- ចុះហេតុម្តេចបានជាបងមិនដែលសារភាពប្រាប់អ្នកសោះ អំពីបួរសក់ពណ៌ខៀវ ដើម្បីឱ្យអ្នកបាន ដឹងថាបងគឺជាគេហ្ន៎ម្នាក់នោះ???

- គឺបងខ្លាចចិត្តអ្នកនោះអី ខ្លាចអ្នកខឹង ខ្លាចរន្ធត់ចិត្តចំពោះអតីតកាលមិនល្អ.... ។ ម្យ៉ាងទៀត

កាលបើជីវិតគ្រួសាររបស់យើងកំពុងតែមានសុភមង្គលល្អត្រង់ បងក៏ រឿងតូចតាចបែបនេះកប់វាចោលមួយអន្លើ

មិនចង់វាឱ្យអ្នកខានចិត្តអ្នកនាំតែ ស្រកសុតសេចក្តីសុខរមនាក្នុងជីវិតទៅវិញឥតអាសារ...

- បងពិតជាគិតវែងឆ្ងាយដល់ហើយ... មារតិតាមបងមិនទាន់ទេ

- អ្នកណាថា?? អ្នកតាមទាន់រួចទៅហើយ...

- ទាន់បងរឿងអ្វីទៅ?

- គឺមកទាន់ក្នុងជីវិតបង ហើយចាប់យកសេចក្តីស្នេហារបស់បងតែមួយទៅលាក់ ទុកក្នុងបេះដូងអ្នកនោះអី... ព្រះអើយ.. ពេលនេះ

បងរើលែងរួចហើយណាអ្នក....

មានតិសំលឹងមុខនរង្គហើយសើចញញឹមឡើង :

- ដូច្នេះថ្ងៃស្អែក យើងត្រូវទៅអុជចូបនៅវត្តនរា ក្រាបបង្គំអរគុណព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ដែលបានបណ្តាលឱ្យបំណន់របស់អូនក្លាយជាការពិតយ៉ាងសក្តិសិទ្ធិណាស់ ។
- បាទ! យើងនឹងទៅទាំងពីរនាក់ណា ! ហើយបំណន់អ្វីទៅដែលបានក្លាយជា ការពិតដូចបំណងប្រាថ្នារបស់អូននោះ??
- បងចាំបានទេ កាលយើងទៅបន់ព្រះអង្គនៅវត្តនរាទាំងពីរនាក់ អូនមិនទាន់ដាច់ ចិត្តហ៊ានជំរាបបងទេ... ខ្មាសបងពេក ហើយខ្លាចចិត្តផង ។
- មែនហើយ បងនៅចាំបាន ។ កាលណោះបងសួរយ៉ាងណាក៏អូនមិនប្រាប់បងដែរ

មានតិញញឹមហើយពោលបន្តទៀតថា :

- ចាស ! កាលនោះអូនមិនហ៊ាននិយាយជាមួយបង ក៏សំរេចទៅបន់ព្រះសូមឱ្យ លោកបណ្ឌិតចិត្តរបស់បង...ឱ្យមកសារភាពចំពោះមុខអូនថា បងគឺជាបុរសម្នាក់ នោះយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយឱ្យបងមកសុំមាទោសលាងកំហុស ឈប់ប្រព្រឹត្ត មិនប្រព្រឹត្តឆ្គោតក្នុងជីវិតបងតទៅទៀត នោះអូននឹងអភ័យទោសហើយជំរាបបង ឱ្យដឹងការពិតថា មាណជាកូនស្រីបង្កើតរបស់បង....

នរង្គភ្ញាក់ក្បត់ ហើយក៏សួរឡើងថា :

- ពុទ្ធោ ! អូនសង្កេតរូបបងដែរមែនទេហ្នឹង ហើយអូនក៏ដឹងចំណុចខ្សោយរបស់បង ជាច្រើនតាំងពីយូរមកហើយ? ស្លាប់ហើយ អូនដឹងតាំងពីអង្គាល់មកដែរហ្នឹង?

មានតិសើចខ្ចីៗឡើង :

- ចាសបង ! ដឹងច្រើនណាស់.. ដឹងតាំងពីថ្ងៃដែលយើងជួបគ្នាដំបូងម្ល៉េះ.....
- ព្រះអើយ...!! ឥឡូវប្រាប់បងបានទេ ថាអូនដឹងអ្វីខ្លះ?
- អត់ប្រាប់ទេ... ច្រើនចំណុចណាស់... បងរកនឹកមើលខ្លួនឯងទៅ
- បងអត់ដឹងទេ អូនឆាប់ប្រាប់មកណា ណា ណា

នរង្គស្រវាអាបចង្កេះភរិយាផង ប្រលែងបិទផ្តាស់ភរិយាផង ដើម្បីឱ្យនាង ប្រាប់... តែមានតិបែរជាសើចខ្ចីៗមិនព្រមនិយាយដដែល...

- អត់ទេ.... មិនប្រាប់ទេ.... បងរកនឹកទៅ... ណា

មានតិសើចខ្ចីៗយ៉ាងរីករាយទុកឱ្យនរង្គនឹកឆ្ងល់តែម្នាក់ឯងថានាងដឹងអ្វីខ្លះ? ដឹងពីកាលណា? ហេតុអ្វីបាននាងដឹង?

មែនហើយពេលនាយយើងសំលឹងមុខនាង ក៏បានដឹងស្រេចទៅហើយថានាងនិយាយការពិត តែនាយបែរជាគិតមិនចេញទៅ វិញ តើចំណុចអ្វីទៅដែលបណ្តាលឱ្យនាងអាចកត់សំគាល់រូបនាយបានថាជាអ្នកផ្តល់ កំណើតដល់មាណា ។ ភ្លាមនោះ នរង្គក៏នឹកឆ្ងល់ទៀតហើយ :

- ហើយចុះថ្ងៃនេះ អូនបានបន់ព្រះអង្គនៅភ្នំសំពៅអំពីអ្វីទៀតហើយអូន???
- អត់ប្រាប់ទេ.... ថាអូនសំរាលកូនទីពីរបស់យើងរួចសិនណាស់...
- ពិតមែនហ្នឹង? អីក៏យូរម្ល៉េះអូន???

មានតិញញឹមដាក់ស្វាមី :

- បើបងមានចិត្តស្នេហាស្មោះត្រង់ពិតមែន.... ព្រះអង្គនឹងយាងមកណែនាំផ្លូវបង ឱ្យបងបានដឹងមុនពេលអូនជំរាបបងទៅទៀតណាស់...
- អូយ! ភរិយារបស់បងលាក់គំនូចគំនិតដល់ហើយហ្ន៎ បងដូចជាសុំលើកទងជ័យស ចុះចាញ់អូនទុកជាមុនហើយណាព្រលឹង....

នរង្គស្រវាកាន់ដៃភរិយាហើយញញឹមដាក់នាងយ៉ាងផ្អែមល្ហែមបំផុត ។ មែន ហើយ! ពេលនេះ

នាយយើងមិនត្រឹមតែចុះចាញ់នូវគំនិតប្រាថ្នារបស់ភរិយាតែ ម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងចុះចាញ់សេចក្តីស្នេហាដ៏បរិសុទ្ធរបស់ផ្កាមានតិជនបទ

មួយទងនោះថែមទៀតផង ។ តែឈ្មើយចុះ! នាយលែងគិតហើយ បើលង់ស្រណាញ់ គេប្តឹងទៅហើយ ចាញ់អីក៏ចាញ់ទៅ..
 ចាំថ្ងៃក្រោយចាំគិតរកនឹកចំណុចទាំងនោះ មកដេញប្រាជ្ញាភិយាតទៅទៀត តែចំពោះពេលនេះ.....

ទាំងពីរនាក់ក៏ញញឹមដាក់គ្នាឡើងយ៉ាងស្រស់បំព្រង... ទទួលយកសុភមង្គល ជីវិតដ៏ត្រកាលមួយក្នុងជីវិតរបស់គេ
 ក្រោមជំនោររមនាពិបាកស្តីពីពេលវេលា ដែលកំពុង បក់ពង្រាយគ្របកណ្តុជនពរជ័យដល់រូបកាយគូតាប់ទាំងទ្វេហា និងមាណាបុត្រី
 សំណព្វរបស់គេរួមទាំងទារកតូចនៅក្នុងផ្ទះបែបស្រស់ស្អាត ឱ្យជួបតែភាពក្សេម ក្សាន្តតែបីរវាត...តរៀងទៅ.....

ស្នេហាចុះអវិសាស

- ប. សមុទ្រធំទេសលែងឃើញកោះត្រើយ មិនធំស្មើឡើយចិត្តស្នេហាបង
 ស្រណាញ់តែផ្កាមារតីមួយទង ជាតិនេះកន្លងជាតិក្រោយជួបទៀត ។
- ស. វេហស៍ដ៏ខ្ពស់សន្តិមយ៉ាងណា មិនស្មើស្នេហាទៃផ្កាវរនាប
 ស្រណាញ់តែបងផ្សងជួបគ្រប់ជាតិ កុំឱ្យផ្កាយាតពីម្ចាស់ឱវា ។
- ប+ស យើងស្រណាញ់គ្នាស្មោះស្ម័គ្រចុះសូន្យ
- ប. បើគ្មានរូបអូន បងលាសង្វារ
- ស. មារតីសូមធ្វើលំអស្នេហា ម្ចាស់សួនបុប្ផថ្ងៃផ្កាអូនផង ។
- ប+ស យើងសច្ចាស្ម័គ្ររួមរក្សមេត្រី នរង្គមារតីភក្តីគូគ្រង
 ជាតិនេះជាតិណាកុំបីរលង ពីរនាក់អូនបងគូតាប់រៀងអើយ ។

ចប់

វាចាចុងក្រោយ

- ការដែលមានសមាសចិត្ត មិនមើលបំណាំចំពោះមនុស្សដូចគ្នា ច្រើននាំយើងឱ្យទៅកាន់ភាពក្សេមក្សាន្តក្នុងជីវិតដែលមានញាតិជាច្រើនស្រឡាញ់ជិតជុំ ឬក៏ អាចនាំយើងទៅជួបសាច់ឈាមរបស់យើងវិញក៏មិនដឹង
- ការភ្លេចភ្លាំង មិនទទួលខុសត្រូវចំពោះជីវិតខ្លួន អាចបណ្តាលឱ្យជីវិតអ្នកដទៃ ទៀតត្រូវរងគ្រោះដោយសារ
- ការដែលធ្វើជាឪពុកម្តាយរបស់គេ មិនត្រឹមតែឱ្យកំណើតតែម្យ៉ាងនោះទេ គឺថែម ទាំងត្រូវផ្គត់ផ្គង់រក្សាកូនឱ្យមានអនាគតផង
- ការទទួលស្គាល់កំហុស ហើយចេះកែខ្លួនមកវិញ នឹងបណ្តាលឱ្យជីវិតថ្មីមានពន្លឺ សុភមង្គលយ៉ាងត្រចះត្រចង់
- ការអភ័យទោសឱ្យគ្នា នឹងនាំឱ្យដួងចិត្តបានស្ងប់ផុតពីកំហឹងនិងការស្តប់ខ្ពើមគ្នា
- មានតែអំពើល្អតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះដែលអាចទិញសុភមង្គលជីវិតបានដោយប្រពៃ

អ្នកស្រី កែវ ចន្ទបូរណ៍

រដ្ឋមន្ត្រីស្ថិតា សហរដ្ឋអាមេរិក

ខែឧសភា ២០០៥

www.angkorwat.com

www.chanbokeo.com